

Морис Льоблан

Загадъчният дом

Арсен Люпен

Напразно
ще търсите нещо
по-увлекателно
от поредицата
„Светът
на сенките“

ТРЕНЕВ & ТРЕНЕВ
T&T

Морис Льоблан

Загадъчният дом

Глава първа

АКТРИСАТА РЕЖИН

Във великодушния Париж, който на драго сърце свързва удоволствието с благотворителността, се възприе прекрасна идея. Ставаше дума на сцената на Операта, между два балета, да бъдат представени двадесет красиви жени – артистки или светски дами. Посетителите щяха да определят трите най-красиви рокли и приходът от тази вечер щеше да бъде разпределен' между ателиетата, които са ги ушили. Резултат: петнадесетдневно пътуване из Ривиерата за известен брой млади работнички.

Започна подготовката. Само за четирийсет и осем часа всички места бяха ангажирани. Вечерта на представлението тълпата се трупаше, елегантна, шумна и изпълнена с любопитство, което растеше всяка минута.

Всъщност, по силата на обстоятелствата, това любопитство бе съсредоточено само в една точка и всички разговори бяха за едно и също. Знаеше се, че прелестната Режин Обри, непрославена, но твърде красива певица в един малък театър, ще се покаже с рокля, ушита при Валмене, покрита с великолепна туника, украсена с най-чисти диаманти.

Любопитството бе удвоено от трънливия въпрос дали прелестната Режин Обри, която от дълги месеци бе ухажвана от архибогаташа Ван Хубен, бе най-сетне удовлетворила страстта на човека, наричан Краля на диамантите. По всичко изглеждаше – да. Когато предишния ден я интервюираха, тя отговори:

– Утре ще бъда облечена с диаманти. Четири работници, избрани от Ван Хубен, са в моята стая, заети да ги прикачват върху един пояс и една сребърна туника. Самият Валмене е тук и ги ръководи.

В своята ложа Режин бе седнала като кралица на своя трон и очакваше реда си да се покаже, а тълпата дефилираше пред нея като пред идол. Режин с право заслужаваше епитета „прелестна“, който винаги прикачваха на името ѝ. По неприятно стечение на обстоятелствата към лицето ѝ се сливаха благородната и девствена антична красота с всичко прелестно, ослепително и изразително, което днес обичаме. Манто от белка покриваше прочутите ѝ рамене и скриваше чудноватата туника. Тя се усмихваше, щастлива и миловидна. Знаеше се, че на вратите пазят трима детективи, здрави и сериозни като английски полицаи.

В ложата стояха прави двама други господа: най-напред дебелият

Ван Хубен, галантният притежател на скъпоценни камъни, който с прическата и с изкуствената червенина на бузите си приличаше на фавн. Не се знаеше откъде точно произлиза богатството му. Търговец на фалшиви бисери в миналото, той се бе завърнал от едно дълго пътуване, преобразен в крал на диамантите. Никога не можа да се узнае как е станала тази метаморфоза.

Другият кавалер на Режин стоеше в мрачината. Отгатваше се, че е млад, здрав и елегантен. Това бе прочутият Жан д'Енерис, дете преди три месеца слезе от моторната лодка, с която бе извършил околосветско пътешествие. Ван Хубен се бе запознал с него предишната седмица и го бе представил на Режин.

Първият балет премина сред общо невнимание. През антракта готовата да излезе Режин приказваше в дъното на ложата си. С Ван Хубен тя се държеше неприязнено, а с д'Енерис – като жена, която иска да се хареса.

– Ех! Ех! Режин – каза Ван Хубен, който, изглежда, се дразнеше от това лавиране, – ще завъртите главата на мореплавателя. Помислете колко бързо може да се запали човек, живял цяла година по моретата.

Ван Хубен винаги се смееше шумно – дори и при най-грубите си шеги.

– Любезни – забеляза Режин, – ако не се смеехте сам, никога нямаше да разбера, че се опитвате да остроумничите.

Ван Хубен въздъхна и като си придаде тъжен вид, каза:

– д'Енерис, един съвет. Не си губи ума по тази жена. Аз изгубих своя и съм нещастен като куп камъни... скъпоценни камъни – добави той натъртено.

На сцената дефилирането на роклите започна. Всяка от конкурентките оставаше там приблизително две минути, разхождаше се, сядаше и се въртеше подобно на манекените в шивашките салони.

Дойде ред на Режин и тя стана:

– Безпокоя се малко – каза. – Ако не взема първа премия, ще си пръсна черепа. Господин д'Енерис, вие за коя сте?

– За най-красивата – отговори той с поклон.

– Да приказваме за роклята!...

– Роклята не ме интересува. За мене важат красотата на лицето и прелестта на тялото.

– Е, добре – каза Режин, – възхищавайте се тогава от красотата и привлекателността на онова младо създание, дете в момента му ръкопляскаат. Това е манекенка от къщата Шерниц, за която писаха

вестниците и която сама е измислила кройката на тоалета си и го е дала на другарките си да го ушийт. Прелестна е.

И наистина, младото момиче, приятно, гъвкаво, с хармонични жестове и стойка, бе олицетворение на самата грация. Сложената на гъгавото ѝ тяло рокля, макар и твърде проста, с идеално чиста кройка, издаваше отличен вкус и оригинално въображение.

– Арлет Масол? – каза Жан д'Енерис, след като погледна програмата.

– Да – потвърди Режин.

И добави без възбуда и завист:

– Ако бях в журито, нямаше да се колебая да я поставя на първо място при класирането.

Ван Хубен се възмути:

– А вашата туника, Режин? Какво струват труфилата на тази манекенка пред вашата туника?

– Цената не играе роля...

– Цената важи над всичко, Режин. Затова ви моля да бъдете внимателна.

– Защо?

– Заради джебчиите. Припомнете си, че туниката ви не е обшита с костилки от праскова.

Той се изсмя. Но Жан д'Енерис го подкрепи.

– Ван Хубен има право. Ние би трябвало да ви придружим.

– За нищо на света! – възрази Режин. – Държа да ми кажете как изглеждат оттук и дали не съм смешна на оперната сцена.

– Освен това – каза Ван Хубен – полицейският пристав Бешу отговаря за всичко.

– Значи вие познавате Бешу? – възкликна заинтригуван д'Енерис...

– Полицията Бешу, който стана известен от сътрудничеството си с тайнствения Джим Барлет от агенцията „Джим Барлет и Сие“?...

– Ах!... Не трябва да му приказвате за този проклет Барлет. Това го ядосва. Изглежда, че Барлет му е изиграл твърде мръсни номера!

– Да, аз слушах да се говори за това... За човека със златните зъби и дванайсетте африканки на Бешу?... Значи самият Бешу се е заел с охраната на вашите диаманти?

– Да. Той заминаваше за десетина дни, но ми ангажира трима добре платени бивши полицаи. Трима юначаги, които вардят на вратата.

д'Енерис забеляза:

– Даже и да бяхте ангажирали цял полк, нямаше да успеете да

предотвратите всички възможни хитрости!...

Режин бе тръгнала и придружена от своите телохранители, излиза-ше от залата и навлизаше зад завесите. Тъй като бе единайсе-та поред и имаше малко време след десетата конкурентка, едно почти тържествено очакване предшества нейното появяване. Настъпи мълчание. Погледите се приковаха на сцената. И внезапни, шумни приветствия: Режин се показа.

В съчетанието на пълната красота и най-висшата елегантност има чар, затрогващ тълпите. Между прелестната Режин Обри и изтънчения лукс на нейния тоалет имаше такава хармония, която би ви накарала да я почувствате, преди да осъзнаете нейната причина. Но блясъкът на камъните най-вече приковаваше погледите. Над полата блуза от сребърно ламе бе пристегната в талията с колан от скъпоценни камъни, а гърдите обвиваше пояс, който изглеждаше направен само от диаманти. Те бяха ослепителни. До такава степен преплитаха своите блясъци, че образуваха около бюста лек, многоцветен и треперещ пламък.

– Я гледай!... – каза Ван Хубен. – Тези дяволски камъни били по-красиви, отколкото си мислех. И как добре й стоят!... Не е ли от поро-да? Цяла императрица!...

Той се изкикоти.

– д'Енерис, ще ви поверя една тайна. Знаете ли защо окичих Режин с всички тези камъни?... Е, добре: най-напред, за да ѝ ги подаря в деня, когато ми даде ръката си... Лявата си ръка, разбира се... – Той се засмя. – И после, защото това ми позволява да ѝ направя чест, задето ме осве-домява отчасти за своите дела и навици. Не че се боя от любовници... Но аз съм от онези, които си отварят очите... и то добре.

Потупваше своя другар по рамото, като че искаше да му каже: „Хей, малкия, не се усуквай около нея!“ д'Енерис го успокои:

– Колкото за мене, вие можете да бъдете спокоен, Ван Хубен. Ни-кога не ухажвам жените и приятелките на моите приятели.

Ван Хубен се намръщи. Жан д'Енерис му каза това с малко подиг-равателен тон, с който обикновено му говореше и който в случая може-ше да се приеме за обиден. Затова се наведе към д'Енерис.

– Остава да узная дали ме смятате за свой приятел? На свой ред д'Енерис го хвана за ръката:

– Мълчете...

– Е, какво? Имате такъв вид...

– Мълчете.

– Какво има?

- Нещо неестествено.
- Къде?
- Зад завесите.
- Какво имате предвид?
- Вашите диаманти.
- Ван Хубен подскочи.
- Е, добре! Слушайте!
- Ван Хубен се ослуша.
- Не чувам нищо.

– Може би съм се излъгал – съгласи се д'Енерис. – При това, стори ми се...

Той не завърши. Първите редове на оркестъра и първите места в ложите се разшаваха, всички гледаха към завесите, като че зад тях ставаше действително онова, което бе привлякло вниманието на д'Енерис. Някои даже станаха с явни признаци на уплаха. Двама господа в официални облекла изтичаха през сцената. Един подлуден машинист изрева:

– Огън! ... Огън!...

Пламък проблесна в дясната страна. Изви се слаб дим. Наредените на сцената машинисти и фигуранти се хвърлиха в една и съща посока. Сред тях скочи мъж, който също идваше отдясно. В ръката си държеше кожено манто, което му прикриваше лицето, и като машинистите викаше: „Огън! Огън!“

Режин веднага поиска да излезе, но силите й я напуснаха. Падна на колене почти в безсъзнание. Мъжът я покри с мантията, хвърли я на рамото си и изчезна сред тълпата бегълци.

Още преди той да извърши това, дори преди да се покаже, Жан д'Енерис бе скочил на парапета на своята ложа и викаше към множеството от партера, вече обхванато от паниката:

– Никой да не мърда! Това е предварително нагласена работа!

И като сочеше човека, който отвлечаше Режин, викаше:

– Хванете го! Хванете го!

Бе много късно – инцидентът бе минал почти незабелязан. Седналите по креслата постепенно се успокояваха, но на сцената бъркотията продължаваше с такъв шум, че никакъв глас не можете да се чуе. Д'Енерис скочи, прекоси залата и оркестъра и без мъка се изкачи на сцената. Смеси се с изплашената тълпа и се добра до изхода на артистите към булевард „Осман“. Ала накъде можеше да тръгне и към кого да се обърне, за да намери Режин Обри?

Той започна да разпитва. Никой нищо не бе видял. Сред общия

смут всеки мислеше само за себе си и похитителят бе успял незабелязано да отвлече Режин Обри, да претича по коридорите и стълбите и да излезе.

Зърна задъхания дебел Ван Хубен, чието червило, разтопено от потта, се бе стекло по бузите, и му каза:

– Отвлечена е! Заради вашите диаманти... Похитителят сигурно я е хвърлил в някой автомобил, който е чакал наблизно.

Ван Хубен извади револвер от джоба си. Д'Енерис тутакси му изви ръката.

– Да не искате да се застреляте?

– По дяволите, не! Но да убия него!

– Кого него?

– Крадеца, щом го намерят!... Трябва да се намери. Ще преобърна небето и земята.

Изглеждаше в безпътица и се въртеше като фърфалак сред хората, които се кикотеха.

– Диамантите ми! Няма да оставя да ме изиграят! Нямам право!... Държавата е отговорна...

д'Енерис не се лъжеше. След като премина булевард „Осман“, продължавайки да носи на рамо увитата в коженото манто Режин, похитителят се отправи към улица „Могадор“, където имаше спрял автомобил. Когато го наближи, вратата се отвори и с протегнати напред ръце се показа жена, чието лице бе покрито с гъста дантела. Похитителят натика Режин и каза:

– Работата успя... Истинско чудо!

После затвори вратата, зае предната седалка и заради мотора.

Припадъкът на актрисата от страха не трая дълго. Тя се събуди, щом почувства, че се отдалечават от пожара или по-право от онова, което мислите за пожар, и първата ѝ мисъл бе да благодари на своите спасители. Но начаса усети, че се задушава от нещо, което обвиняваше главата ѝ и ѝ пречете да диша.

– Какво има? – прошепна.

Един твърде тих, приличен на женски глас ѝ каза на ухото:

– Не мърдай! Ако викаш, ще бъде по-зле, мила моя. Режин почувства остра болка в рамото и изохка.

– Нищо – каза жената. – Върхът на нож... Да натисна ли?

Режин не помръдна. Мислите ѝ се избистриха, проумя истинското си положение и като си припомни пламъците и началото на пожара, мислено си заповтаря:

– Отвлечена... Отвлечена съм от човек, който е използвал паниката. И който ме отвлича с помощта на съучастница.

Полека се опипа със свободната си ръка: поясът с диамантите бе непокътнат на мястото си.

Автомобилът летеше. Режин дори не помисли да гадае накъде се движат. Чувствате, че често завиват – без съмнение, за да не може да познае накъде я отвеждат.

Във всеки случай, стори й се, че не излизат от Париж. Освен това мяркащите се начесто електрически лампи хвърляха в колата силна светлина, която тя улавяше.

Когато жената разхлаби малко хватката и мантото се поотмести, Режин можа да види два от пръстите на стиснатата върху кожата ръка. Единият от тях, показалецът, носеше пръстен, украсен с три малки истински бисери, поставени в триъгълник.

Пътуването трая двадесетина минути. После автомобилът забави ход и спря. Мъжът слезе. Двете крила на една врата се отвориха и те влязоха в нещо, подобно на заден двор.

Жената закри очите й и двамата й помогнаха да слезе.

Изкачиха се по шест стъпала. После преминаха през вестибюл, послан с плочи, извървяха стълба от двадесет и пет стъпала с парапет и покрита с килим, която ги отведе в помещение на първия етаж. Мъжът й пришепна на ухо:

– Пристигнахме. Не обичам да действам грубо и нищо лошо няма да ви направим, ако ми дадете вашата диамантена туника. Съгласна ли сте?

– Не! – живо възрази Режин.

– За нас е лесно да я вземем и ние можехме да сторим това още в автомобила.

– Не, не!... – отвърна тя, крайно възбудена. – Не, тази туника... Не...

Тогава мъжът каза:

– Всичко рискувах, за да я имам. Сега я имам. Не се противете!

Актрисата с рязко движение се изправи, но той прошепна съвсем отблизо:

– Трябва ли сам да я взема?

Режин почувства как груба мъжка ръка хвана пояса и задърпа голите й рамене. Изплаши се:

– Не ме докосвайте! Забранявам ви... Ето... всичко, което искате... съгласна съм на всичко... Само не ме докосвайте!

Той се отстригна малко, но продължаваше да стои зад нея. Коженото манто падна от раменете ѝ и Режин позна, че е нейното. Изтощена, седна. Огледа помещението, в което се намираше, и видя, че забрадената жена, която бе започнала да разкопчава пояса и сребърната туника, е облечена в тъмна дреха, гарнирана с черно кадифе.

Силно осветеното от електричеството помещение бе обширен салон, с канапета и столове, тапицирани със синя коприна; с дебели килими и бели великолепни мебели в стил Людовик XVI. На камината бяха поставени две бронзови вази и часовник с колони от зелен мрамор. На стените имаше четири украшения, а на тавана – два полилея от хиляди обработени малки кристали. Режин несъзнателно забеляза всички тези подробности, докато жената съблече туниката и пояса, като я остави само по комбинезон от сребърно ламе, от който се показваха голите ѝ ръце и рамене. Видя също и паркета – кръстосани дървени плочки от различни дървесни породи, – забеляза столче с крака от акажу. Свърши се. Светлината внезапно угасна. В мрака дочу:

– Отлично, вие бяхте разумна. Ще ви върнем обратно. Вижте, оставам ви даже коженото манто.

Обвиха ѝ главата с плат, лек като воал, подобен на воала на жената. Вкараха я в автомобила и наново тръгнаха със същите резки завои.

– Пристигнахме – прошепна мъжът, отвори вратата и я накара да слезе. – Както виждате, не бе твърде сериозно и вие се завръщате без нито една дракотина. Съветвам ви да не казвате нито дума за онова, което сте успели да видите или да отгатнете. Диамантите ви са откраднати. Точка. Това е всичко. Останалото забравете!... Моите почитания.

Автомобилът бързо изчезна. Режин махна воала си и видя, че се намира на площад „Трокадеро“. Въпреки че бе твърде близо до своя апартамент (живееше в началото на булевард „Анри-Мартен“), нужно бе да направи голямо усилие, за да си отиде. Краката ѝ се огъваха, а сърцето ѝ биеше до болка. Във всеки момент чувстваше, че ѝ се вие свят и че ще падне. В мига, когато силите я напуснаха, видя, че някакъв мъж тича към нея, и тя падна в ръцете на Жан д'Енерис, който я накара да седне на една пейка на пустия булевард.

– Чаках ви – тихо рече той. – Сигурен бях, че след като откраднат диамантите, ще ви доведат близо до дома. За какво биха ви задържали? Би било твърде опасно. Починете си... и после, не плачете.

Тя се отпусна и заридя, преизпълнена с доверие към този човек, когото едва познаваше.

– Толкова ме беше страх! – каза тя. – И още ме е страх... И после,

тези диаманти...

След малко той я придружи, качи я в асансьора и я заведе в жилището ѝ. Там намериха изплашена камериерката, току-що завърнала се от Операта, и останалите слуги. После дотърча и Ван Хубен с изкочили от орбитите очи.

– Диамантите ми! Вие ги донесохте, нали, Режин?... Вие защитавахте до смърт моите диаманти?...

Той забеляза, че скъпоценният пояс и туниката са свалени, и почти полудя. Жан д'Енерис му викна:

– Млъкнете!... Не виждате ли, че госпожата се нуждае от почивка.

– Диамантите ми! Те са загубени!... Ах! Ако Бешу бе тук! Диамантите ми!

– Ще ви ги върна. Махайте се!

Положената на един диван Режин продължавате да плаче и да трепери. Д'Енерис започна предпазливо да я целува по челото и косата.

– Но това е нечувано! – викна извън себе си Ван Хубен. – Какво правите?

– Оставете, оставете – отвърна д'Енерис. – Няма нищо по-ободряващо от този малък масаж. Нервната система се успокоява, кръвта приижда и благотворна топлина се разлива във вените. Това действа като електрически масаж.

Под сърдитите погледи на Ван Хубен той продължи своето приятно занимание, а Режин бавно се връщаше към живота и изглеждаше, че с удоволствие се отдава на този начин на лекуване.

Глава втора АРЛЕТ МАНЕКЕНКАТА

Бе привечер, осем дни по-късно. Клиентите на прочутия шивач Шернип започнаха да напускат обширните салони на улица „Мон Табор“ и в определеното за манекените посещение Арлет Масол и нейните другарки, освободени от представянето на моделите, можеха да се отдадат на своите любими занимания – гледане на карти, игра на белот...

– Положително, Арлет – викна една от тях. – Картите ти предсказват само приключения, щастие и богатства.

– Истината предсказват – добави друга. – Тъй като щастието на Арлет започна още онази вечер на конкурса в Операта. Първа награда!

Арлет заяви:

– Не я заслужавах. Режин Обри бе по-хубава от мене.

– Глупости! Всички гласуваха за тебе.

– Хората не знаеха какво правят. Този започващ пожар изпразни три четвърти от залата. Изборът не бе действителен.

– Човек би казал, че в действителност ти си винаги готова да отстъпиш мястото си на други, Арлет. Но това все пак няма да попречи на Режин Обри да се ядосва.

– О, не! Никак. Тя дойде да ме види и уверявам ви, целуна ме най-сърдечно.

– Целунала те е престорено.

– Защо ли пък ще завижда? Тя е толкова красива!

Една „малка ръчичка“ донесе вечерен вестник. Арлет го разгърна и каза:

– Ето, пише за следствието по „Кражбата на диамантите!“

– Прочетете го, Арлет!

– Слушайте.

„Тайнственият инцидент в Операта още не е изяснен. Предположението, което възприема съдът, както и полицията, е че се касае за предварително подготвена кражба на диамантите на Режин Обри. Липсва даже най-бегло описание на човека, отвлякъл красивата артистка, тъй като е прикривал лицето си. Предполага се, че се е вмъкнал като търговски служител и е поставил грамаден букет при една колона. Камериерката смътно си спомня, че го е

видяла и че е носил светли гамаши. Букетът е бил, изглежда, изкуствен и напоен със запалително вещество, което после лесно е възпламенил. След това не му е оставало друго, освен да използва паниката от започващия пожар, за да грабне коженото манто от ръцете на камериерката и да изпълни своя план. Други сведения няма, тъй като разпитаната вече няколко пъти Режин Одрин не е могла да определи следвания от автомобила път, нито да обрисова своя похитител и неговата съучастница или да опише частното жилище, в което е отнет скъпоценният пояс.“

– Колко щеше да ме е страх, ако попаднеш сама в тази къща с този мъж и тази жена! – каза едно младо момиче. – А тебе, Арлет?

– Мене също. Но аз щях да се боря... В момента съм храбра. После се стряскам.

– Но в Операта ти не видя ли този тип, когато е минал край тебе?

– Видях... абсолютно нищо!... Видях сянка, която носеше друга сянка и даже не се запитах какво е това. Бях заета със спасяването си. Представете си! Огънят!...

– И не забеляза ли нещо?

– Да. Главата на Ван Хубен зад завесите.

– Познаваше ли го?

– Не, но той ревеше: „Диамантите ми! Диаманти за десет милиона! Това е ужасно. Каква катастрофа.“ И подскачаше от крак на крак, като че ли нещо го пареше.

Бе станала и подражаваше на Ван Хубен. В своята рокля – от черен плат, прибрана в талията – тя имаше същата гъвкава и елегантна стойка, както в тоалета, с който се бе показала на конкурса. Можеше да се отгатне, че има стройно и изящно тяло. Лицето ѝ бе мило и нежно, кожата матова, косата къдрава, с красив рус цвят.

– Танцувай, Арлет... Танцувай!

Не знаеше да танцува, но заемаше пози и правеше стъпки, като да се готвеше да показва модели. Забавна и мила гледка, от която приятелките ѝ не се отегчаваха. Те я обожаваха – за всички бе необикновено създание, орисано да живее в лукс и празненства.

– Bravo, Арлет! – викнаха те. – Ти си очарователна.

– И си най-добрата. Защото благодарение на тебе три от нас ще пътуват към Ривиерата.

Момичето седна пред тях. Зачервено от възбуда и с искрящи очи, то им каза с полутайствен глас, в който имаше възбуда, тъга и

подигравка:

– Не съм по-добра от вас. Не съм по-способна от тебе, Ирен, нито по-сериозна от Шарлот, нито пък по-честна от Юли. Като вас и аз имам любовници, дето искат повече, отколкото мога да им дам, но въпреки това им давам повече, отколкото бих искала. Знам че рано или късно това ще свърши зле. Какво да се прави? За нас никой не се жени. Виждат ни с много красиви рокли и се страхуват.

– От какво се боиш пък ти? – каза едно от младите момичета. – Картите ти предсказват богатство.

– Как ще го получа? Дали от стар, богат господин? Никога. Аз искам да успея.

– В какво?

– Не зная... Върти ми се в главата. Искам любов, искам пари.

– Едновременно ли? Арлет, а защо са ти?

– Любовта, за да бъда щастлива.

– Ами парите?

– Не знам точно защо. Имам мечти и амбиции, за които често съм ви говорила. Искам да бъда много богата... Не за себе си... по-скоро заради другите... Заради вас, мои малки... Искам...

Тя каза по-тихо, с усмивка:

– Това са глупости. Детски мечти. Искам да имам много пари, които да не са мои, но с които да мога да си служа. Например да бъда директорка или собственица на голяма шивашка къща, в която да въведа нов ред, много удобства... И най-вече: зестри за работничките... Да, за да може всяка от вас да се омъжи по желание...

Тя мило се смееше на своята неосъществима мечта. Другите бяха сериозни. Една си избърса очите. Арлет продължи:

– Да. Зестри, истински зестри в пари... Не съм много учена. Нямам дори основно образование. Но написах едно изложение за моите идеи, с цифри и правописни грешки. На двадесет години всяка ще има своя зестра... После дрешки за първото дете... И после...

– Арлет, на телефона!

Директорката на ателието бе отворила вратата и викаше младото момиче.

То тутакси се изправи, бледо и разтревожено.

– Мама боледува – произнесе.

Знаеше се, че при шивача Шерниц на работниците предаваха само сериозните съобщения за нещастие и смърт. Знаеше се също, че Арлет обожаваше майка си, че е незаконно дете и че има две сестри, бивши

манекенки, избягали в странство с мъже.

В мълчанието, което последва, Арлет пристъпваше със страх.

– Побързай! – настоя директорката.

Телефонът бе поставен в съседната стая. Натрупани на полуотворената врата, момичетата я чуха как разтревожено произнася:

– Мама е болна, нали? Пак ли сърцето? Ало, кой е насреща?... Вие ли сте, госпожа Лувен?... Не ви познах гласа... А, доктор ли? Доктор Брику, улица „Мон Табор“ номер три бис?... Предупреди ли го? И аз трябва да дойда с него? Добре, тръгвам.

Без дума повече, цяла разтреперана, Арлет грабна шапката си и изскочи. Другарките ѝ се скупчиха при прозореца и на светлината на лампата видяха как тича, гледайки номерата. Чак накрая, вляво, сигурно пред номер три бис, спря. Там имаше автомобил, а на тротоара стоеше господин, на който се виждаха само силуетът и светлите гамаши. Сне шапката си и ѝ заговори. Тя се качи в автомобила. Той също и колата изчезна към другия край на улицата.

– Интересно – каза една манекенка, – всеки ден минавам оттам. Никога не съм видяла да има докторска табела на някоя къща. Доктор Брику на три бис. Знаеш ли такъв?

– Не знам. Може фирмата да е на вътрешната врата.

– Във всеки случай можем да проверим в кварталния телефонен указател, а също и в указателя за целия Париж – каза директорката.

Бързо отидоха в съседната стая, взеха от масичката двата указателя и с треперещи ръце ги запрелистваха.

– Ако на три бис живее някой си доктор Брику или какъвто и да е друг доктор, то той няма телефон – заяви едно от момичетата.

– В цял Париж няма никакъв доктор Брику. Нито на улица „Мон Табор“, нито другаде – добави друго момиче.

Настана раздвижване и смут. Всяка изказваше предположение, говореше. Работата изглеждаше загадъчна. Директорката се почувства задължена да предупреди Шерниц и той дойде начаса. Беше блед, грозен, облечен като хамалин съвсем млад човек, който към всичко се отнасяше със спокойствие и твърдеше, че може веднага да определи точно какво да се извърши, за да се избегне някоя евентуалност.

– Няма нужда от мислене. Право на целта и никога излишни думи.

Той хладнокръвно взе слушалката и поиска един номер. Когато го получи, каза:

– Ало... Домът на госпожа Режин Обри ли е?... Съобщете на госпожа Режин Обри, че Шерниц, шивачът Шерниц, иска да говори с нея.

Добре.

Почака, после додаде:

– Да, госпожо, шивачът Шерниц. Макар че нямам честта да бъдете моя клиентка, смятам, че трябва да се отнеса до вас. Ето какво. Едно момиче, което работи при мене като манекенка... Ало?... Да, става дума за Арлет Масол. Вие сте твърде любезна. От своя страна трябва да ви кажа, че аз гласувах за вас... Вашата рокля онази вечер... Но позволете направо към целта. По всичко изглежда, че Арлет Масол е отвлечена тази вечер, и то от същия тип, който ви отвлече вас. Ето защо помислих, че имате интерес, вие и лицата, дето ви съветват, да узнаете тази работа... Ало... Чакате полиция Бешу ли? Отлично... Точно така, госпожо. Веднага идвам да ви съобща каквото трябва.

Шивачът Шерниц остави слушалката и докато излизаше, каза:

– Само така трябваше да се постъпи...

С Арлет Масол събитията се развиха почти както с Режин Обри. В колата имаше една жена. Мнимият доктор я представи:

– Госпожа Брику.

Жената носеше гъст воал. Освен това беше тъмно и Арлет мислеше единствено за майка си. Тя заразитва доктора, без дори да го погледне, а той с дрезгав глас отговори, че една от неговите клиентки, госпожа Лувел, му телефонираше бързо да дойде и да помогне на нейна съседка, като пътно вземе нейното момиче. Нищо повече не знаел.

Автомобилът вървеше по улица „Риволи“ към площад „Конкорд“. Когато преминаха площада, жената зави Арлет с покривка, която присегна на врата ѝ, и опря една кама в рамото ѝ.

Арлет се раздвижи – уплахата ѝ бе смесена с радост, защото разбра, че майка ѝ не е болна, че това бе послужило само като примамка и че нейното отвлечане имаше съвсем друга причина. Ето защо бързо се успокои. Слушате и наблюдаваше.

Тя забеляза същите неща, които бе забелязала Режин. Бързото пътуване из Париж. Внезапните завои... Въпреки че не видя ръката на своята пазачка, тя зърна една от обувките ѝ, твърде остра.

Дори можа да долови откъслечи от разговора между двамата, тъй като бяха сигурни, че думите им не достигат до нея. Чу цяло едно изречение. Изречение, което ясно разбра: същата двойка, която бе отвлякла Режин Обри, отвлечаше и нея. Мнимият доктор Брику бе подпалвачът от Операта. Но защо я нападнаха нея, която не притежаваше нищо и от която не можеха да вземат нито диамантен пояс, нито каквито и да е други скъпоценности? Това я успокои. Арлет нямаше от какво да се

страхува – щеше да бъде освободена веднага, след като похитителите открият грешката си.

Чу шум от отваряне на двукрила врата. Момичето, което мислено следваше приключенията на Режин, отгатна, че влизат в павиран двор. Накараха я да слезе пред една площадка. Тя преброи шест стъпала. После влязоха в постлан с плочки вестибюл.

В този момент тя дотолкова се бе успокоила и се чувстваше така бодра, че направи нещо, което й изглеждаше съвсем непредпазливо, но не можа да устои на инстинкта си. Докато мъжът затваряше вратата, неговата съучастница се подхлъзна на една плочка и за секунда само освободи рамото на Арлет. И тя, без да мисли, махна кърпата, която ѝ закриваше очите, живо изтича по една стълба, премина през един коридор и влезе в салон, чиято врата непредпазливо затвори.

Закрита от дебел абажур електрическа лампа хвърляше светлинен кръг, който пръскаше слаба светлина в останалата част от салона... Какво да прави! Откъде да избяга? Опита се да отвори единия от двата прозореца, но не можа. Уплаши се, като разбра, че онези всеки момент може да нахлуят в стаята и да се хвърлят върху нея.

Чу шум от затваряне на врати. На всяка цена трябваше да се скрие. Тя стъпи върху облегалката на едно канапе, сложено до стената, и скочи върху гладкия мрамор на камината. Пред нея се изправи висока библиотека. Осмели се да стъпи върху една бронзова ваза и достигна корнизата на библиотеката. Хвана се с двете ръце и се покатери отгоре, без и самата тя да знае как направи това. Когато мъжът и жената нахлуха, Арлет бе вече легнала и наполовина закрита от корнизата.

Достатъчно бе да повдигнат очи нагоре, за да я видят, но те не направиха това. Затърсиха в долната част на салона, под канапетата и фотьойлите, зад завесата. Арлет виждаше отраженията им в голямото огледало – лицата им смъртно се виждаха и думите им едва достигаха до нея, защото те говореха съвсем тихо.

- Не е тук – каза най-сетне мъжът.
- Да не би да е скочила в градината? – забеляза жената.
- Не е възможно. И двата прозореца са затворени. А килерът?

Вляво, между камината и един от прозорците, имаше малък килер, отделен от салона с подвижна преграда. Мъжът махна преградата.

- Никой.
- Тогава?
- Тогава не знам. И това е твърде сериозно.
- Защо?

– Ако тя избяга?

– Да, действително. Ах, кучката!... Само да я пипна!... Те изгасиха електричеството, после излязоха. Часовникът от камината удари седем часа.

Арлет го чу и когато той отброи осем, девет и десет часа. Тя не мърдаше. Не смееше. Заканата на мъжа я караше да продължава да лежи и да трепери.

Слезе едва след полунощ, когато се поуспокои и почувства нужда да действа. Бронзовата ваза падна върху паркета с такъв шум, че младата госпожица остана като гръмната от страх. Но никой не влезе. Тя постави вазата на мястото ѝ.

Отвън проникваше силна светлина. Арлет приближи до един прозорец и видя градина, в която под лунния блясък се проточваше алея, от двете страни на която растяха ниски дървета.

Този път тя успя да отвори прозореца.

Като се наведе, забеляза, че от тази страна е по-ниско и че няма повече от един етаж. Тя не се поколеба. Скочи от прозореца и благополучно се озова на камънака.

Почака, докато облакът закрие луната, претърча през откритото пространство и се намери под дърветата. След като вървя известно време, навеждайки се, тя стигна до стена, която не можеше да прескочи. Вдясно имаше павилион, който изглеждаше необитаем. Капаците му бяха затворени. Арлет бързо тръгна нататък. Преди да стигне до павилиона, забеляза в стената врата, подпряна с железни пръти, в бравата на която имаше голям ключ. Махна железата, превъртя ключа и дръпна.

Едва успя да отвори и да изскочи на улицата, като хвърли назад бърз поглед. Покривът на къщата ѝ се стори силно полегат. Забеляза как една сянка тичаше след нея.

Улицата беше пуста. След около петдесетина крачки Арлет отново забеляза сянката – изглеждаше, че постепенно я настига. Обхвана я ужас и въпреки че бе задъхана, а краката ѝ се огъваха, продължаваше да тича толкова бързо, че никой не можеше да я догони.

Силите ѝ внезапно я напуснаха, коленете ѝ се подгънаха и тя понежи да падне. Но вече бе стигнала улица, по която имаше минувачи. Съзря такси, скочи в него и след като даде адреса си и затвори вратата, се обърна. През задното прозорче на вратата видя, че неприятелят ѝ скочи в друга кола, която веднага потегли.

Улицы... други улици... Следяха ли я? Арлет не знаеше, нито пък се мъчеше да узнае. Внезапно пристигнаха до малък площад, на който

имаше автомобилна пиаса. Тя почука на стъклото.

– Шофьор, спрете! Ето ви двайсет франка, продължете бързо, за да заблудите онзи, дето ме преследва.

Девојката скочи в друго такси и даде адреса си на новия шофьор: Монмартр, улица „Вардел“ петдесет и пет.

Вече бе във от опасност, но беше толкова уморена, че изгуби съзнание.

Пробуди се на канапето в стаята си. До нея бе клекнал един господин, когото не познаваше. Внимателна, майка ѝ я гледаше с безпокойство. Арлет опита да ѝ се усмихне и господинът каза:

– Не я разпитвайте, госпожо. Не, госпожице, не говорете! Слушайте най-напред. Вашият работодател Шерниц събщи на Режин Обри, че сте била отвлечена при същите обстоятелства, при които и нея са я отвлели. Веднага предупредихме полицията. По-късно аз научих за случилото се от Режин Обри, която има добрината да ме смята свой приятел, и дойдох тук. Заедно с майка ви чакахме във през цялата вечер. Надявах се, че похитителите ще ви пуснат, както пузнаха Режин Обри. Вашият шофьор ми каза, че идвате от площад „Виктория“. Други сведения няма. Не, не се вълнувайте! Утре ще ни разкажете всичко.

Младото момиче ридаше и трепереше от треската и от спомените, тормозещи я като кошмарни сънища. Наново затвори очи, шепнейки:

– Качват се по стълбата.

Наистина някой позвъни. Майката излезе в антрето и се чуа два мъжки гласа. Единият каза:

– Ван Хубен, госпожо. Аз съм Ван Хубен, собственикът на туниката от диаманти. Когато научих за отвлечането на вашата дъщеря, веднага тръгнах да я търся заедно с полиция Бешу, който току-що пристигаше от път. Обходихме всички участъци и пристигнахме тук. Порттиерката каза, че Арлет Масол вече се е завърнала, и затова ние с Бешу дойдохме да я разпитаме.

– Но, господине...

– Много е важно, госпожо. Тази афера наподобява другата, с диамантите. Бандитите са същите... Не трябва да губим нито минута.

Без повече да чака позволение, той влезе в малката стая, следван от полиция Бешу. Това, което видя, прекомерно го учуди. Неговият приятел Жан д'Енерис бе клекнал до канапето, на което лежеше младото момиче, и внимателно целуваше очите, челото и бузите му.

Ван Хубен промълви:

– Вие, д'Енерис? Вие... Но какво търсите тук?

д'Енерис със знак го накара да млъкне.

– Не вдигайте шум! ... Успокоявам момичето... Няма нищо по-успокоително от това... Вижте как се отпуска.

– Но...

– Утре... Утре ще се видим пак у Режин Обри. Дотогава болната трябва да почива... Не бива да си играете с нервите й...

Ван Хубен остана като стреснат. Майката на Арлет Масол нищо не разбираше. Но друг бе още по-изненадан и треснат: полицаят Бешу...

Полицаят Бешу, малък, слаб и блед човек, елегантно облечен и надарен с две огромни ръце, мигаше с очи и гледаше Жан д'Енерис като страшно видение. Изглеждаше, че хем познава д'Енерис, хем не го познава и сякаш търсеше да съзре под младата усмихната маска друго лице, дето за него, Бешу, бе лицето на самия дявол.

Ван Хубен ги представи един на друг. „Полицаят Бешу... Господин Жан д'Енерис!“

Полицаят Бешу понечи да заговори, но не можа и остана да гледа с ококорени очи флегматичния субект, който продължаваше да прилага своя странен начин на лекуване.

Глава трета

Д'ЕНЕРИС – ДЖЕНТЪЛМЕНЪТ ДЕТЕКТИВ

Проектираната среща стана в два часа в будоара на Режин Обри. Щом пристигна, Ван Хубен видя, че д'Енерис се чувства тук като у дома си и свободно се шегува с красивата актриса и с Арлет Масол. Тримата изглеждаха твърде весели. Видеше ли я такава безгрижна и жизнерадостна, човек не би могъл да помисли, че Арлет е прекарала такива тревожни часове предишната нощ. Тя не изпускате от очи д'Енерис и заедно с Режин одобряваше всичко, което той казваше, смееше се на шеговитостта, с която той разказват.

Дълбоко разтревожен от загубата на диамантите, Ван Хубен, който гледаше песимистично на живота, яростно извика:

– По дяволите!... Да не би положението да ви изглежда чак толкова смешно?

– Бога ми – каза д'Енерис, – то никак не е страшно. Всъщност всичко се обърна на добре.

– Я гледай!... Нали на вас не са ви откраднали диаманти. Колкото за госпожица Арлет, всички днешни вестници описват нейното приключение. Каква реклама! Само аз изгубих в тази мръсна афера.

– Арлет – възрази Режин, – не се обиждайте от онова, което говори Ван Хубен! Думите му нямат никаква стойност.

– Искате ли да ви кажа други, дето ще имат по-голяма стойност? – каза заядливо Ван Хубен.

– Кажете.

– Е, добре. Тази нощ издебнах как д'Енерис опитваше върху Арлет онзи метод за лекуване, който така добре ви съживи преди десетина дни.

– Те и двамата ми разказаха.

– Е? Какво! И вие не ревнувате?

– Да ревнувам?

– Как тъй? д'Енерис не ви ли ухахва?

– И то твърде много, признавам го.

– Тогава как приемате?...

– Методът на д'Енерис е отличен и негов дълг е да го прилага.

– удоволствие.

– Толкоз по-добре за него.

Ван Хубен се завайка:

– Ах, този д'Енерис, какъв голям късмет има той! Прави с вас каквото си иска... И с всички останали жени.

– И с всички мъже, Ван Хубен. Защото въпреки че го ненавиждате, вие се надявате чрез него да намерите своите диаманти.

– Твърдо съм решен да не прибягвам до неговата помощ, защото полицаят Бешу е на мое разположение и защото...

Ван Хубен не довърши. Обърна се и видя на прага полицая Бешу.

– Вие значи дойдохте, господин полицай?

– От известно време вече съм тук – заяви Бешу, като се поклони пред Режин Обри. – Вратата беше полуотворена.

– Чухте ли какво казах?

– Да.

– И какво мислите за моето решение?

Полицаят Бешу Имате сърдит вид и от походката му се излъчваше войнственост. Той изгледа Жан д'Енерис, както впрочем бе направил и предишния ден, и високо каза:

– Господин Ван Хубен, въпреки че през отсъствието ми с работата за откраднатите ви диаманти е бил натоварен мой колега, няма съмнение, че аз ще взема участие в издирванията. Днес получих заповед да разпитам госпожица Арлет Масол. Но трябва да ви предупредя: за нищо на света не приемам откритото или скрито сътрудничество на никой от вашите приятели.

– Ясно – каза през смях Жан д'Енерис.

– Съвсем ясно.

Твърде спокоен, д'Енерис не прикри учудването си.

– Изглежда, господин Бешу, аз никак не съм ви симпатичен.

– Признавам, че е така.

Той се приближи към д'Енерис и му каза право в лицето:

– Сигурен ли сте, господине, че никога не сме се срещали?

– Да, веднъж преди двайсет години в Елисейските полета. Заедно играхме. Аз ви подложих крак и вие паднахте. Оттогава, както се вижда, още не сте ми простили. Драги Ван Хубен, господин Бешу има право. Никакво сътрудничество не е възможно между нас. Освобождавам ви и започвам работа. Вървете си.

– Да си вървим ли? – запита Ван Хубен.

– Ами какво? Ние сме тук у Режин. Аз ви поканих. Тъй като не се разбрахме, сбогом!

Той седна на канапето между двете жени и хвана ръцете на Арлет

Масол.

– Моя хубава малка Арлет, сега, след като вече си дошла на себе си от тревогите, не трябва да губим време. Разкажи ми най-подробно какво се случи! Всяка дреболия е важна.

Понеже Арлет се колебаеше, той каза:

– Не обръщай внимание на тези господа! Те не са тук. Те излязоха. Разказвай, моя малка Арлет! Говоря на ти, защото вече докосвах с устни бузите ти, по-меки от кадифе, а това ми дава права, каквито има любовник.

Арлет се изчерви. Режин през смях я подканваше да говори. Ван Хубен и Бешу, решили да се възползват от разговора, изглеждаха като залепени за пода восъчни фигурки. И Арлет разказа цялата история така, както искаше този човек, на когото нито тя, нито другите бяха способни да се възпротивят.

Той слушаше мълчаливо. Само Режин от време на време потвърждаваше:

– Точно така... Стълбище с шест стъпала... Да, вестибюл, постлан с черни и бели плочки... и на първия етаж салон с тапицирани със синя коприна мебели.

Когато Арлет свърши, д'Енерис се заразхожда из стаята, долепи чело до стъклото на прозореца и дълго мисли. После заключи през зъби:

– Трудно... трудно... При все това известна светлина показва изхода на тунела.

Той отново седна на канапето и каза на младите жени:

– Вижте какво, когато имаме налице две паралелни случки с еднакъв начин на действие и едни и същи изпълнители, защото идентичността на двойката е неоспорима, трябва да се открие точката, в която двете произшествия се различават. Когато такава точка бъде открита, не трябва да се изпуска, докато не се изведат от нея всички възможни доводи. Намирам, че в нашия случай има разлика в причините за отвлеченията.

Замълча за момент и почна да се смее.

– Това, което казах, изглежда, че няма никаква стойност или че е една отдавна позната истина, но аз ви уверявам: то е твърде силен довод. Положението неочаквано се опростява. Вас, моя хубава Режин, ви отвлякоха без съмнение заради диамантите, дето онзи добряк Ван Хубен сега оплаква с всичките си сълзи. В случая не може да съществува никаква друга причина. И убеден съм, че самият господин Бешу би споделил това мое мнение, ако беше тук.

Господин Бешу не продума. Той чакаше продължението на речта и Жан д'Енерис се обърна към Масол:

– Колкото за тебе, хубава Арлет, с бузи по-меки от кадифе, защо ли са си дали труд да те отвличат? Всичките ти богатства, мисля, че биха се побрали на едната ти длан, нали?

Момичето отвори и двете си длани.

– Нищо няма в тях – викна той. – Значи версията за грабеж отпада и трябва да смятаме като възможни други две подбуди: любовта и отмъщението или пък комбинация за осъществяването на план, който ти можеш да улесниш или да осуетиш. Арлет, прости ми за нетактичността и ми отговори без стеснение! Обичала ли си?

– Не зная – каза тя.

– Била ли си обичана?

– Не зная.

– Не са ли те ухажвали? Пиер и Филип?... Тя невинно запротестира:

– Не, не, казваха се Октав и Жак.

– Тези Октав и Жак честни момчета ли бяха?

– Да.

– Значи не са способни на недостойни комбинации?

– Не са.

– Тогава?

– Тогава какво?

Той се наведе към нея и бавно, с всичката си сила на внушение, прошепна:

– Търси добре, Арлет! Не става дума да си припомниш външни и видими факти от своя живот, който ти обичаш или не обичаш да си спомняш, а други, дето едва са те засегнали... Търси добре!

Арлет правеше всички усилия, мъчеше се да си припомни и най-незначителните неща, а Жан д'Енерис добави:

– Никога ли не си чувствала нечие присъствие в мрака? Не са ли те побивали тръпки, както при допирането на нещо тайнствено? Не става дума за някаква действителна опасност, а за онези неопределени състояния, когато си казваме: „Я виж... Какво има?... Какво става?... Какво ще стане?...“

Лицето на Арлет леко се набръчка. Погледът ѝ като че ли се прикова в една точка. Жан извика:

– Ето че се сети! Успяхме. Ах, как съжалявам, че Бешу и Ван Хубен не са тук... Обясни, моя хубава Арлет!

Тя каза замислено:

– Имаше веднъж един господин...

Въодушевен от тия думи, Жан д'Енерис я повдигна от канапето и започна да танцува с нея.

– Ето че успяхме! Като приказка! Имаше един ден. Боже мой! Колко си мила, Арлет! И какво стана с господина?

Тя седна и продължи бавно:

– Дойде преди три месеца със сестра си един следобед, когато имахме много клиенти, за да види и да избере рокли за някакво благотворително дружество. Аз не го забелязах, но една колежка ми каза: „Знаеш ли Арлет, на тебе ти потръгна. Един много приятен и елегантен господин, който се занимавал с обществени работи, както каза директорката, просто те поглъщаше с очи. Това на тебе, дето търсиш пари, ти допада, Арлет.“

– Търсиш пари, ти? – я прекъсна д'Енерис.

– Колежките се шегуват, защото аз мечтаех да създам в ателието спомагателна каса, каса за зестри и много други работи. Тогава един час по-късно, като видях, че един господин ме чака на изхода и ме следи, си помислих, че ще мога да го оплета. Той ме проследи до спирката на метрото и спря. На другия ден и още няколко дни подред това се повтаряше. Но всичко тъй си остана, защото подир седмица не се появи. Докато веднъж вечер...

– Една вечер? Арлет понижи глас:

– Понякога, след като вечеряме и си свърша работата у дома, излизам и отивам при приятелка, която живее чак на края на Монмартър. Когато се връщам към единайсет часа, трябва да мина по тъмна уличка, където няма никакво движение. Тук именно три пъти подред съзирах сянка на мъж, който се криеше под свода на една врата. Двата пъти не помръдна, но третия излезе и се опита да ми препречи пътя. Аз извиках и избягах. Той не ме преследва... Оттогава не минавам вече по тази улица. Това е всичко.

Тя млъкна. Изглежда, нейният разказ не бе заинтригувал Бешу и Ван Хубен. Но д'Енерис попита:

– Защо ни разказа тези две дребни случки? Виждаш ли връзка между тях?

– Да.

– Каква?

– Аз винаги съм вярвала, че човекът, който ме дебнеше, не бе друг, а господинът, дето ме следеше.

– На какво основание?

– Третата вечер забелязах, че мъжът от Монмартър носеше светли гамаши.

– Както и господинът, който те бе следил? – извика Жан д'Енерис.

– Да – каза Арлет.

Ван Хубен и Бешу изпаднаха в недоумение. Развълнувана, Режин запита:

– Не си ли спомняте, Арлет, че моят похитител от Операта също носеше такива гамаши?

– Действително... действително... – каза Арлет – Това никак не ми мина през ум.

– И твоят също, Арлет... вчерашният... мнимият доктор Брику...

– Да, действително – повтори младото момиче, – но аз не бях направила това сравнение... Чак сега спомените ми се проясняват.

– Едно последно усилие, моя малка Арлет. Ти не ни съобщи името на твоя господин. Знаеш ли го?

– Да.

– И той се казва?

– Граф Дьо Меламар.

Режин и Ван Хубен изтръпнаха. Жан едва сдържа учудването си. Бешу вдигна рамене, а Ван Хубен извика:

– Но това е лудост! Граф Адриен дьо Меламар... Познавам го добре. Имал съм случай да бъда с него в благотворителни комитети. Той е безупречен джентълмен и за мене ще бъде голяма чест да му стисна ръката. Граф Дьо Меламар да е откраднал моите диаманти!

– Но аз ни най-малко не го набеждавам – каза смаяна Арлет. – Само казах едно име.

– Арлет има право – каза Режин. – Питат я и тя отговаря. Но безспорно е, че граф Дьо Меламар, според онова, което всички знаят за него и за сестра му, с която той живее заедно, не може да бъде нито човекът, причакал ви на улицата, нито пък другият, дето ни отвлеche.

– Носи ли светли гамаши? – попита Жан д'Енерис.

– Не зная... Или чакайте, да... понякога.

– Почти винаги – ясно каза Ван Хубен.

Настъпи мълчание. После Ван Хубен подхвана:

– Тук трябва да има някаква грешка. Повтарям: граф Дьо Меламар е безупречен джентълмен.

– Да идем да го видим – каза просто д'Енерис. Ван Хубен, нямате ли някой приятел от полицията, някой си господин Бешу? Той ще ни

помогне да влезем.

Бешу се възмути:

– Значи вие мислите, че може да се влиза при хората току-така и че без предварителна проверка, без обвинение и без заповед можете да разпитвате по някакви си глупави приказки. Да, глупави! Всичко, което слушам от половин час, не е нищо друго освен глупости!

д'Енерис прошепна:

– Като си помисля, че съм играл с този глупак! Колко съжалявам!

Той се обърна към Режин:

– Скъпа приятелко, имайте добрината да намерите в телефонния указател номера на граф Дьо Меламар и да го поискате. Ще минем и без господин Бешу.

Той стана. След малко Режин му подаде слушалката.

– Ало! Домът на граф Дьо Меламар ли е насреща? Тук е барон д'Енерис... лично господин графът Дьо Меламар ли е? Господине, простете ми, че ви безпокоя, но преди няколко седмици прочетох във вестниците едно обявление за откраднати ваши вещи: дръжката на една машина, част от сребърен свещник, ключалка и половин връв за звънец, направена от синя коприна... Все неща без стойност, но вие държите на тях поради особени причини. Нали не се лъжа, господине?... В такъв случай, ако вие ми позволите да дойда при вас, ще ви дам сведения за вашите вещи... В два часа ли?... Много добре... Ах! Още една молба. Мога ли да доведа и две дами, чиято роля ще ви обясня?... Вие сте твърде любезен, господине, и аз съм ви безкрайно признателен.

д'Енерис остави слушалката.

– Ако господин Бешу бе тук, щеше да види, че можем да влизаме в чуждите къщи, когато поискаме. Режин, видяхте ли в указателя адреса на графа?

– Улица „Юрфе“ 13.

– Значи в предградието Сен Жермен! Режин попита:

– Но къде са тези предмети?

– Вече ги имам. Още в деня на обявлението ги купих за нищожната сума тринайсет франка и половина.

– защо не му ги изпратите веднага?

– Името Меламар смътно ми напомня нещо. Струва ми се, че навремето, през деветнайсети век, е имало шумна афера около Меламар. Нямах време да събера сведения. Но сега ще наваксаме пропуснатото. Режин, Арлет, ще се срещнем на площад „Пале Бурбон“ в два без десет минути.

Само за половин час д'Енерис успя да разчисти терена и да открие врата, на която най-сетне можеха да почукат. Една фигура се бе изправила в мрачината и задачата вече се поставяше в по-определен вид: каква роля играе в това събитие граф Дьо Меламар?

Режин задържа Арлет за обяд. Д'Енерис си отиде минута или две след Ван Хубен и Бешу. Но той ги застигна на стълбите, където внезапно раздразненият Бешу бе спрял Ван Хубен и го държеше за яката на палтото.

– Не, аз ще ви оставя по-дълго да следвате пътя, който положително ще ви заведе към гибел. Не!... Не искам да станете жертва на един мошеник. Знаете ли кой е този човек?

д'Енерис се приближи.

– Без съмнение разговорът ви се отнася до мене и господин Бешу има намерение да изпразни торбата си!

Той подаде визитната си картичка.

– Барон д'Енерис, мореплавател – каза на Ван Хубен...

– Лъжа! – извика Бешу. – Вие не сте никакъв барон д'Енерис, нито пък сте мореплавател.

– Я гледай колко сте учтив, господин Бешу! А тогава кой съм?

– Джим Бърнет! Самият Джим Бърнет!... Макар да си се преобразил, въпреки че не носиш вече перуката и стария редингот, аз те познах под маската на светски човек и спортист. Ти си! Ти си Джим Бърнет, с когото дванайсет пъти съм сътрудничил и дванайсет пъти съм измамван. Мой дълг е да предупредя хората. Господин Ван Хубен, мисля, че вие не ще се оставите на този тип!

Учуден, Ван Хубен гледаше Жан д'Енерис, който спокойно си палеше цигарата, и му каза:

– Вярно ли е обвинението на господин Бешу? д'Енерис се усмихна.

– Може би... И аз самият не знам. Всичките ми документи като барон д'Енерис са в ред, но не съм сигурен дали не притежавам и други – на името на Джим Бърнет, който бе най-добрият ми приятел.

– Вие ли извършихте онова околосветско пътешествие с моторна лодка?

– Може би. Всичко е доста смътно в паметта ми. Но какво, по дяволите, може да ви интересува това? Най-важното е да намерите своите диаманти. Но ако аз действително съм прочутият Бърнет, както твърди вашият полицай, това е най-добрата гаранция за успех, скъпи ми Ван Хубен.

– Най-добрата гаранция, че ще бъдете ограден, господин Ван

Хубен – изръмжа Бешу. – Да, той ще успее. И дванайсетте пъти, когато работихме заедно, успя да различи аферата, да залови виновниците или да открие тяхната плячка. Но и дванайсетте пъти също тъй сложи тази плячка изпяло или отчасти в джоба си. Да, той ще издири вашите диаманти, но ще ги обсеби пред очите ви и вие нищо няма да разберете. Вече е сложил лапата си върху вас и не можете да му убегнете. Вие наивно вярвате, че работи за вас, господин Ван Хубен? Но той работи за себе си! Джим Бърнет или д'Енерис, джентълмен или детектив, мореплавател или бандит, няма други подбуди освен своя интерес. Ако му позволите да вземе участие в издирването, вашите диаманти ще отидат по дяволите, господине.

– А, това не!... – възкликна възмутен Ван Хубен. – Като е така, отказвам се от всичко. Ако трябва да намеря своите скъпоценности, за да ми ги вземат наново, благодаря! Вие се заемете с вашите работи, д'Енерис, аз ще се заема със своите.

д'Енерис се засмя:

– Там е работата, че в момента вашите ме интересуват много повече, отколкото моите.

– Забранявам ви...

– Какво ми забранявате? Всеки може да се интересува за диамантите. Аз имам право да ги търся, както всеки друг. И после: какво да правя? Цялата тази афера ме встрастява. Жените, замесени в нея, са толкова красиви! Режин, Арлет! Великолепни създания... Истина е, казвам ви, аз няма да се откажа, докато не сложа ръка на диамантите ви.

– А пък аз – изръмжа Бешу извън себе си – няма да се откажа, докато не накарам да те затворят, Джим Бърнет.

– Ще бъде весело. Сбогом! Желая ви щастие. Може би пак ще се срещнем някой ден.

И с цигара в уста, д'Енерис си тръгна с жива походка...

Арлет и Режин бяха бледи, когато слязоха от автомобила на този малък тих площад „Пале Бурбон“, където ги чакаше д'Енерис.

– Я кажете, д'Енерис, нали не мислите, че човекът, който ни отвлече, е граф Меламар?

– Този въпрос пък за какво, Режин?

– Не зная... Някакво предчувствие... Малко ме е страх. И Арлет също. Нали, Арлет?

– Да, сърцето ми се свива.

– И после? – каза Жан. – Дори този човек да е същият, дето ви е отлякъл, да не мислите, че ще ви изяде?...

Те приближиха улица „Юрфе“. От двете ѝ страни се издигаха стари къщи от XVIII век, на които бяха изписани исторически имена; отел Дьо ла Рошфет... отел д'Урм... Всички бяха почти еднакви, с тъжни фасади, с ниски партери, високи коларски врати и постройки в дъното на лошо павиран двор. Хотелът на Меламар не се различаваше от другите. В момента, когато д'Енерис се готвеше да позвъни, пристигна такси, от което скочиха един след друг Ван Хубен и Бешу. Те бяха сконфузени и за прикритие си придаваха арогантен вид.

д'Енерис скръсти ръце с възмущение.

– Я гледай колко са нахални тези двама господи! Преди час само не бях добър, а сега се лепят за мене.

Той им обърна гръб и позвъни. След минута една врата се отвори от старец с къси панталони и кафява куртка – съвсем изнемощял и прегърбен старец. Д'Енерис каза името си.

Другият отвърна:

– Господин графът чака господина. Ако господинът си направи труд да...

Той показа с пръст главния вход в края на двора. Режин внезапно почувства слабост и промълви:

– Шест стъпала... Площадката има шест стъпала...

Към това Арлет се присъедини, като прошепна с не по-малко уплашен глас:

– Да, шест стъпала... Това е същата площадка... Същият двор... Как е възможно!... Тук е... Тук е...

Глава четвърта ПОЛИЦАЯТ БЕШУ

д'Енерис хвана двете жени под ръка и ги привдигна.

– Спокойствие, какво правите! Нищо няма да постигнем, ако се опъвате така още от първия момент. Ван Хубен, който самоволно беше влязъл заедно с Бешу, му прошепна на ухото: „Е, не съм ли досетлив? Щастие е, че сме тук. Внимавайте за диамантите. Не изпускате д'Енерис от очи.“

Преминаха през двор, послан с широки и нееднакви плочи. От лявата и дясната страна на двора се издигаха голите и без прозорци стени на съседните хотели. Постройката, осветена от големите прозорци, бе величествена.

Изкачиха се по шестте стъпала.

Режин Обри прошепна:

– Ако вестибюлт е послан с черни и бели плочки, ще ми стане зле.

– Дръжте се! – възрази й д'Енерис. Вестибюлт бе послан с черни и бели плочки.

Но д'Енерис така силно ошипа двете жени по ръцете, че те се задържаха на краката си.

– Внимавайте! – прошепна им със смях. – Защото иначе няма да постигнем нищо.

– Килимът на стълбата е същият – възкликна Режин.

– Да, същият е – проплака Арлет. – И парапетът е същият...

– Е, добре. И после? – каза д'Енерис.

– Но ако познаем и салона?...

– Важното е да отидем в него, защото аз не вярвам графът да е склонен да ни заведе в него, ако е виновен.

– Тогава?

– Тогава ще го принудим да го направи. Слушай, Арлет, кураж и нито дума, каквото ще да става!

В този момент граф Адриен дьо Меламар дойде да посрещне гостите си и ги въведе в едно помещение от партера, наредено с мебели от акажу, от времето на Людовик XVI, което, както изглежда, служете за работен кабинет. Той бе човек на около четирийсет и пет години, с горда походка, посивели коси и по-скоро неприятно, отколкото симпатично

лице. В погледа му имаше загадъчно, малко отвлечено и на моменти разсеяно изражение.

Той поздрави Режин и леко трепна, когато видя Арлет. Посрещна ги учтиво, но с онази повърхностна учтивост, присъща на благородниците. Жан д'Енерис се представи, представи и придружителките си, ала не отрони нито дума за Бешу и Ван Хубен. Поклони се повече, отколкото би трябвало, и като се усмихна, каза:

– Притежателят на скъпоценни камъни Ван Хубен. Ван Хубен, чии-то диаманти откраднаха в Операта. Моят съученик Бешу.

Макар и доста да го учуди тази сбирщина от посетители, графът не направи никаква забележка. Той се поклони и зачака. Ван Хубен, диамантите от Операта! Бешу – човек можеше да каже, че всички тези имена нямат значение за него.

Тогава д'Енерис без стеснение взе думата:

– Господине – каза той, – случаят добре подрежда нещата. Днес, преди да ви направя една малка услуга, като прелиствах стар списък на знатни хора, открих, че пие сме нещо като братовчеди. Моята прабаба се оженила за един Меламар от рода на Меламар Сентонж.

Лицето на графа се проясни. Очевидно тези въпроси го интересуваха и той захвана с д'Енерис дълъг разговор, след който роднинството им бе потвърдено. Арлет и Режин постепенно се опомниха, Ван Хубен каза тихо на Бешу:

– Е, какво, значи е роднина с Меламар!...

– Колкото аз с папата – изръмжа Бешу.

– В такъв случай признавам: той е твърде дързък.

– Това е само предисловието.

В същото време д'Енерис, съвсем отпуснат, подхвана:

– Но аз злоупотребявам с вашето търпение, господине и скъпи братовчедо. И ако ми позволите, незабавно ще ви кажа какво ми поднесе случайността.

– Моля, господине.

– Случайността ми помогна, като ме накара една сутрин в метрото да прочета вашето обявление във вестниците. Признавам, то на часа ме учуди поради незначителността на предметите, които издирвахте. Парче синьо въже, бравичка, част от свещник и дръжка на маша са предмети според мен неза заслужаващи обявление във вестниците. След минута вече не мислех за тях и сигурно никога нямаше да си спомня, ако...

След ловко прекъсване Жан продължи:

– Вие сигурно сте слушали за вехтошарския пазар, скъпи

братовчеде. Този живописен пазар, в който са натрупани в безпорядък най-разнообразни вещи. За себе си ще кажа, че там съм намирал много красиви неща и никога не съм съжялявал, задето съм отивал. Въпросната сутрин например открих руански фаянсов съд за светене на вода, счупен и поправен, но великолепна изработка... Супник... Напръстник за шиене... С една дума, множество находки. Внезапно сред купа прибори без стойност, хвърлени в безпорядък на тротоара, забелязах парче връв от звънец – синя обезцветена и захабена коприна. А до нея – бравичка и част от сребърен свещник...

Държанието на господин Дьо Меламар внезапно се промени. Крайно възбуден, той извика:

– Тези предмети!... Възможно ли е? Точно тия, дето аз диря! Но към кого да се обърна, господине? Как да ги получа?

– Като ми ги поискате.

– Как?!... Значи вие сте ги купили? На каква цена? Ще ви заплатя двойно. Тройно дори. Но аз държа...

д'Енерис го успокои.

– Позволете да ви ги подаря, скъпи братовчеде. Аз ги купих за тринайсет франка и половина.

– У вас ли са?

– Тук са, в джоба ми. Току-що наминах вкъщи, за да ги взема.

Граф Андриен без срам простря ръка.

– Един момент! – каза весело Жан д'Енерис – Бих искал малко възнаграждение... Твърде нищожно. Аз съм любопитен, извънредно любопитен по природа... И бих искал да видя мястото, което са заемали тези предмети... А също да узная защо толкова държите на тях.

Графът се поколеба. Искането беше нескромно и показваше известно подозрение, но колебанието му бе незначително.

– Това е лесно, господине. Елате, ако обичате, с мене в салона на първия етаж.

д'Енерис хвърли поглед на двете жени, като че искаше да им каже:

– Виждате ли... Винаги можем да постигнем онова, което искаме.

Като се взря по-добре, забеляза, че те са твърде развълнувани. За тях салонът бе мястото на тежките изпитания. Да се върнат в него, значеше да се върнат в една страшна действителност. Ван Хубен също разбра: щяха да направят нова крачка напред. Полицията Бешу от своя страна се оживи. Той също тръгна е графа.

– Извинете – каза графът, – трябва да ви покажа пътя. Излязоха и преминаха през постлания с плочи вестибул. Заизкачваха стълбата.

Докато вървеше, Режин броеше стъпалата. Те бяха двайсет и пет... Двайсет и пет? Съвсем същото число. Наново започна да ѝ прилошава и тя залитна.

Струпаха се около нея. Какво ставаше? Да не е болна?

– Не – прошепна Режин, – не... Обикновено виене на свят...

Извинете!

– Трябва да седнете, госпожо – каза графът, като отвори вратата на салона.

Ван Хубен и д'Енерис я настаниха на канапето. Когато влезе Арлет и видя помещението, нададе вик, завъртя се и падна в безсъзнание в един фотьойл.

Тогава настъпи всеобщо смущение. Раздвижиха се безцелно, а графът викаше:

– Жилбер!... Урсул!... Скоро: соли... етер... Франсоа, викнете Урсул!...

Пръв дойде Франсоа. Това бе вратарят, домоуправителят и несъмнено единственият прислужник, с жена си Урсул, стара като него, но още по-набръчкана. Тя дойде след него. После влезе жената, която графът наричаше Жилбер и на която той каза възбудено:

– Сестро, тези две млади дами се почувстваха зле.

Жилбер дьо Меламар (след развода си тя отново носеше фамилното си име) бе висока brunetka с горда походка. Младо и с правилни черти лице. Но в държанието и облеклото ѝ имаше нещо старомодно. Тя бе по-миловидна от брат си. Нейните черни, много красиви очи имаха сериозно изражение. Д'Енерис забеляза, че е облечена в тъмна рокля, гарнирана с черно кадифе.

Въпреки че тази сцена трябваше да ѝ изглежда необяснима, тя запази хладнокръвие. След като напръска с одеколон челото на Арлет, я остави на грижите на Урсул и се приближи до Режин, около която Ван Хубен напразно се суетеше. Жан д'Енерис го отстрани, за да може да наблюдава отблизо онова, което щеше да се случи и което той очакваше. Жилбер дьо Меламар се наведе и каза:

– А вие, госпожо? Няма нищо сериозно, нали. Какво чувствате?

Тя поднесе до ноздрите па Режин едно шишенце със соли. Режин повдигна клепачи, зърна дамата, съсредоточи поглед на тъмната ѝ рокля, гарнирана с черно кадифе, после на ръцете ѝ, и внезапно скочи, вирайки с неописуем ужас:

– Простете!... Трите бисери!... Не ме пипайте! Вие сте жената от онази нощ. Та това сте вие... Познах ръстена ви... Познах ръката ви...

И този салон... Тези тапицирани със синя коприна мебели... камината... столчето от акажу... Оставете ме, не ме пипайте!

Тя изрече още няколко неразбрани думи и наново падна в безсъзнание. Арлет се съвзе и като позна острите обувки, видени в автомобила, и чу острия звън на часовника, проплака:

– Ах!... Този звън... Той е същият, и жената е същата... Какъв ужас.

Останалите бяха вцепенени по местата си. Работата, погледната от страни, вземаше трагикомичен обрат и тънките устни на Жан д'Енерис леко се присвиха. Той действително се забавляваше.

Ван Хубен поглеждаше ту него, ту Бешу, за да проумее какво става.

Бешу внимателно наблюдаваше брата и сестрата, продължаващи да стоят като вкаменени.

– Какво значат тези приказки? – промълви графът. – За какъв пръстен става дума? Предполагам, че дамата бълнува.

Тогавя се намеси д'Енерис. Той направи това тъй естествено, сякаш за него събитията нямаха никакво значение.

– Скъпи братовчедо, вие отгатнахте. Тревогата на моите приятелки се дължи на една неизвестна треска, която причинява и бълнуване. Но що се отнася до обясненията, които ви дължа, можете да ми оставите още малко време и да уредите още сега въпроса относно намерените от мене предмети?

Граф Адриен не отговори веднага. Бе объркан и обезпокоен. Той мълвеше разпокъсано:

– На какво прилича това? И какво трябва да предполагаме? Трудно си представям...

Той викна настрани сестра си и известно време живо разговаря с нея.

Жан отиде при него, държейки между палец и показалец медна пластинка, на която бяха изобразени две пеперуди с разперени криле.

– Ето ви ключалката, драги братовчедо. Предполагам, че е взета от едно от чекмеджетата на онова писалище. Тя е еднаква с другите две...

Той отиде и сложи ключалката на старото ѝ място. Тя прилепна точно и гвоздейчетата съвсем се наместиха в старите си дупки. След това Жан д'Енерис извади от джоба си парче синя връв, на която висеше дръжка от звънец, също направена от мед, и понеже забеляза, че край камината виси друга, разпокъсана в долната си част, той се отпрати натам. Двата края прилепнаха съвсем точно.

– Всичко върви добре – каза той. – А тази част от свещника къде да

сложа, драги братовчедо?

– На онзи свещник – отговори троснато граф Адриен. – Имаше шест такива. Както виждате, сега са пет... Остава само дръжката на онази там маша, която е била отвинтена, както можете да проверите.

– Ето я – каза Жан, който като фокусник продължаваше да вади всичко от своя неизчерпаем джоб. – А сега, драги братовчедо, мисля, че ще удържите обещанието си и ще ни кажете защо толкова държите на тези предмети без никаква стойност и защо те не са на местата си?

Това даде на графа време за опомпяне. Той, изглежда, бе забравил нападките на Режин и риданията на Арлет, защото отговори накратко, сякаш за да се отърве от неканения гост, изтръгнал от него неуместното обещание:

– Привързан съм към всичко, дето ми е завещано от моите прадеди. И най-незначителните предмети, както вие ги нарекохте, за мене и сестра ми са толкова свещени, колкото и най-ценните.

Обяснението бе правдоподобно. Жан продължи:

– Естествено е да държите на тези предмети и аз зная по себе си доколко човек може да се привърже към семейните реликви. Но защо вашите са изчезнали?

– Не зная – каза графът. – Една сутрин забелязах, че част от свещника липсва. Внимателно прегледахме салона със сестра ми. Ключалката, част от връвта и дръжката на машата също липсваха.

– Предполагате, че са били откраднати?

– Сигурен съм.

– Не мога да разбера!... Можеха да вземат тези бомбониери, тези украшения, този часовник, тези сребърни прибори. Все ценни предмети... А са избрали най-незначителното! Защо?

– Не зная, господине.

Графът отегчено произнесе тези думи. Въпросите му дотягаха и за него посещението бе станало безпредметно.

– При все това, драги братовчедо – каза Жан, – вие може би държите да ви обясня причините, които ме заставиха да доведа моите приятелки, а също и какво ги разчувства тъй?

– Не – рязко заяви граф Адриен. – Не ме засяга.

Той бързаше да свърши и тръгна към вратата. Но пред него се изпечи Бешу и произнесе със сериозен тон:

– Засяга ви, господин графе. Някои въпроси трябва да бъдат изяснени незабавно.

Намесата на Бешу бе повелителна. Полицията бе разперил дългите

си ръце на вратата.

– Но кой сте вие? – високомерно викна графът.

– Полицаят Бешу, на служба в Сигурността. Господин Дьо Меламар подскочи:

– Полицай?... Вие?... С какво право сте влезли в къщата ми? Полицай тук?... В хотел „Меламар“!...

– Веднага, щом дойдох, ме представиха под името Бешу, господин графе. Ала видяното и чуто ме кара да прикача към името си и качеството „полицай“.

– Онова, което сте видели... Което сте чули? – промълви Дьо Меламар и лицето му постепенно побледня. – Но разберете, господине, аз не ви позволявам...

– Малко ме е грижа! – ревно Бешу, който не беше особено учтив.

Графът се върна при сестра си и те наново започнаха бърз и оживен разговор. Жилбер Меламар бе възбудена като брат си. Прави, придържайки се един друг, те очакваха с войнствения вид на хора, схващащи важността на нападението.

– Ето че Бешу побесня – тихо каза Ван Хубен на Жан. – Да, аз виждам, че възбудата му все повече и повече расте.

Познавам си стоката. Започва с подскачане и със затваряне на очите. И после внезапно избухва.

Арлет и Режин бяха станали и стояха зад Жан.

Бешу добави:

– И бездруго това ще трае дълго, господин графе. Имам само няколко въпроса, на които ви моля да отговорите без заобикалки: Вчера в колко часа излязохте от къщи? Вие и госпожа Дьо Меламар?

Графът повдигна рамене. Сестра му, по-податлива, счете за нужно да отговори:

– Излязохме, брат ми и аз, в два часа и се завърнахме в четири и половина, за да пием чай.

– После?

– Никъде не ходихме. Ние вечер не излизаме.

– Това е друг въпрос – каза подигравателно Бешу. – Бих искал да знам в какво прекарахте времето си снощи, в тази стая, от осем до дванайсет?

Господин Дьо Меламар тупна ядовито с крак и заповяда на сестра си да мълчи. Бешу разбра, че никаква земна сила не е в състояние да ги накара да заговорят. Това го хвърли в такава ярост, щото изсипа цялото си обвинение, без повече да разпитва – отначало със сдържан, после със

заядлив, твърд и треперещ глас:

– Господин графе, снощи вие не бяхте вкъщи. Нито вие, нито госпожа сестра ви. Бяхте пред номер три бис на улица „Мон Табор“. Тук в качеството на доктор Брику вие причакахте едно младо момиче, което вкарахте в автомобила си. Сестра ви му уви главата с покривка и го докарахте в хотела си. Младото момиче обаче избягало. Гонили сте го по улицата, без да можете да го настигнете... Ето го там.

Със свити устни и стиснати юмруци графът процеди през зъби:

– Вие сте луд! Вие сте луд! Какви са всички тези луди тук?

– Аз не съм луд – възкликна полицаят, който постепенно се разпалваше и надутите му, вулгарни изрази веселяха д'Енерис. – Аз казвам само голата истина... Доказателства ли? Имам ги много. Госпожица Арлет Масол, която вие познавате и която причакахте пред вратата на шивача Шерниц, може да послужи като свидетелка. Тя се е качила върху вашата камина, лежала е върху тази библиотека, съборила е тази ваза, отворила е онзи прозорец, преминала е през тази градина. Момичето се къльне за това в името на майка си. Нали е вярно, Арлет Масол, че вие се заклевате в името на любимата си майка?

д'Енерис каза на ухото на Вай Хубен:

– Той си изгуби ума. С какво право се превръща в съдия-следовател? Жалък съдия! Само той приказва... Какво ти приказване...

Бешу просто ревеше. Беше застанал пред графа, чиито изплашени очи изразяваха безкрайно учудване.

– Това не е всичко, господине! Това не е всичко. Това даже не е нищо! Има и друго! Тази дама... Тази дама (той показваше Режин) вие я познавате, нали? Тя е същата, която бе отвлечена от Операта. И от кого? Ами кой я е довел тук, в този салон... чиито мебели тя позна?... Нали, госпожо? Тези фотъйоли... това столче... този паркет... Кой я е довел тук, господине? Кой е взел диамантения колан? Граф Дьо Меламар, нали? И сестра му Жилбер?... Доказателство? Пръстенът с трите бисера... И още много доказателства. Съдът ще реши. И моите началници...

Той не довърши. Извън себе си, граф Дьо Меламар го бе стиснал за гушата и го раздрусваше, обсипвайки го с обиди. Бешу се освободи, заплаши го с юмрук и наново подзе своя необичаен обвинителен акт. Увлечен от уличаващите факти, от ролята си в разбулването на тази афера, а най-вече от важността, която тя щеше да му придаде пред началниците и пред гражданството, той, както казваше д'Енерис, си бе изгубил ума. Усети се, внезапно млъкна, изтри потта от челото си, съвзе се и с подчертана важност продължи:

– Превиших правата си, признавам го. Аз не съм компетентен по въпроса, затова ще телефонирам в дирекцията на полицията. Почакайте, ако обичате, да разбере какви нареждания ще ми дадат.

Графът се строполи на стола и наведе глава между ръцете си като човек, който не се опитва дори да се защити. Но Жилбер дьо Меламар прегради пътя на полицая. Тя се задушаваше.

– Полиция... Полиция да дойде тук?... В този хотел?... Но не... Невъзможно е... Вие нямате право... Това е престъпление...

– Съжалявам, госпожо! – каза Бешу, внезапно станал учтив, след успеха си.

Но тя увисна върху ръката на полицая:

– Моля ви се, господине! Брат ми и аз сме жертва на едно ужасно недоразумение. Моят брат е неспособен да извърши лоши дела... Моля ви...

Бешу остана непоколебим. Той бе съзрял телефона в антрето. Отиде, позвъни и се върна.

Не чакаха дълго. След половин час, през който все по-възбуденият Бешу ораторства пред д'Енерис и Ван Хубен, а Арлет и Режин гледаха брата и сестрата с уплаха, примесена със съжаление, началникът на Сигурността пристигна, придружен от няколко агенти. Съобщението на Бешу бе произвело значителен ефект.

Извършиха повърхностно дознание. Разпитаха двойката слуги–те живеели в отдалечено помещение и се занимавали само със своята служба. Когато били свободни, се оттегляли в стаята си или пък в кухнята, в която се влизало откъм градината.

Но показанията на младите жени бяха обременяващи, а за да ги дадат, достатъчно беше само да се върнат на своите спомени. Арлет показа пътя, по който бе избягала, и описа градината, дърветата, усамотения павилион, вратата и безлюдната уличка, водеща към друга, по-оживена улица.

Не можеше да има никакво съмнение.

Освен това Бешу направи откритие, което не допускаше и най-малката колебливост. Оглеждайки вътрешността, той забеляза няколко стари тома, запазили своите подвързии. Видяха му се подозрителни. Разгледа ги – бяха празни и представляваха нещо като кутии. Единият от тях съдържаше сребърен плат, а другият – пояса.

Режин тутакси възкликна:

– Моят туника!... Моят пояс!...

– Диамантите са изчезнали! – изрева Ван Хубен така отчаяно,

сякаш за втори път бяха го ограбили. – Диамантите ми! Какво сте направили с тях, господине?

Граф Дьо Меламар остана равнодушен, но имаше странно изражение. Когато Бешу се обърна към него, показвайки му туниката и пояса, от които диамантите бяха откъснати, той заклати глава и устните му се свиха в ужасна усмивка.

– Сестра ми не е ли тук? – прошепна, като погледна наоколо.

Старата прислужница отговори:

– Мисля, че госпожата е в стаята си.

Той живо извади от джоба си револвер, насочи го към слепоочието си и натисна спусъка.

С рязко движение д'Енерис, който го следеше, му бутна лакътя. Отклонен към прозореца, куршумът счупи едно от стъклата. Няколко агенти се нахвърлиха върху господин Дьо Меламар.

Решиха да го отведат в дирекцията на полицията заедно със сестра му.

Но когато потърсиха графинята, не я намериха нито в стаята, нито в будоара ѝ.

Разтревожен, страхуващ се от самоубийство, д'Енерис лично ръководеше издирванията, но те останаха безрезултатни.

– Нищо – прошепна Бешу. – Вие скоро ще си получите диамантите, господин Ван Хубен. Всичко върви добре и аз добре поработих.

– Трябва да признаем, че и д'Енерис работи добре – забеляза Ван Хубен.

– Смелостта го напусна наред пътя – възрази Бешу. – Моето обвинение разкри всичко...

След няколко часа Ван Хубен се прибра във великолепния си апартамент на булевард „Осман“. Той бе вечерял в ресторант заедно с Бешу, когото водеше със себе си, за да продължат разговора около аферата, която еднакво ги интересуваше.

– Я гледай, я гледай! – каза той, след като разговаряха известно време. – Струва ми се, че чувам шум откъм края на апартамента. При това, слугите не спят от тази страна.

Той мина заедно с Бешу по дълъг коридор, в края на който имаше малък апартамент с отделен вход откъм главното стълбище.

– Това са две съвсем отделни стаи, където понякога приемам приятели – каза той.

Бешу се ослуша.

– Действително вътре има някой.

– Никой друг освен мен няма ключове от тези стаи.

С насочени револвери те се втурнаха в стаята. Ван Хубен извика: „Я гледай ти!...“, на което Бешу отговори: „По дяволите!“

Клекнал пред една простряна на канапето жена, Жан д'Енерис леко целуваше челото и косите ѝ, съгласно своя успокоителен метод.

Приблжиха и познаха Жилбер дьо Меламар със затворени очи, твърде бледа и задъхана. Разярен, д'Енерис застава пред двамата:

– Пак вие!... Я ми кажете, няма ли да ме оставите на спокойствие! Какво търсите тук?

– Как какво търсим? – извика Ван Хубен. – Но аз съм си у дома!

А Бешу добави възмутен:

– Я гледай ти! Каква дързост!... Значи ти самият си помогнал на графинята да избяга от хотела?

д'Енерис се успокои и се обърна:

– Нищо не може да се скрие от тебе, Бешу. Боже мой, аз самият ѝ помогнах.

– Ти си посмял...

– Да, драги приятелю, ти забрави да поставиш агенти в градината. Аз я улесних да избяга и ѝ определих среща в съседна улица, където взе такси. След като свърши разпитът, аз отидох при нея и от тогава до сега, след като я пренесох тук, я лекувам.

– Но кой ви отвори? – запита Ван Хубен. – Нали трябваше да вземете ключа от тази стая!

– Нямаше нужда. Аз с щипци отключвам много лесно всякакви врати. Вече няколко пъти идвам тук и си помислих, че за госпожа Дьо Меламар не би имало по-удобно скривалище от този усамотен кът. Кой би могъл да си помисли, че Ван Хубен е прибрал графиня Дьо Меламар? Никой. Дори и Бешу! Тя ще живее спокойно под вашето покровителство, докато се изясни работата. Камериерката, която ще ѝ прислужва, ще я вземе за ваша нова приятелка, тъй като за вас Режин е вече изгубена.

– Арестувам я! Ще съобщя в полицията! – викна Бешу. Д'Енерис избухна в смях.

– Я гледай. Колко е забавно! Чакай де! Ти знаеш по-добре от мен, че няма дори да я пипнеш. Тя е свещена.

– И ти вярваш?

– Без съмнение. Тъй като аз я защитавам. Бешу бе ядосан.

– Значи защитаващ една крадла?

– Крадла? Сигурен ли си?

– Да. Че тя е сестра на човека, когото ти накара да арестуват!

– Ужасни клевети! Не аз станах причина да го арестуват, а ти, Бешу.

– По твое указание и понеже е виновен. В това няма никакво съмнение.

– Сигурен ли си?

– Ето че и ти вече не си сигурен.

– Бога би, не – каза Жан д'Енерис със заядлив глас. – В цялата тази работа има твърде много противоречия. Онзи благородник може ли да бъде крадец? Тази горда дама, на която не смея да целуна нищо друго освен косата, може ли да бъде крадла?... Да ви кажа ли, Бешу? Аз се боя дали не си действал прибързано и дали непредпазливо не си се забъркал в една доста невероятна афера! Каква отговорност!

Бешу слушаше, блед и разтреперан. С присвито от безпокойство сърце, Ван Хубен чувстваше, че диамантите му наново потъват в мрак. Почтително клекнал пред графинята, Жан д'Енерис шепнеше:

– Вие не сте виновна, нали? Невъзможно е жена като вас да е откряднала. Обещайте ми, че ще ми кажете истината за вашия брат и вас...

Глава пета

НЕ Е ЛИ ТОВА НЕПРИЯТЕЛЯТ?

Нищо не е по-увлекателно от подробния разказ за едно съдебно дирене, особено когато се касае за позната афера, за която всички са приказвали и за която всеки си е съставил вярно или погрешно мнение. Целта на тази книга е, значи, да открие онова, дето обществото не знае и дето правосъдието не успява да изясни. Или с други думи – да опише делата на Жан д'Енерис, тоест на Арсен Люпен.

Да припомним само колко напразен бе разпитът. Двамата стари слуги, въпреки че се възмущаваха, задето смеят да се съмняват в техните господари, на които те служеха от години, не можаха да кажат нищо за тяхно оправдание. Урсул напускате кухнята само сутрин, когато отиваше за покупки. Звънете ли се, което бе рядко, тъй като рядко идваха посетители, Франсоа се обличаше и отиваше да отвори.

След щателна проверка се оказа, че не съществува никакъв таен изход. Малката стаичка до салона, която навремето била използвана за поставяне на легло, сега служеше като склад за непотребни вещи. Никъде не бе намерено нищо подозрително или подправено.

В двора нямаше никакви помещения. Никакъв автомобилен гараж. Установи се, че графът знае да шофира, но ако имаше автомобил, къде го оставяше? Къде бе неговият гараж?... Всички тези въпроси не можаха да бъдат изяснени.

Освен това графинята продължаваше да се укрива, а графът постоянно мълчеше, като отказваше да дава обяснения както по някои съществени въпроси, така и за своя частен живот.

При това един факт трябва да бъде запомнен, защото той изплува над цялата тази афера и измени общата представа, която мигновено си бяха съставили в съдебните среди, пресата и обществото. Фактът, който Жан д'Енерис познаваше от самото начало и който той искаше да разочопли, е следният: В хиляда осемстотин и четиридесета година прадядото на сегашния граф – Жюл дьо Меламар, най-прочутият от рода Меламар, генерал на Наполеон, дипломат през реставрацията, – бил арестуван за кражба и убийство. Той умрял от кръвоизлив в килията си. Щателно проучили въпроса. Търсили в архивите. Пробудили се известни спомени. Бил намерен твърде важен документ. В хиляда осемстотин шейсет и осма синът на горния Меламар, дядото на граф Адриен

Алфонс дьо Меламар, ординарец на император Наполеон III, бил набе-ден в кражба и убийство. Той си пръснал черепа в хотела си на улица „Юрфе“, а императорът потушил аферата.

Припомнянето на този двоен скандал направи силно впечатление. Веднага прикачиха нов епитет на съвременната драма: „атавизъм“. Братът и сестрата не притежаваха големи богатства, но се радваха на известно охолство, тъй като имаха хотел в Париж и замък в Турания и се занимаваха с обществени и благотворителни дела. Така че кражбата на диамантите в Операта не можеше да се обясни само с алчността. Не това бе атавизъм. В семейство Меламар имаше вроден инстинкт, който ги подтикваше към кражба. Братът и сестрата бяха наследили това от своите прадеди. Без съмнение те бяха откраднали, за да си осигурят по-добър живот от този, който можеха да водят при сегашните си средства. Или пък – вследствие на много силно изкушение, но най-вече от атавистична нужда.

И като свря дядо Алфонс дьо Меламар, граф Адриен бе също поискал да се самоубие. Също атавизъм.

За диамантите, за отвличането на двете млади жени, за времето през часовете, когато бяха извършени двете престъпления, намерената в библиотеката туника, за всичко онова, дето съставяше тайнствената страна на тази афера, той твърдеше, че не знае нищо. За него всичко това изглеждаше, че се е случило на някоя друга планета.

Той се защити само по обвинението за Арлет Масол. Каза, че от неговите връзки с една омъжена жена се родило момиченце, което той много обичал и което умряло преди няколко години. Това много го натъжило. Арлет приличала на неговото момиче и той затова два или три пъти несъзнателно я проследил. Енергично отхвърли обвинението на девойката, в което тя твърдеше, че се опитал да я спре в безлюдната улица.

Така изминаха петнайсет дни, през които полицаят Бешу разви най-голяма и най-безплодна дейност. Ван Хубен, който го следеше на всяка крачка, се оплакваше:

– Изгубени! Казвам ви, че са изгубени.

Бешу стискаше юмруци.

– Вашите диаманти ли? Все едно че ги държа в ръцете си. Улових Меламар, ще намеря и тях.

– Сигурен ли сте, че не се нуждаете от д'Енерис?

– За нищо на света? Предпочитам всичко да загубя, отколкото да се обърна към него.

Ван Хубен възразяваше:

– Лесно ви е на вас! Но диамантите ми струват повече от самолюбието ви.

От друга страна, Ван Хубен не пропускаше да насърчава Жан д'Енерис, когото срещаше всеки ден. Винаги, когато отиваше в усамотеното жилище, където криеше Жилбер дьо Меламар, той заварваше там Жан д'Енерис, седнал пред краката на графинята да я утешава, да ѝ вдъхва надежда, обещавайки ѝ, че ще спаси брат ѝ от смъртта и безчестията. Напразно се мъчеше да получи от нея сведения, които биха могли да го насочат. Когато пък отиваше да покани Режин Обри на вечеря, Ван Хубен и там заварваше д'Енерис.

– Оставете ни на мира, Ван Хубен! – казваше красивата актриса. – Аз не мога вече да ви гледам даже и на портрет след всички тези истории.

Вай Хубен не се отчайваше; викате настрапа д'Енерис и го питаше:

– Е, какво, драги приятелю, а диамантите ми?

– Съвсем други работи ми се въртят в главата. Режин и Жилбер ми заемат цялото време, едната след обяд, другата вечер.

– А сутрин?

– Арлет. Това дете е за обожаване: мила, умна, досетлива, щастлива и затрогваща; проста като дете и тайнствена като истинска жена. И толкова честна! По една случайност ѝ целувах бузите първата вечер. Но сега не може! Ван Хубен, мисля, че пред всички предпочитам Арлет.

д'Енерис казваше истината. Неговата слабост към Режин се -бе превърнала в добро приятелство. С Жилбер се срещаше само защото се надяваше, но напразно, да изтръгне признания. От девойката той бе очарован и сутрин прекарваше времето си при нея. Тя имаше особен чар, който се дължеше едновременно на дълбоко простодушие и на правилно разбиране смисъла на живота. Всичките ѝ неосъществени мечти за подпомагане на нейните колежки звучаха като осъществени, когато тя започваше усмихнато да приказва за тях.

– Арлет, Арлет – казваше ѝ, – не познавам друг, нито по-прост, нито по-загадъчен човек от тебе.

– Аз загадъчна? – питаше тя.

– Да, понякога. Разбирам те напълно, с изключение само на едно, в което не мога да проникна и което, интересно защо, не съществуваше, когато за първи път те видях. Всеки ден тази тайна расте. Както предполагам, любовна е, нали?

– Не е възможно! – отвръщаше тя през смях.

– Да, любовна... Не обичат ли някого?

– Някого? Аз обичам всички!

– Не, не – настояваше той. – В живота ти има нещо ново.

– Вярвам ви, че има ново! Отвлечане, тревоги, проверки, разпити, множество хора, които ми пишат: шум, много шум около мене! Всичко това е достатъчно, за да накара една малка манекенка да си изгуби ума!

Той замълчаваше и я гледаше с любов.

В същото време дознанието никак не напредваше. Двайсет дни след арестуването на господин Меламар продължаваха да събират безпредметни свидетелски показания и да правят безплодни обиски. Всички следи бяха лоши и всички предположения – погрешни. Не можаха дори да намерят първия шофьор, който бе откарал Арлет от хотел „Меламар“ до Площада на победите.

Ван Хубен отслабна. Не намираше вече никаква връзка между арестуването на графа и кражбата на диамантите и никак не се стесняваше да оспорва гласно качествата на Бешу.

Един следобед двама мъже позвъниха на партера, където живееше д'Енерис, близо до парка „Монсо“. Слугата им отвори и те влязоха.

– Вън! – викна д'Енерис, когато дойде при тях. – Ван Хубен, Бешу! Както виждам, никак не сте горди!

Те му споделиха своето затруднение.

– Това е една от онези афери, дето мъчно се поддават – призна унило Бешу. – Нямам щастие.

– Нямам щастие всички кратуни като тебе – каза д'Енерис. – Но хайде, ще бъда снизходителен. Обаче искам пълно подчинение, разбирате ли?

– Съгласен съм – заяви Ван Хубен, развеселен от доброто настроение на д'Енерис.

– А ти, Бешу?

– Заповядай! – каза глухо Бешу.

– Ще оставиш настрана Префектурата, ще седнеш върху паркета, ще заявиш, че тези хора там са негодни за нищо, и ще ми дадеш гаранции.

– Какви гаранции?

– Гаранции за честно сътрудничество. Докъде са стигнали там?

– Утре ще има очна ставка между графа, Режин Обри и Арлет Масол.

– По дяволите! Трябва да бързаме. Нищо ли не е останало скрито от обществото?

– Почти нищо.

– Разказвай!

– Меламар е получил бележка, която е намерена в килията му. Тя съдържа следното: „Всичко ще се нареди. Гарантирам. Кураж.“ Събрах сведения. От тази сутрин знам, че тази бележка му е била предадена чрез келнера на ресторанта, откъдето вземаме яденето за графа, и ми призна, че той е отговорил.

– Имаш ли точно описание на лицето, написало бележката?

– Да.

– Отлично! Ван Хубен, тук ли е автомобилът ви?

– Да.

– Тръгвайте!

– Къде?

– Ще видите.

Качиха се в автомобила и д'Енерис продължи:

– Има една точка, Бешу, която ти пренебрегваш и която ми се струва съществена. Какво значи направеното от графа обявление във вестниците няколко седмици преди аферата? Какъв интерес е имал той да издирва ония дреболии? И какъв интерес е ръководил крадците, за да предпочетат дреболиите пред толкова ценни предмети, събрани в хотела на улица „Юрфе“. Едничкият начин да изясним тази работа бе да се отнесе до добрата жена, която ми продаде частта от свещника, въжето от звънеца и останалите дреболии за нищожната сума от тринайсет франка и половина. Това и направих.

– И какъв е резултатът?

– Отрицателен досега, но надявам се, подир малко вече ще бъде положителен. Още на другия ден след събитията намерих жената от вехтошарския магазин и тя си спомни, че вещите са били продадени за сто су от прекупвачка на стари вещи. Името ѝ? Адресът ѝ? Моята търговка не ги знаеше. Но е сигурна, че антикварят господин Гредин, довел прекупвачката, ще може да ги съобщи. Изтичах при господина, чийто дюкян е на левия бряг. Съобщиха ми, че е отпътувал. Ще се завърне днес.

Те скоро стигнаха при господин Гредин и той отговори без колебание:

– Сигурно питате за майка Трианон, която всички ние наричаме така заради дюкянчето ѝ „Малкият Трианон“ на улица „Сен Дени“. Това е доста особена и мълчалива смешна женица, купувачка множество незначителни предмети, но ни препродаде и твърде интересни мебели, изровени не зная откъде... И между другото, красиви мебели от най-чистия

стил Людовик XVI, подписани от Шанци, прочутия столар от XVIII век.

– Мебели, които вие препродадохте, нали?

– Да, и изпратих за Америка...

Тримата мъже си излязоха твърде озадачени. Този подпис Шанци бе също сложен на повечето от мебелите на граф Меламар. Ван Хубен потри ръце.

– За нас това съвпадение е благоприятно и нищо не ни пречи да вярваме, че моите диаманти се намират в някое чекмедже в „Малкият Трианон“. В такъв случай д'Енерис, сигурен съм, че ще имате деликатността...

– Да ви ги подаря ли?... Безспорно, драги приятелю.

Автомобилът спря на известно разстояние от „Малкият Трианон“. Д'Енерис и Ван Хубен влязоха вътре, а Бешу остана отвън. Това бе дълъг и тесен дюкян, препълнен с разни дреболии, счупени вази, стари порцеланови съдове, износени кожи, скъсани дантели и всичко онова, дето се намира във вехтошарски магазин. В една стаичка зад дюкяна майка Трианон, стара жена с побелели коси, приказваше с господин, който държеше в ръката си опушено стъкло.

Бавно, като любители, които търсят okazjiон, Ван Хубен и д'Енерис преминаха между рафтовете. Д'Енерис, наблюдавайки крадешком господина, намери, че той няма вид на клиент, дошъл тук, за да купува. Висок, здрав блондин, на около трийсет години, с елегантен вид и открито лице, събеседникът на майка Трианон поприказва още известно време, после остави стъклото и тръгна към вратата, като разглеждаше разните дреболии и както го разбра д'Енерис, като наблюдават новодошлите. Ван Хубен не схващаше нищо от тази двойна игра и идвайки до майка Трианон, сметна, че може да я заговори, тъй като д'Енерис не правете това, и каза тихо:

– По някаква случайност не са ли ви продали известни предмети, които ми откраднаха, като например една...

Предчувствайки непредпазливостта на своя приятел д'Енерис се опита да го предупреди със знак, но Ван Хубен продължи:

– Например ключалка, половин въже от звънец, направено от коприна...

Вехтошарката се послуша, после размени поглед с господина, който се бе обърнал по-живо, отколкото трябва, и намръщело гледате.

– Бога ми, не – каза тя. – Потърсете в купа... Може би ще намерите неща, дето ще ви допаднат.

д'Енерис бързо отиде към изхода. Господинът извика едно такси и

като се наведе към вратата, съвсем ниско произнесе адреса си на шофьора. Ала в този момент полицаят Бешу се бе приближил и мина край автомобила.

д'Енерис не се помръдна през цялото време, докато непознатият можеше да го забележи. Но щом колата зави, отиде при Бешу.

– Е, как, чу ли?

– Да, хотел „Конкорд“, квартал Сент Оноре.

– Ти опасяваше ли се?

– Познах го още докато беше вътре. Това е той.

– Кой?

– Човекът, дето успя да изпрати бележка на граф Дьо Меламар в килията му.

– Авторът на писмото до графа? И той приказваше с жената, която е продала откраднатите вещи от хотел „Меламар“? Бога ми! Ще признаеш, Бешу, че това съвпадение е доста ценно!

Но радостта на д'Енерис не трая дълго. В хотел „Конкорд“ не бе влязъл никакъв господин, отговарящ на описанието, което те дадоха. И зачакаха. Д'Енерис започна да се безпокои.

– Може би даденият адрес е фалшив – каза той най-сетне. – Изглежда, че онзи тип е искал да ни отдалечи от „Малкият Трианон“.

– Защо?

– За да спечели време... Да се върнем там.

д'Енерис не бе се излъгал. Веднага щом стигнаха на улица „Сен Дени“, те забелязаха, че вехтошарският магазин е затворен, ролетките му спуснати и ключалката затворена.

Съседите не можаха да дадат никакви сведения. Всички познаваха майка Трианон, но никой от тях не би могъл да я заговори. Преди десет минути бяха я видели, както и всяка вечер, но два часа по-рано, да затваря дюкяна си. Къде бе отишла? Не знаеха и къде живее.

– Ще разбера – изръмжа Бешу.

– Нищо не ще узнаеш – му каза д'Енерис. – Майка Трианон действа, изглежда, по заповедите на господина, а той ми изглежда човек, който си познава работата и който не само умее да се предпазва, но и никак не се стеснява да нанася удари. Чувстваш ли атаката, а, Бешу?

– Да. Но ще трябва най-напред да се защитава.

– Най-добрият начин да се защити е да напада.

– Той не може нищо да ни направи. Кого ще нападне?

– Кого ще нападне ли?...

д'Енерис помисли известно време, после внезапно скочи в

автомобила, изгласка шофьора на Ван Хубен и тръгна с такава скорост, щото Бешу и Ван Хубен едва успяха да се качат на стъпалата. С неимоверна ловкост той премина между спрелите коли и с най-голяма скорост се отправи към крайната част на града. Изкачиха улица „Лепик“. Спряха пред жилището на Арлет и нахълтаха при портиерката.

– Арлет Масол?

– Но тя излезе, господин д'Енерис.

– Преди?...

– Не повече от четвърт час.

– Сама?

– Не.

– С майка си?

– Не. Госпожа Масол е по покупки и още не знае, че госпожица Арлет е излязла.

– Тогава с кого?

– С един господин, който дойде да я вземе с автомобил.

– Висок, рус?

– Да.

– И когото сте виждали и по-напред?

– Цялата седмица следобед той идваше при тези дами.

– Знаете ли името му?

– Да, господин Фажерол, Антон Фажерол.

– Благодаря.

– д'Енерис не прикриваше разочарованието си и яда си.

– Предвиждах това – процеди той през зъби, когато излизаха от будката на портиерката. – Ах, как ни разиграва мръсникът! Той води играта. Но м... м... да не се опита да докосне малката.

Бешу възрази:

– Това, изглежда, не е неговата цел, тъй като той е идвал и друг път и тя, както изглежда, доброволно го е последвала.

– Да, но каква ли клопка се крие в това? Защо тя не ми каза за тези посещения? Най-сетне какво иска този Фажерол?

Както бе скочил в автомобила, воден от внезапно хрумване, така изскочи и тичешком Прекоси улицата, отиде в телефонния пост и потърси Режин. Щом получи връзка, каза:

– Госпожата там ли е? Господин д'Енерис я търси.

– Госпожата току-що излезе – отговори камериерката.

– Сама ли?

– Не, господине, с госпожица Арлет, която дойде да я вземе.

– Трябваше ли да излезе?

– Не, госпожата внезапно реши. Но госпожица Арлет ѝ бе телефонираща тази сутрин.

– Не знаете ли къде отидоха?

– Не, господине.

Така, в разстояние на двайсет минути, двете жени, вече отвличани веднъж, наново изчезваха при обстоятелства, предвещаващи нова клопка и още по-страшна опасност.

Глава шеста

ТАЙНАТА НА СЕМЕЙСТВО МЕЛАМАР

д'Енерис бе привидно спокоен. Не се ядосваше. Не псувате. Но вътрешно бе побеснял. Погледна часовника си:

– Седем. Да вечеряме. Ето насреща една малка кръчма. В осем ще започнем да действаме.

– Защо не още сега? – попита Бешу.

Те седнаха в един ъгъл сред дребни чиновници и шофьори и д'Енерис отговори:

– Защо ли? Защото не зная какво да предприема. Действах наслуки, като се стараех да предотвратя възможните удари. Но е късно и всеки ме съсипва. Нужно е да дойда на себе си, да разбера... Защо ли пък този Фажерол изведе Режин и Арлет? Онова, дето мога да предположа за подобен човек, никак не ме успокоява.

– Вярваш ли, че след час ще се досетиш?

– Винаги трябва да си отделяме известно време. Това ни помага да се досещаме.

Човек би сметнал, че д'Енерис никак не се тревожи, защото той се хранеше с добър апетит и даже приказваше за най-обикновени неща. Но от нервните движения се отгатваше напрежението му. Той смяташе положението за твърде сериозно. Когато станаха към осем часа, каза на Ван Хубен:

– Осведомете се по телефона за графинята. След малко Ван Хубен съобщи:

– Нищо ново, ми каза камериерката. Тя е добре, вечеря.

– Тръгвайте!

– Къде? – запита Бешу.

– Не зная. Да вървим. Трябва да действаме. Трябва – повтори бързо д'Енерис. – Като си помисля само, че и двете са в ръцете на този тип...

Те слязоха пешком от височините на Монмартр и се отпавиха към Операта. По пътя Жан си изливаше яда в къси фрази.

– Как ни разиграва този Антон Фажерол! Но той скъпо ще ми плати за това! Докато ние прахосвахме усилията си, той действаше. И то с каква енергия! Кой е той? Какво иска? Приятел на графа ли, както може да се съди по писмото му? Или пък враг? Съучастник или противник? И във всеки случай какво преследва с отвличането на двете жени, вече

отвлечени веднъж?... Какво цели, като ги отвежда заедно? И защо Арлет не ми се обади?

Той дълго мълча. Размишляваше, тропайки с крак и блъскайки минувачите.

Бешу внезапно каза:

– Знаеш ли къде сме?

– Да. На моста „Конкорд“.

– Значи недалече от улица „Юрфе“.

– Зная, че не сме далече от улица „Юрфе“ и хотел „Меламар“.

– Тогава?

д'Енерис го хвана за ръка.

– Бешу, в тази афера не можем да се ръководим нито от отпечатъци на пръсти, нито от следи от стъпки... нищо... нищо... освен ума. И най-вече инстинкта. При това аз дойдох тук, воден само от инстинкта си. На това място се случи всичко, тук бяха доведени Режин и Арлет. И против волята ми, в ума ми изпъкват постланият с плочки вестибюл, двайсет и петте стъпала на стълбите, салонът...

Те минаха покрай Националното събрание. Бешу извика:

– Това е невъзможно! Защо ли пък този човек бе повторил онова, дето друг вече е направил? И то при много по-опасни за него обстоятелства?

– Именно това ме озадачава, Бешу. Ако той е рискувал с оглед успеха на своите проекти, колко ли страшни тогава са тези проекти?

– Но в този хотел не може да се влиза току-така! – възрази Бешу.

– Не се ядосвай заради мене, Бешу! Влизал съм и денем, и нощем, и то без стария Франсоа да забележи това.

– А той, Антон Фажерол? Как мислиш, че е влязъл? И още повече – че е вкарал и двете дами?

– С помощта на Франсоа, то се знае! – изсмя се д'Енерис.

Приближавайки, той забързваше, като че виждаше нещата по-ясно и с по-голямо безпокойство схващаше събитията, на които трябва да се попречи.

Той отмина и улица „Юрфе“, заобиколи къщите, които обкръжаваха хотела, и тръгна по безлюдната улица, където бе разположена градината и задната фасада.

Над павилиона намери малката вратичка, през която Арлет бе избягала. Д'Енерис имате ключове от вратата и от катинара и отвори. Пред тях се простираше градината. Хотелът бе потънал в пълен мрак. Ролетките на прозорците бяха спуснати.

Както Арлет, но в противоположна страна, те тръгнаха по тъмната линия на дърветата. Когато стигнаха на десет крачки от къщата, груба ръка хвана рамото на д'Енерис.

– Е, какво? – прошепна той, като се приготви за отбрана.

– Аз съм – каза един глас.

– Кой сте? Ах! Ван Хубен!... Какво искате?

– Диамантите си!...

– Диамантите ли?

– Всичко ме кара да вярвам, че сега ще ги намерите. Но, закълнете ми се...

– Оставете ни на мира! – изсъска извън себе си д'Енерис, като блъсна Ван Хубен, който се спъна от една купчина пръст.

– Пречите ни... Следете отгук...

– Заклевате ли се?...

д'Енерис наново тръгна с Бешу. Ролетките на площадката бяха спуснати. Въпреки това той се покатери по балкона, погледна, послуша се и скочи на земята.

– Свети. Но вътре нищо не се вижда и нищо не се чува.

– Значи напразно сме дошли?

– Колко си глупав!

Откъм градината през ниска врата се влизате в мазето. Той слезе по една стълба, премина през отрупано със саксии помещение и влезе в осветения от единствена електрическа крушка вестибюл. Нямаше никой. Изкачи се по стълбата, предупреждавайки Бешу да мълчи. Срещу стълбището бе салонът и вдясно от него – един будоар, който не бе използван и който той добре познаваше, тъй като вече бе ровил в него.

Влезе, обходи в мрака стената, разделяща двете помещения, и безшумно отвори двукрилата врата, която обикновено не се използват. Знаеше, че зад тази врата има завеса, продупчена на няколко места, и през нея можете да се наблюдава вътрешността на салона.

Дочуха шума на стъпките на разхождащите се в салона хора. Но звук от гласове нямаше.

д'Енерис натисна с ръка рамото на Бешу, като че искаше да му предаде своите впечатления.

Завесата бе малко отместена. Те почакаха миг, долепиха очи до нея и загледаха.

Сцената, която видяха, не им се стори от онези, дето изискват намеса. Седнали редом на едно канапе, Арлет и Режин гледаха висок рус господин, който се разхождаше из стаята. Това бе човекът, когото те

срещнаха в „Малкият Трианон“, авторът на писмото до господин Меламар.

Никой от тримата не приказваше. Младите жени никак не изглеждаха загрижени и Антон Фажерол никак не бе войнствен, нито заплашителен, нито дори неприятен. Напротив, изглеждаше, че тези хора чакат. Често обръщаха погледи към вратата, водеща към стълбата. Антон Фажерол отиде, отвори я и се ослуша.

– Не ви ли безпокои нещо? – го попита Режин.

– Нищо – отговори той.

И Арлет добави:

– Отговорът беше положителен и го получих, без да настоявам. Сигурни ли сте, че слугата ще чуе звънеца?

– Ще го чуе, както го чу, когато ние звъннахме... При това той, заедно с жена си, седи в двора и вратите са отворени.

д'Енерис отново стисна рамото на Бешу. Те се питаха какво щеше да става и кое бе лицето, чието посещение Арлет и Режин очакваха.

Антон Фажерол седна до младото момиче и заприказва ниско и оживено. В разговора им можеше да доловиш интимност. Мъжът изглеждаше твърде усърден и се навеждаше към нея повече, отколкото бе потребно, без тя да се обижда от това. Но те внезапно се разделиха и Фажерол стана. Откъм двора позвъниха два пъти. След къса пауза позвъниха още два пъти.

– Това е сигналът – каза Фажерол и забърза към изхода. Измина минута. Гласовете размениха няколко думи. После той се завърна с жена, която д'Енерис и Бешу веднага познаха: графиня Дьо Меламар.

Рамото на Бешу бе стиснато с такава сила, щото той едва не извика. Появяването на графинята стресна двамата мъже. Д'Енерис всичко бе предвидил, но не и това, че тя ще напусне своето скривалище и ще дойде на устроената от врага среща.

Беше бледа и задъхана. Ръцете й леко трепереха. Гледаше със страх това помещение, в което не бе се връщала след драмата на тези две жени, чиито показания я бяха накарали да избяга и бяха погубили брат й. Тя каза на своя посрещач:

– Антон, благодаря ви за вашата преданост. Приемам я като проява на нашето бившо приятелство... без много надежда.

– Имайте доверие, Жилбер! – каза той. – Не виждате ли, че успях да ви намеря.

– Как?

– Чрез госпожица Масол, която аз посещавам и която можах да

склоня във ваша полза. По мое настояване тя разпита Режин Обри, на която Ван Хубен бе открил вашето скривалище. Самата Арлет Масол ви телефонира тази сутрин, за да ви помоли да дойдете.

Жилбер направи с глава знак на благодарност и отговори:

– Дойдох крадешком, Антон, без знанието на човека, който ме покровителстваше досега и комуто съм обещала да не правя нищо без негово знание. Познавате ли го?

– д'Енерис ли? Да, от това, дето ми каза за него Арлет Масол. Тя също съжалява, че действа без негово знание. Но трябва така да стане. Аз се опасявам от всичко.

– От този човек не бива да се опасявате, Антон.

– Повече, отколкото от всеки друг. Наскоро пак го срещнах в дюкяна на една вехтошарка, която от седмици вече търсеха и която бе препродала откраднатите на брат ви вещи. Той бе там заедно с Ван Хубен и полицаия Бешу и аз почувствах върху себе си неговия недружелюбен и подозрителен поглед. Даже се опита да ме проследи. Какво искаше, не зная.

– Той би могъл да ви помогне...

– Никога! Да сътруднича с този авантюрист, за когото не се знае откъде идва... С този съмнителен и лукав Дон Жуан, който всички ви е завладял? Не, не и не. И без това не преследваме една и съща цел. Моята е да установя истината, а неговата да обсеби диамантите.

– Откъде знаете?

– Отгатвам го. Ролята му ми е ясна. Освен това, доколкото разбрах, такова е и мнението на Ван Хубен и Бешу.

– Погрешно мнение – каза Арлет.

– Може би, но аз действам тъй, сякаш то е правилно. Д'Енерис слушаше с голямо внимание. Инстинктивно и твърде остро изпитваше същата неприязън към този човек, каквато и той към него. Мразеше го още повече заради откритото му лице и откровената му услужливост. Какво ли бе станало между него и Жилбер в миналото? Дали я е обичал? И сега как бе успял да спечели симпатиите и послушанието на Арлет? Графиня Дьо Меламар дълго мълча. Най-сетне промълви:

– Какво трябваше да направя? Той посочи Арлет и Режин.

– Да им внушите, че неправилно ви набеждават. Аз успях да ги разколебая със своите доводи и да подготвя тази среща. Сега само вие можете да довършите моето дело.

–Как?

– С разговор. В тази неразбрана афера има факти, правещи я още

по-неясна, върху които правосъдието се базира, за да вземе своите неопровержими решения... Има също... или онова, дето го знаете.

– Аз нищо не зная.

– Знаете някои неща... Знаете причините, дето ви накараха, вашия брат и вас, да не се защитавате.

Тя каза с досада:

– Всяка защита е безполезна.

– Но аз не искам да се защитавате, Жилбер – викна той живо. – Аз ви питам за причините, които ви карат да не се защитавате. Нито дума за събитията. Добре. Но вашето душевно състояние, преживяванията ви, всичко, за което Жан д'Енерис напразно ви е разпитвал... Онези неща, които аз отгатвам, които познавам, Жилбер, понеже съм живял тук, при вас, в този хотел и понеже постепенно открих тайната на семейство Меламар. Всичко, което бих могъл да обясня. Ваш дълг е да ги кажете, Жилбер, защото само вашият глас ще убеди Арлет Масол и Режин Обри.

С подпрени на коленете лакти и глава между ръцете, тя промълви:

– Няма смисъл!

– Няма ли смисъл, Жилбер? Утре, както научих, ще има очна ставка между тях и вашия брат. Ако техните показания бъдат по-колебливи и по-неточни, какви доказателства ще останат на правосъдието?

Тя бе съвсем изнемоощяла. Всички тези доводи й се струваха незначителни и празни. Каза това и добави:

– Не... Не... Не би послужило за нищо... Остава само мълчанието.

– И смъртта – каза той. Тя вдигна глава.

– И смъртта?

Той се наведе над нея и добави сериозно:

– Жилбер, установих връзка с брат ви. Писах му, че и двамата ще ви спася и той ми отговори.

– Отговори ли ви, Антон? – попита тя с блестящи от възбуда очи.

– Ето неговата бележка. Няколко думи... Четете. Тя погледна записката на брат си и прочете:

– Благодаря. Ще чакам до вторник вечер. Ако ли не... Развълнувана, тя прошепна:

– Вторник... Това е утре.

– Да, утре. Ако утре вечер, след очната ставка, Адриен дьо Меламар не бъде освободен или не се открие възможност за освобождаване, той ще умре в килията си. Не мислите ли, Жилбер, че трябва да се направи опит да бъде спасен?

Тя трепереше, мълчалива и със закрито лице. Арлет и Режин я наблюдаваха с безкрайно състрадание. Сърцето на д'Енерис се сви. Колко пъти се бе опитвал да надвие упоритостта ѝ и мълчанието ѝ. Сега бе победена. През сълзи, толкова ниско, щото едва се чуваше, тя промълви:

– Не съществува никаква тайна на семейство Меламар... Да признаем, че съществува такава тайна, би било равносилно да се опитаме да заличим грешките, които онези от предишния век са могли да извършат и които ние с брат ми бихме извършили. Но ние нищо не сме направили... И както сега сме невинни, така невинни са били и Жюл, и Алфонс дьо Меламар... Доказателства за това няма да ви дам. Не мога да ви дам. Всичките доказателства са против нас, нито едно не е в наша полза... Но ние положително знаем, че не сме откраднали... Това можем да знаем, нали? Аз знам, че нито Адриен, нито аз сме довеждали тук тези млади жени... Че не сме взели диамантите и не сме скрили туниката. Това го знаем. Знаем още, че същото нещо е станало и с нашия дядо и с баща му. Това е една свещена истина, която баща ми ни предаде и която той узнал от онези, дето са били набедени... Честта и почтеността са присъщи на семейството Меламар... Ако проследите историята ни, не ще откриете никаква слабост. Защо те биха действали така, внезапно, без причина? Били са богати и почитани. Защо без причина аз и брат ми бихме изневерили на нашето минало... И на миналото на цялото семейство.

Тя млъкна. Бе приказвала така трогателно и с такъв отчаян тон, щото двете жени се развълнуваха. Със свито от болка лице Арлет се приближи и каза:

– А тогава, госпожо... Тогава?

– Тогава – отговори тя – ние сме жертва на не знам какво нещо... Именно това е тайната, дето е против нас. В трагедиите, които се играят в театъра, представят семейства, преследвани от съдбата през редица поколения. Върху нас през три четвърти век вече нещастията непрестанно се сипят. В началото Жюл дьо Меламар навярно е можал и навярно е искал да се защитава, въпреки ужасните доказателства, които е имало против него. За нещастие той полудял от възмущение и починал в затвора от мозъчен кръвоизлив. Двадесет и пет години по-късно синът му Алфонс не оказал никаква съпротива, когато против него се струпали други, също така ужасни доказателства. Заобиколен от всички страни, уплашен, че е безсилен, и спомняйки си голготата на своя баща, той се самоубил.

Жилбер дьо Меламар наново млъкна и наново Арлет, която стоеше

разтреперана пред нея, каза:

– После, госпожо, моля ви да продължите... Графинята отговори:

– После в нас се роди една легенда... Легендата, че проклетие виси над този злокобен хотел, където са живели бащата и синът и където те, единият, както и другият, са били притиснати от доказателствата за неизвършени от тях престъпления. Съсипана също и тя, вместо да се бори за възстановяване честта на своя съпруг, вдовицата се оттеглила в провинцията при своите родители, отгледала там сина си, нашия баща, вдъхнала му омраза против Париж, накарала го да се закълне, че няма да стъпи в хотела „Меламар“, оженила го в провинцията... И така го спасила от катастрофата, дето е щяла да смаже и него.

– Щяла да смаже и него ли? – запита Арлет. – По какво заключавате?

– Да, да – викна живо графинята. – Да, щяла е да смаже и него, както другите, защото тук, в този хотел, витае смъртта. Тук именно злият дух на семейство Меламар ни притиска и ни събаря. И именно защото след смъртта на родителите ни ние с брат ми му се възпротивихме, затова понасяме последствията на неизбежния закон. Още в първите дни, когато, идвайки от провинцията, пълни с надежда, забравяйки миналото, и щастливи, се върнахме във фамилия дом, и прекрачихме прага на жилището на улица „Юрфе“, още в първите дни ние почувствахме угрозата на тази тайнствена опасност. Най-много я чувства брат ми. Аз не дотолкова, защото се ожених, разведох се и имах щастливи, както и нещастни дни. Адриен стана мрачен – неговото предчувствие бе толкова силно и толкова болезнено, щото той реши да не се жени. По такъв начин, като прекъсва рода Меламар, той предотвратява ударите на съдбата и прекъсва последователността на нещастията. Реши да бъде последен от рода Меламар. Страх го беше.

– Страх ли? От какво? – запита Арлет с пресипнал глас.

– От онова, което щеше да се случи, от онова, което се случи след петнайсет години.

– Нищо ли не го предвещаваше?

– Не. Но съзаклятието се заплиташе в мрака. Неприятелите бродеха около нас. Обсадата на жилището ни постепенно се стесняваше. Предупредени бяхме за внезапната атака.

– Каква атака?

– Онази, дето бе извършена преди няколко седмици. Случката бе съвсем обикновена, но представлявате страшно предупреждение. Една сутрин брат ми забеляза, че липсват предмети, съвсем незначителни

предмети: едно въже за звънец, една част от свещник, които бяха нарочно избрани сред много по-ценни предмети, за да ни се даде знак, че часът е настъпил...

Тя помълча, после довърши:

– Че часът е настъпил... И че мълнията скоро ще падне върху главите ни.

Тези думи тя произнесе с почти мистичен ужас. Очите ѝ блуждаеха. В нейното държание се чувстваше онова, което тя и брат ѝ са изпитали при своето очакване...

Тя добави още, и думите ѝ изразяваха ужаса, в който ги бе хвърлила „мълнията“, както казваше тя:

– Адриен се опита да се противопостави. Той даде обявление, с което издирваше изчезналите вещи. По такъв начин, както казваше сам, той искаше да омилюва съдбата. Ако хотелът си възвърнеше онова, което му бе взето, ако предметите застанеха отново на свещеното си място, което заемаха от век и половина, нямаше вече да бъдат настроени против нас онези тайнствени сили, които тормозеха рода Меламар. Празна надежда. Какво можеш да направиш, когато човек е предварително осъден? Един ден вие двете влязохте тук. Ние никога не бяхме ви виждали преди това, а вие ни обвинихте в неща, които не разбирахме... И всичко свърши. Не можехме да се защитаваме, нали? Бяхме внезапно обезоръжени и оковани. Мракът, обвиващ Жюл и Алфонс дьо Меламар ни обви и нас. Същата развръзка щеше да сложи край на нашите изпитания... Самоубийството... Смъртта... Ето нашата история. Когато работите вземат такъв обрат, не остава друго освен примирението и молитвата. Съпротивата е равна на светотатство, тъй като тези изпитания ни се изпращат от самата съдба. Но какви мъки! Какъв товар носим вече от един век!...

Жилбер свърши своя разказ и наново изпадна в онази апатия, в която стоеше от деня на нещастieto. Впечатлението, че някои факти от разказа ѝ са невероятни и несъвместими, бе смекчено от голямото съжаление и уважението, което вдъхваха нейните нещастия. Антон Фажерол, дотогава не бе продумал нито дума, приближи до нея и с уважение ѝ целуна ръка. Арлет заплака. По-чувствителна, Режиен също бе трогната.

Глава седма СПАСИТЕЛЯТ ФАЖЕРОЛ

Жан д'Енерис и Бешу стояха неподвижни зад завесата. Само от време на време д'Енерис стискаше рамото на полицая. Възползвал се от настъпилото в стаята мълчание, той прошепна на ухото на другаря си:

– Как ти се вижда? Работата се избистря, нали? Полицаят промълви:

– И с избистрянето всичко още повече се оплита. Ние научихме тайната на семейство Меламар, но не научихме нищо за двойното отвличане и за диамантите.

– Съвършено вярно. Ван Хубен няма щастие. Ала имай малко търпение. Господин Фажерол се вълнува.

И действително, Фажерол се отместил от Жилбер и се обърнал към двете млади жени. Пригответи се да направи заключението от разказа ѝ и да разкрие своите проекти. Ето защо запитал:

– Госпожице Арлет, вие нали вярвате всичко, което каза Жилбер дьо Меламар?

– Да.

– Вие също, госпожо? – каза на Режин.

– Да.

– И двете сте готови да действате според убежденията си?

– Да.

Той продължи:

– В такъв случай трябва да действаме предпазливо и с единственото намерение да освободим граф Дьо Меламар. А това само вие можете да го направите.

– По какъв начин? – запитал Арлет.

– Много просто: като смекчите своите показания, като обвинявате не така категорично и като правите по-неопределени твърдения.

– Но – възрази Режин – аз съм сигурна, че бях доведена в този салон, и не мога да откажа това.

– Не. Но сигурна ли сте, че тук са ви довели господин и госпожа дьо Меламар.

– Познах пръстена на госпожата.

– Как можете да потвърдите това? Всъщност правосъдието се обосновава само на предположения и от първия ден до днес не са събрани

никакви нови доказателства. Съдията, както научавам, е твърде неспокоен. Достатъчно е да се съгласите да кажете: „Този пръстен действително прилича на онзи, който видях в деня на отвличането ми. При все това ми изглежда, че бисерите не са наредени по същия начин.“ И положението коренно ще се измени.

– Но – каза Арлет – за да може да стане това, ще трябва при очната ставка да присъства и графинята.

– Тя ще присъства – отвърна Антон Фажерол.

Този отговор направи твърде силно впечатление. Жилбер скоочи като ужилена:

– Да присъствам ли?... Нужно ли е да присъствам?

– Нужно е!... – викна Фажерол с повелителен глас. – Не можете повече да се прикривате и да бягате. Ваш дълг е смело да посрещнете обвинението, да се защитавате стъпка по стъпка, да се отърсите от това вцепенение, в което ви е хвърлил страхът, и от глупавото примирение, дето съвсем ви е парализирало. По такъв начин ще насърчите и брат си да се защитава. Тази нощ ще проспите в хотела, ще си отидете на мястото, за да не открие Жан д'Енерис, че сте излизали, и щом дойде времето за очната ставка, ще се представите там. Достатъчно е само да искате да успеете, за да успеете.

– Но – каза тя – може да ме арестуват.

– Не!

Тази дума бе казана така твърдо и физиономията на Фажерол изразяваше такава вяра в успеха, че Жилбер послушно наведе глава.

– Ние ще ви помогнем, госпожо – каза Арлет, възбудена на свой ред. – Но дали ще бъде достатъчна само нашата добра воля? Тъй като ние бяхме доведени тук една след друга и познаваме този салон, а освен това в библиотеката намерихме сребърната туника, то правосъдието ще приеме ли, че госпожа Дьо Меламар и брат ѝ не са престъпници или най-малкото съучастници? Понеже живеят в този хотел и са си били въкъщи през въпросните часове, те трябва да са видели и двете сцени и даже да са присъствали на тях.

– Те нищо не са видели и нищо не знаят. Представете си само разположението на хотела. Апартаментите на графа и графинята, където те се хранят и където прекарват вечерта, са разположени в лявото крило на втория етаж откъм градината... В дясното крило, пак откъм градината, е стаята на слугите... Долу и в средата не живее никой. Никой няма също в двора и в пристройките. Ето ви едно напълно свободно място за действие. Тъкмо тук са действали актьорите от двете сцени, които са ви

довели и от които вие сте избягали.

Тя възрази:

– Това е невероятно.

– Невероятно е действително, но е възможно. Тази възможност е още по-приемлива, защото става вече за трети път и твърде вероятно е Жюл дьо Меламар, Алфонс дьо Меламар и Адриен дьо Меламар да са били изгубени само поради това, че техният хотел е тъй разпределен.

Арлет леко повдигна рамене.

– Тогава според вашето предположение излиза, че на три пъти е било извършено едно и също покушение от различни злодеи, които и трите пъти са познавали разположението.

– Различни злодеи, но злодеи, познавали нещата. От една страна, имаме тайната на семейство Меламар, тайна, която се дължи на страха и малодушието и която се предава от поколение на поколение. От друга страна пък, има друга тайна, дето се дължи на завистта, користолюбието и безнаказаността и дето също се предава от поколение на поколение.

– Но защо пък тези хора идват тъкмо тук? Те биха могли да оберат Режин Обри още в автомобила, без да се излагат на опасност да я доведат тук, за да ѝ отнемат диамантения пояс.

– Това не е никаква непредпазливост, а само предпазна мярка. Довели са я тук, за да могат други да бъдат обвинени, пък те да останат ненаказани.

– Но на мен нищо не ми откраднаха и не могат нищо да ми откраднат, тъй като аз не притежавам нищо.

– Този човек може би е направил това от любов.

– Но и в такъв случай ли щеше да ме доведе тук?

– Да, за да паднат подозренията върху другото.

– Достатъчна ли е само тази причина?

– Не.

– Тогава?

– Тогава, възможно е да прави всичко от омраза или поради възможното съперничество на два рода, от които единият е свикнал да подтиква другия.

– Господин и госпожа Меламар щяха да знаят това.

– Не. Именно това ги прави по-слаби от другите и е причина за тяхното поражение. Противниците вървят успоредно цял един век. Едните от тях не познават другите и при едно такова положение за другите е лесно да действат и да устройват заговори. Вследствие на това семейство Меламар мисли, че е преследвано от някакъв зъл дух, когато в

действителност това са само хора, подобни на тях, които по предание и по навик се възползват от предоставеното им поле за действие, извършват тук своите дела и нарочно оставят следа от своето минаване... Както например онази сребърна туника. Само така семейство Меламар ще бъде набедено и жертвите, като Арлет Масол и Режин Обри, ще твърдят, че познават мястото, където са били затворени.

Арлет никак не изглеждаше задоволена. Въпреки че обяснението бе умело представено и че странно съвпаднаше с изложеното от Жилбер положение, то съдържащо нещо „пресилено“ и толкова противоречиви сведения, толкова съществени елементи оставаха в сянка, щото то не можеше да бъде прието без колебание. Но при все това, то бе обяснение, което с многото аргументи правеше впечатление, че не е твърде далече от истината.

– Добре – каза тя. – Но това, което вие измисляте...

Той я поправи:

– Което твърдя.

– Това, което твърдите, съдът ще го приеме само в случай, че ще има някой, който да го изложи. Кой ще го изложи? Кой ще бъде достатъчно убедителен и откровен, за да може да го накара най-напред да слуша и след това да повярва?

– Аз! – каза той смело. – И само аз мога да направя това. Ще се представя утре заедно с госпожа Дьо Меламар като неин бивш приятел и ще призная даже без стеснение, че сякаш да бъда щастлив, ако тя се бе съгласила да смени това ми качество „приятел“ за друго, което по би допаднало на чувствата, които храня към нея. Ще кажа, че след дългогодишно пътуване, което аз съм предприел вследствие на нейния отказ, съм се завърнал в Париж точно в момента, в който започват нейните изпитания, че съм се заклел да установя нейната невинност, както и невинността на брат й, че съм открил нейното скривалище и че съм я убедил да се завърне у дома си. И когато съдиите бъдат вече разколебани от вашите по-несигурни показания и от съчинението на Режин Обри, тогава ще разправа признанието на Жилбер, ще опиша тайната на семейство Меламар и ще кажа заключението си. Успехът е сигурен. Но както виждате, госпожице Арлет, първата стъпка трябва да бъде направена от вас и от Режин Обри.

Арлет никак не се колеба. Тя заяви:

– Утре ще свидетелствам в такъв смисъл, в какъвто вие искате.

– И аз също – каза Режин.

– Но аз се страхувам, господине – добави Арлет, – да не би

резултатът да бъде противен па вашето желание... На желанието на всички ни.

Той заключи уверено:

– Отговарям за всичко. Адриен дьо Меламар може и да не бъде освободен още утре вечер. Но нещата ще вземат такъв обрат, щото съдът не ще посмее да заповяда да арестуват госпожа Дьо Меламар и брат й ще получи достатъчна надежда, за да може да живее до момента на освобождаването си.

Жилбер наново му подаде ръка.

– Още веднъж благодаря. В миналото аз ви пренебрегнах. Не ми се сърдете.

– Аз никога не съм ви се сърдил, Жилбер, и се чувствам твърде щастлив, задето мога да ви услужа. Правя го заради вас, в името на спомените от миналото. Правя го също, защото това е право и защото...

Той добави сериозно и по-ниско:

– Ние извършваме определени дела с по-голямо въодушевление, когато ни наблюдават известни лица. Въпреки че тези дела са най-обикновени, те ви изглеждат като големи подвизи, които биха ви подпомогнали в спечелване симпатиите на онези, дето ви наблюдават.

Това малко послесловие бе казано просто и без превзетост в чест на Арлет. Но положението, което лицата заемаха в този момент в стаята, не позволяваше на д'Енерис да вижда лицата им и затова той повярва, че декларацията се отнася за Жилбер дьо Меламар.

Антон Фажерол повика двамата стари слуги и им обясни подробно как да се държат на следния ден и какво да отговарят. Д'Енерис и Бешу почакаха още няколко минути. Но по всичко изглеждаше, че разговорът е свършен. Режин предложи на Арлет да я изпрати.

– Хайде да си вървим! – прошепна д'Енерис. – Тези хора вече няма какво да говорят.

Той тръгна ядосан на Фажерол и на Арлет. Премина шумно будоара и вестибюла, с желанието да бъде чул, за да може да излее яда си.

Изля го върху Ван Хубен, който изскочи из едни храсти и започна да му иска диамантите си, като с един удар моментално го отхвърли назад.

Бешу нямаше повече щастие, когато се опита да изрече следното мнение:

– Всъщност този човек не е антипатичен.

– Идиот! – скръцна му д'Енерис.

– Защо идиот? Не предполагаш ли, че той... Неговата хипотеза...

– Не – идиот!

Полицаят отстъпи.

– Да, разбирам, не съм забравил срещата ни в „Малкият Трианон“, разменения поглед с вехтошарката и нейното бягство.

д'Енерис не възрази. Още щом излязоха от градината, той зарязва двамата си спътници и изтича до едно такси. Убеден, че той отнася диамантите му, Ван Хубен се опита да го задържи, но получи силен удар, който уреди спора. Десет минути по-късно Жан се излегна върху дивана си.

Той винаги постъпваше така в моментите на треска, когато чувстваше, че не е напълно господар на себе си и може да извърши някоя глупост. Ако беше послушал себе си да влезе крадешком при Арлет и след като поиска обяснение да я предупреди за Антон Фажерол, щеше да извърши напълно ненужна постъпка. Сега важното бе най-напред да си припомни всички моменти от разговора и да си състави мнение, различно от онова, дето му диктуваха личното самолюбие и ревността му.

– Заплетете ги всичките! – каза той с досада. – Признавам, че ако не беше случката в „Малкият Трианон“, щеше и мене да ме излъже... И после... Не, не, неговият разказ е твърде глупав! Съда може би ще заблуди, но не и мен! Много жалко го е скроил. Но всъщност какво иска той? Защо се притичва в помощ на Меламар?... Как има смелостта да излезе от сянката и да застане на предната линия така, като че ли нищо не рискува?

д'Енерис също се ядосваше, задето Антон Фажерол бе успял така умело да се вмъкне в живота на Арлет, и то по начин, който не можете да разбере; да добие върху нея необяснимо влияние, в противовес на неговото, но което бе тъй силно, че бе я накарало да действа без негово знание и дори против него. Това за д'Енерис бе унижение, от което той страдате.

На другата вечер Бешу дойде подчертано развълнуван.

– Свърши се. Съдът се заблуди.

– Като тебе.

– Като мене! Не като мене... Но аз признавам...

– Че и ти си се омотал като останалите и че Фажерол до един ви заблуди. Разправяй!

– Всичко стана според установения ред. Очна ставка. Разпит. Със своите непълни сведения и своите откази Арлет и Режин разколебаха следователя, след това се явиха графинята и Фажерол и програмата продължи.

- Фажерол ли бе актьорът?
– Да, неудържим актьор с красноречие и опитност!
– Продължавай! Познавам си стоката: един първокласен дърдорко.
– Уверявам те...
– Какво беше заключението? Недоказаност ли? Графът ще бъде освободен, нали?
– Утре или вдругиден.
– Какъв удар е това за тебе! Защото ти си отговорен за арестуването му. Но я ми кажи как се държа Арлет? Още ли е под влиянието на Фажерол?
– Чух я да съобщава на графинята, че ще замине – каза Бешу.
– Ще замине ли?
– Да. Ще престои известно време при своя приятелка на село.
– Много добре – каза Жан, зарадван от тази новина. Довиждане, Бешу. Помъчи се да ми събереш сведения за Антон Фажерол и майка Трианон. И ме остави да спя.

Спането на д'Енерис трая една седмица и се състоя в пушене на цигари. Той бе прекъснат само от Ван Хубен, който дойде да му иска диамантите и го заплаши със смърт; от Режин, която седя мълчалива до него, тъй като той ѝ забрани да му приказва, за да не му прекъсне мислите; и от Бешу, който го повика на телефона и му прочете следната записка:

– Фажерол – двайсетгодишен според паспорта. Роден в Буенос Айрес от родители французи, сега покойници. Пристигнал в Париж преди три месеца и живее в хотел „Мондиал“ на улица „Шатодин“. Без професия. Слаби връзки из спортните среди. Никакви сведения за частния ЖИВОТ и миналото му.

Мина още седмица. Д'Енерис не мръдна от къщи. Той мислеше. Ту потриваше радостно ръце, ту пък се разхождаше замислен из стаята. Най-сетне един ден наново го повикаха на телефона и Бешу му приказва с пресипнал глас:

– Ела. Няма време за губене. Да се срещнем в кафене „Рошамбо“, на края на улица „Лафайет“. Много е наложително.

Боят започваше и д'Енерис отиде с радост като човек, чиито мисли са прояснени и положението не му изглежда толкова забъркано.

В кафене „Рошамбо“ седна до Бешу, който наблюдаваше улицата през прозореца.

– Предполагам, че не си ме извикал за този, дето духа, нали? Бешу, който в подобни случаи си придаваше голяма важност и се впускаше в нескончаеми фрази, започна:

– Успоредно с моите издирвания...

– Я остави тия надути фрази, искам само факти.

– Значи, понеже дюкянът на майка Трианон продължаваше да се инати и да стои затворен...

– Един дюкян не може да се инати. Препоръчвам ти телефонния стил... Даже негърския.

– Значи дюкянът...

– Вече каза това.

– Ах! Досаждаш ми най-после.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да ти кажа, че този дюкян е бил нает от някаква госпожица Лоранс Мартин.

– Видя ли, че нямаше нужда да държиш речи? Вехтошарката ли е Лоранс Мартин?

– Не. Проверих при нотариуса. Лоранс Мартин е по-възрастна от петдесет години.

– Тогава тя трябва да е пренаела дюкяна или пък е оставила някого на мястото си.

– Точно така... Тя е оставила вехтошарката... Която според събраните от мене сведения трябва да е сестра на Лоранс Мартин...

– Къде живее?

– Невъзможно бе да узная. Договорът за наемането е отпреди двадесет години и посоченият в него адрес не е верен.

– Как си плаща наема?

– Чрез един много стар куп човек. Бях съвсем объркан, но тази сутрин щастие то ми се усмихна.

– Толкова по-добре за тебе. Накъсо?

– Накъсо, тази сутрин научих в Префектурата, че някаква дама предлагала на Лекурсьо, общинския съветник, петдесет хиляди франка рушвет, ако измени заключението па един рапорт, който той се готвел незабавно да внесе. Господин Лекурсьо се радва на доста двойка репутация и за да се реабилитира от един скорошен скандал, незабавно предупредил полицията. Предаването на парите трябва да стане след малко в кантората, където господин Лекурсьо стои всеки ден на разположение на своите избиратели и която се намира отсреща. Двама агенти са скрити в съседна стая, откъдето ще констатираат опита за подкуп.

– Жената казала ли си е името?

– Не, не го е казала. Но по една случайност господин Лекурсьо я познава, понеже ѝ е вършил работа, за която тя не си спомняше.

– Да не е Лоранс Мартин?

– Да, Лоранс Мартин.

д'Енерис се зарадва.

– Чудесно. Съчастническата връзка, която съединява Фажерол с майка Трианон се простира сега до Лоранс Мартин. А пък всичко, което доказва двуличието на този господин Фажерол, ми прави удоволствие. Къде е кантората на общинския съветник?

– В партера на отсрещната къща. Със само два прозореца. Отзад има чакалня, която, както кантората, има вестибюл.

– Само това ли искаш да разкажеш?

– Не. Но времето напредва. Вече е два часът без пет минути и...

– Кажй все пак. Да не се касае за Арлет?

– Да.

– Я кажй какво има?

– Видях я вчера твоята Арлет – каза Бешу с оттенък на подигравка в гласа.

– Как! Нали ми каза, че е напуснала Париж?

– Не го е напуснала.

– Ти срещна ли я? Сигурен ли си?

Бешу не отговори. Той внезапно стана наполовина и се залепи за стъклото.

– Внимание, тази Мартин...

И действително една жена слезе на отсрещния тротоар от едно такси и плати на шофьора. Беше висока и облечена твърде просташки. Лицето ѝ бе твърдо и увехнало. Бе на около петдесет години. Тя влезе отсреща в коридора, чиято врата остана отворена.

– Това е положително – каза Бешу, канейки се да излезе. Д'Енерис го хвана за ръката.

– Защо ме подиграваш?

– Ти си луд! Аз съвсем не те подигравам.

– Не лъжи! А преди малко, когато приказваше за Арлет?

– Но, дявол такъв, пусни ме да изтичам насреща.

– Няма да те пусна, докато не ми отговориш.

– Слушай тогава: Арлет чакате някого в една съседна на тяхната улица.

– Кого?

– Фажерол!

– Лъжеш.

– Видях с очите си. Те тръгнаха заедно.

Бешу успя да се отскубне и преминаха на отсрещния тротоар, но не влезе в къщата. Беше разколебан.

– Не – каза той. – Ще останем тук. За предпочитане е да проследим тази Мартин в случай, че се отърве от поставената ѝ клопка. Какво ще кажем?

– Съвсем не ме интересува – отвърна весело възбуденият д'Енерис.

– Става дума за Арлет. Качва ли се при майка ѝ?

– Остави ме на мира!

– Слушай, Бешу, ако не ми отговориш, ще предупредя Лоранс Мартин. Не си ли виждал майката на Арлет?

– Арлет не е напускала Париж. Всеки ден излиза и се връща чак за вечеря.

– Лъжа! Или казваш това, за да ме ядосат... Аз познавам Арлет... Тя е неспособна...

Минаха седем или осем минути. Д'Енерис се разхождате мълчаливо, като биеше крак и се блъскаше в минавачите. Бешу следете с приковани във входа очи. Внезапно видя, че жената излезе. Тя набързо ги погледна и се отдалечи с много ускорена походка, видимо неспокойна.

Бешу тръгна след нея. Но когато дойде до една гара на метрото, тя слезе и се качи на пристигащия влак. Бешу не успя да я догони. Той помисли да телефонира от следващата спирка, но се сети, че само ще си изгуби времето, и се отказа.

– Изпуснах я! – каза на д'Енерис.

– Не се съмнявам! – изкиска се той, доста развеселен от неуспеха на Бешу. – Ти направи точно обратното на това, което трябваше да направиш.

– Какво трябваше да направя?

– Да влезеш при господин Лекурсьо още в началото и сам да се заемеш с арестуването на госпожа Мартин. Вместо да сториш това, ти започна да ме дразниш с Арлет и да отговаряш на въпросите ми и накрая, ето че ти си отговорен за това, дето стана вътре.

– И какво стана?

– Да отидем да видим! Но което си е право, никак не действаш тактично.

Бешу се изкачи до галерията на общинския съветник. Там завари пълен безпорядък и смут. Двамата полицаи, поставени да наблюдават, викаха и се движеха като луди. Вратарката също беше там и викаше. Наемателите се трупяха.

На едно канапе сред кантората господин Лекурсьо агонизираше с

пробито чело и обляно в кръв лице. Той почина, без да проговори.

С няколко думи полицаите разказаха на Бешу какво беше станало. Те бяха чули, когато госпожа Мартин подновила своето предложение и преброила банкнотите, и се канеха вече да нахълтат в кантората, когато твърде прибързаният господин Лекурсьо направил грешка и извикал. Като преодоляла опасността, жената затворила вратата и те останали вътре.

Тогава те поискали да ѝ препречат пътя за бягство, като минат през друга врата във вестибюла. Но тази втора врата също не се отваряла, въпреки че не можела да бъде заключена отвън нито с брава, нито с райбер. Те започнали да блъскат с всички сили. В този момент се чул изстрел.

– Но госпожа Мартин била вече навън – каза Бешу.

– Та никой не казва, че тя е убийцата – възрази един от полицаите.

– А кой може да е?

– Не друг освен един смачкан старец, който седеше на скамейката във вестибюла. Той беше поискал среща от господин Лекурсьо и той щеше да го приеме след посещението на жената.

– Това трябва да е бил без съмнение някой от съучастниците ѝ – каза Бешу. – Но как беше затворил втората врата?

– С помощта на едно желязо с кука, което бе заврял под вратата. Беше невъзможно да го избутаме.

– И какво е станало с него? Никой ли не го е срещнал?

– Аз го срещнах – отговори портиерката. – Като чух изстрела, изскочих от будката си. Един старец, който спокойно слизаше, ми подхвърли: „Бият се горе. Качете се да видите.“ Вероятно той е извършил престъплението. Но как да се усъмниш в него? Един изтощен старец... който едва се държи на краката си... и който на всичко отгоре куца...

– Какво, куца ли? – извика Бешу. – Сигурна ли сте?

– Съвсем сигурна съм. Старецът куцаше много чувствително.

Бешу промълви:

– Топа е съучастникът на Лоранс Мартин. Като е забелязал, че тя е в опасност, е премахнал господин Лекурсьо.

Както слушаше, д'Енерис разглеждате папките на разхвърляните по масата дела. Той запита:

– Не знаеш ли за кой рапорт се касае и какво е искала да получи Лоранс Мартин?

– Не, господин Лекурсьо не бе определил точно. Касаело се за изменението на смисъла на някои от проектите, с които е бил натоварен

общинският съветник.

д'Енерис четеше написаните върху папките заглавия: Проект за кланицата... Проект за кварталните хали... Проект за продължаване на улица „Вийен дьо Марс“... Проект...

– За какво мислиш? – попита го Бешу, който се разхождаше из стаята, разгневен от станалото. – Мръсна работа, нали?

– Коя работа?

– Това убийство...

– Казах ти вече, че цялата тая работа никак не ме интересува. Какво мислиш, че ми става от това, дето този гешефтар е убит и дето ти действва като формен идиот!

– Но – възрази Бешу – ако Лоранс Мартин е убийца, то и Фажерол, когото ти смятат за неин съучастник...

д'Енерис процеди ядовито през зъби:

– Фажерол също е убиец... Фажерол е разбойник.

– Съжалявам този Фажерол. Ако някога ми падне в ноктите и ако не ми падне, да не ме наричаш с истинското ми име...

Той млъкна внезапно, сложи си шапката и излезе. Един автомобил го закара на улица „Вердие“, у Арлет. Бе три часът без десет минути.

– Ах! Господин д'Енерис – викна госпожа Масол. – Колко дълго не сме ви виждали! Арлет много ще се ядосва.

– Но тя не е ли вкъщи?

– Не, всеки ден по това време се разхожда. Интересно е даже как не сте я срещнали.

Глава осма

СЕМЕЙСТВО МАРТИН – ПОДПАЛВАЧИ

Арлет и майка ѝ си приличаха много. Но колкото и да бе съсипано от старостта и ядовите лицето на госпожа Масол, по него можеше да се съди, че тя е имала по-правилни и по-красиви черти от дъщеря си. За да отгледа своите три деца и да забрави мъката, която ѝ бе причинена от поведението на двете по-големи, тя бе работила с настървение и продължаваше да работи, като поправяте стари дантели – работа, в която така се бе специализирала, щото дори бе успяла да си създаде известен комфорт.

д'Енерис влезе в светлия и чист апартамент и каза:

– Мислите ли, че ще се завърна скоро?

– Не зная. След отвличането Арлет не ми казва вече какво прави. Тя се страхува да не би да ме тревожи и шумът, който вдигат около нея, я отчайва. При все това ми каза, че ще отиде да посети една болна манекенка, едно младо момиче, което тази сутрин я е повикало с писмо. Нали знаете колко е добра Арлет и как се грижи за своите другарки!

– Това младо момиче далече ли живее?

– Не зная адреса му.

– Жалко! Толкова щях да се радвам, ако можех да поприказвам с Арлет!

– Но това е лесно. Тя сигурно е хвърлила писмото в коша за непотребни книжа и аз още не съм ги изгорила... Ето... Това трябва да е. Да. Спомних си, Сецила Хелуин... В Лавалоа Пере, четиринадесети номер, булевард „Дьо Курси“. Арлет ще бъде там към четири часа.

– Без съмнение тя отива с господин Фажерол.

– Невъзможно! Арлет не обича да ходи с господа. Освен това господин Фажерол често идва тук.

– А! Често идва тук? – запита д'Енерис с пресипнал глас.

– Почти всяка вечер. Приказват за всички онези работи, дето, както знаете, интересуват Арлет... Касата за зестри. Господин Фажерол ѝ предлага големи капитали. Пишат цифри... кроят планове.

– Богат ли е този господин Фажерол?

– Много богат.

Госпожа Масол приказваше естествено. Явно бе, че за да ѝ спести тревогите, нейната дъщеря не бе ѝ приказвала за аферата Меламар.

Гостът продължи:

– Богат и симпатичен?

– Твърде симпатичен – потвърди госпожа Масол. – И е много внимателен към нея.

– Женитба... – каза Жан, като се усмихна насила.

– О! Господин д'Енерис, не се подигравайте. Арлет не би могла да претендира...

– Кой знае!

– Не, не. Най-напред не е винаги любезна с него. Тя много се измени, моята малка Арлет, след всичките тези събития. Станала е по-нервна и малко разсеяна. Не знаете ли, че се разсърди с Режин Обри?

– Възможно ли е? – викна д'Енерис.

– Да, и то без причина. Или по-право поради причини, които тя не ми съобщи.

Това изненада д'Енерис. Какво ли ставаше?...

Поговориха още малко. Но д'Енерис бързаше да действа и понеже бе твърде рано да отиде и да намери Арлет, той заповяда да го закарат у Режин Обри, която го срещна в момента, когато бе тръгнала да излиза от къщи. На въпроса му отговори живо:

– Дали съм сърдита с Арлет? Бога ми, не. Но може би тя ми е сърдита.

– Най-сетне какво се е случило?

– Една вечер аз отидох у тях. Там заварих Фажерол, приятеля на семейство Меламар. Поприказвахме. На два-три пъти Арлет не се показва твърде любезна с мене. Излязох, без да съм разбрала защо.

– Нищо друго ли няма?

– Нищо. Само че, ако държите за Арлет, д'Енерис, трябва да се пазите от Фажерол. Той е твърде натрапчив и тя никак не е безразлична. Сбогом, Жан!

Така, където и да запиташе, д'Енерис научаваше все повече и повече за отношенията, които свързваха Арлет и Фажерол. Сякаш внезапно се пробуди. Изведнъж разбра, че Антон Фажерол е оплел младото момиче и че в мислите му Арлет заема твърде много място.

Той се питаше: „Безспорно е, че Фажерол ухажва и обича Арлет, но дали тя го обича?“ Този въпрос го измъчваше. Само фактът, че той можеше да бъде поставен, представляваше за Арлет най-голяма обида, а за него – най-грозното унижение. Но този въпрос изникваше, когато се пораждаше чувството, което неговата наранена гордост обръщаше внезапно в цел на живота му.

– Четири часът без четвърт – си каза той при слизане от автомобила близо до посоченото място. Дали ще дойде сама? Фажерол придружава ли я?

Булевард „Дьо Курси“ бе наскоро построен в квартал Лавалоа Пере, извън работническите общестия, сред неурегулираните места край Сена, където имаше няколко фабрики и малко частни жилища. Между две дълги стени от тухли се отваря кална улица, накрая на която се вижда номер четиринайсет, написан с катран върху една полуразрушена ограда.

Открит коридор, дълъг няколко метра, изпълнен със стари автомобилни гуми и шасита, нещо като дървен гараж с външна стълба, водеща към таванските стаи, осветена само от два прозореца. Под стълбата – врата, на която пишеше: „Почукайте!“

д'Енерис не почука. Вярно е, че той се колебаеше. Мисълта да чака Арлет вън му се стори по-правилна. Но, от друга страна пък, едно неопределено чувство, което се пораждаше в него, го възпря. Мястото му се виждаше толкова чудновато, толкова невероятно бе болно момиче да живее в тези тавански стаи над този усамотен гараж, че внезапно усети в себе си предчувствието, че на Арлет бе устроен някакъв капан. Той си спомни за оная банда, която обикаляше около нея и умножаваше атаките си с невероятно бързина. Още след обяд опит за подкуп и убийство на общинския съветник. Два часа по-късно покушение против Арлет, привлечена в тази клопка. Изпълнители бяха: Лоранс Мартин, майка Трианон и куцият старец. Техен главатар: Антон Фажерол.

Всичко това му се натрупа по такъв неоспорим начин, щото всичките му съмнения изчезнаха и тъй като отвътре не идваше никакъв шум, той помисли, че злосторниците не са там, и заключи: най-естествено е да влезе и да чака вътре.

Опита се да отвори. Вратата бе заключена, а това го накара да помисли със сигурност, че вътре няма никой.

Смело, без да има предвид възможността да го нападнат, той изкърти бравата и провря глава. Не видя никого. Видя инструменти, дъски. Няколко тенекии бензин, наредени една върху друга. С други думи, някаква ремонтна работилница, изоставена и превърната в склад за бензин.

Той блъсна по-силно. Раменете му преминаха. Продължи да блъска и внезапно почувства, че нещо с неимоверна сила го удари в гърдите. Това бе желязна ръчка, прикрепена за стената, която се отхвърляше от пружина с голяма сила, когато вратата се отвореше донякъде.

д'Енерис остана известно време задъхан, залитна да падне и така изгуби всякаква възможност да се защитава. За неговите противници това време бе достатъчно. Те наблюдаваха, скрити зад куповете тенекии с бензин, и въпреки че бяха само две жени и един старец, успяха да му завържат ръцете и краката, да му запушат устата, да го занесат до една желязна колонка и да го завържат за нея.

д'Енерис не бе се излъгал в своите предположения: имаше устроена засада против Арлет и той невнимателно пръв бе попаднал в нея. Позна Лоранс Мартин и майка Трианон. Старецът не беше куц, но като го разглеждаше по-внимателно, човек можеше да забележи как десният му крак се подгъваше слабо, а това му позволяваше при случай да увеличи подгъването и да създаде заблудата, че е куц. Този бе убиецът на обшинския съветник.

Тримата съучастници не показваха никаква възбуда. Човек можеше да отгатне, че са свикнали да вършат най-лошото. Фактът, че са предотвратили непредвидената атака на д'Енерис, не бе за тях съвсем незначителен инцидент, който те не смятаха за победа.

Майка Трианон се наведе над него, разгледа го и след това отиде при Лоранс Мартин. Двете започнаха разговор, от който д'Енерис дочу само няколко фрази:

– Вярваш ли, че е действително същият онзи тип?

– Да, същият е, който ме проследи в дюкяна.

– Тогава това е Жан д'Енерис – прошепна Лоранс Мартин. – Един опасен за нас човек. Вероятно е бил с Бешу на тротоара на улица „Лафайет“. За щастие аз чух шума на стъпките му. Сигурно е имал среща с малката Масол.

– Какво искаш да правиш с него? – каза вехтошарката, сигурна, че д'Енерис не може да я чуе.

– Това е въпрос, по който не трябва да се спори – каза глухо Лоранс.

– Е?

– Толкова по-зле за него.

Двете жени се спогледаха. Суровото лице на Лоранс доби енергичен израз. Тя добави:

– А и защо се бърка в нашите работи? Най-напред в дюкяна ти... После на улица „Лафайет“ и най-сетне тук... Изглежда, че знае за нас много неща и ще ни издаде. Попитай татко!

Не беше нужно да се иска мнението на онзи, когото Лоранс Мартин наричаше татко. И най-строгите решения намираха в този твърде стар

човек, със сурово изражение на лицето, угаснал поглед и набръчкана от старостта кожа, най-ревностен сподвижник. Като го гледаше как действа и започва необясними приготовления, д'Енерис схвана, че таткото веднага го бе осъдил на смърт и че щеше да го убие съвсем хладнокръвно, както бе сторил това с общинския съветник.

Вехтошарката, която не бързаше чак толкова, започна тихо да преговаря. Лоранс стана нетърпелива и каза грубо:

– Стига глупости! Ти винаги си била за полумерките. Това трябва да стане и ще стане. Той или ние.

– Можем да го задържим затворен.

– Ти си луда. Такъв тип.

– Тогава?... Как?...

– Както малката, не се ли сещаш?...

Лоранс се послуша, после погледна навън през една дупка в стената.

– Ето я... В края на улицата... А сега всички по местата си.

И тримата млъкнаха. Д'Енерис виждаше лицата им и намираше, че те твърде много си приличат, най-вече по еднаквото решително изражение. Това бяха безспорно много дейни същества, с голяма инициативност. Д'Енерис никак не се съмняваше, че двете жени са сестри, а старецът, който най-много плашеше пленника, е техен баща. Той като че ли не живееше действителен живот, а по-скоро бе някакъв автомат, някакъв робот, който извършваше предварително заложи действия. Главата му бе продълговата и мускулите съвсем неподвижни. Изражението му не бе злобно, нито жестоко. Приличаше по-скоро на каменна статуя.

Почука се, както повеляваше написаното на входа. Лоранс Мартин, която стоеше до вратата, отвори и каза на посетителката с много радостен и признателен глас:

– Госпожа Масол, нали? Колко мило от ваша страна, че дойдохте. Дъщеря ми лежи горе и е сериозно болна. Качете се, ако обичате... Как ще се зарадва тя, когато ви види! Преди две години сте работили заедно в шивашкото ателие на Люсиен Удар. Не си ли спомняте? Тя пък съвсем не ви е забравила!

Отговорът на Арлет не се чу. Гласът ѝ бе ясен и бодър и не издаваше никакъв страх.

Лоранс Мартин излезе, за да я заведе горе. Вехтошарката викна отвътре:

– Да дойда ли с тебе?

– Няма нужда – отговори Лоранс с глас, който значеше: „Нямам нужда от никого... И сама съм достатъчно силна за тази работа.“

Стъпалата заскърцаха под краката им. Всяко от тях приближаваше до опасността, до смъртта.

При все това д'Енерис не се безпокоеше много. Фактът, че не бяха го убили начаса, показваше, че изпълнението на престъпния план изисква известно време, а всяко отлагане оставя по малко надежда.

Откъм горния етаж се чу шум от боричкане и внезапен сърцераздирателен вик... Последваха още няколко други, по-слаби викове. После стана тихо. Борбата не трая дълго. Д'Енерис разбра, че като него и Арлет е била вързана и устата ѝ е запушена. „Бедно дете!“ – си каза той.

След малко стълбата наново заскърца и Лоранс Мартин се върна.

– Свърши се – съобщи тя. – И то лесно. Почти веднага припадна.

– Толкова по-добре – каза вехтошарката – По-добре е да не се пробуди скоро. Ще усети какво става само в последния момент.

д'Енерис изтръпна. Нищо друго, както тези думи, не можеше да определи по-точно желанието от тримата злосторници край и мъките, които вероятно щяха да го предшестват. Че неговото предположение е правилно, той видя от внезапното противопоставяне на вехтошарката, която каза:

– Но най-сетне какво искате? Нищо не ни налага да причиняваме страдания на малката. Защо да не ликвидираме с нея още сега? Не си ли на същото мнение, татко?

Лоранс спокойно ѝ подаде едно въженце.

– Лесно. Вържи ѝ това на врата... Или пък ще предпочетеш да ѝ направиш разрез на гърлото – предложи тя, като ѝ подаде малка кама. – Аз не се наемам. Това не са неща, които могат хладнокръвно да се извършват.

Майка Трианон не се помръдна и чак до момента на тяхното излизване те не проговориха нито дума. Без повече да се бави и тъй като Арлет бе вече вързана горе, „таткото“, както го наричаха и двете, продължаваше своята работа и действаше тъй, щото грозящата опасност стана съвсем ясна. Д'Енерис схвана чудовищната и неумолима действителност.

Старецът нареди покрай стените два реда пълни с бензин тенекии. Някои от тях отвори и напръска стените и пода, с изключение на дъските, водещи към вратата. Така се образува проход, в края на който струпа няколко тенекии.

В една от тези тенекии натопи края на дълго въже, което му подаде Лоранс Мартин и което те двамата развиха по оставения проход. Старецът разнищи другия край на въжето, извади от джоба си кутия кибрит и

го подпали. След като се увери, че няма да угасне, той се изправи.

Всичко това бе свършено от човек, дето, както изглеждаше, през дългия си живот бе извършил много други подобни дела. Самата дейност не му доставяше толкова удоволствие, колкото старанието, изисквано от изпълнението. Това бе, може да се каже, напълно „свършено“ дело. Нищо не бе оставено на случайността и тримата съучастници можеха спокойно да си отидат.

Така и направиха, като заключиха след себе си вратата. Успешно бяха свършили работата. Сатанинският им замисъл щеше неизбежно да се изпълни. Бараката щеше да изгори като суха треска и Арлет щеше да изчезне завинаги, без да могат да се разпознаят овъглените ѝ останки сред пепелта. Хората едва ли щяха даже да се усъмнят, че се касае за умишлен пожар.

Фитилът гореше. Д'Енерис пресметна, че катастрофата ще стане между дванадесетата и шестнадесетата минута.

Още от първия миг той правеше опити да се освободи, свиваше се, надуваше се и напрягаше всичките си сили. Но възлите бяха направени по такъв начин, че всичките му усилия ги затягаха повече и въжето се впиваше в месата му. Въпреки своята опитност, въпреки всички упражнения, които бе правил с оглед на подобни обстоятелства, той не се надяваше навреме да успее. Ако не станеше някакво непредвидено чудо, експлозията бе неизбежна.

Той страдеше. Отчаян, че така глупаво се е оставил да го хванат в клопката и че не може нищо да се направи, отчаян, че не може да помогне на нещастната Арлет, той същевременно се ядосваше, задето не разбира нищо от случилото се. Връзката между Антон Фажерол и тримата съучастници бе за него вече установен факт. Но защо Фажерол, главатарят на бандата, на когото старецът бе само едно оръдие, защо именно Фажерол бе заповядал това отвратително убийство! Неговите планове, които до този момент изглеждаха изключително обосновани от любовта и завладяването на младото момиче, дотам ли бяха се изменили, щото да наложат нейната смърт?

Фитилът продължаваше да гори. Малката огнена змия отиваше към целта, по неумолимия път, от който нищо не бе в състояние да я отклони. Там горе бе осъдена падналата в безсъзнание безсилна Арлет. Тя щеше да се пробуди само при първите пламъци.

– Още седем минути, още шест минути...

Едва бе успял да разхлаби малко въжето, а кърпата, която запушваше устата му, падна. Би могъл да вика. Би могъл да извика Арлет и да ѝ

каже колко бяха силни чувствата му към нея, колко бе чиста и спонтанна любовта му, която тя не съзнаваше и чиято дълбочина той разбра едва в последния момент, когато всичко около него се рушеше. Но имаше ли смисъл да приказва? Ако тя е в безсъзнание, имаше ли смисъл да я пробужда, за да ѝ съобщи грозящата я опасност и твърде близката действителност?

Освен това... Не, той не искаше да губи надежда. Чудото можеше да стане в последния момент. Колко пъти, вече притиснат от всички страни, безжизнен, безвъзвратно осъден, той е бивал подпомаган от невероятни случаи! Оставаха още три минути. Може би взетите от стареца мерки щяха да бъдат недостатъчни? Може би фитилът щеше да угасне, когато пламъкът стигне до тенекиите?

С всички сили той се напъна, за да премахне измъчващите го въжета. Не му оставаше друга надежда за спасение, освен свръхчовешката сила на мишците и гърдите му. Няма ли да се скъсат въжетата? Нямаше ли чудото да се извърши от само себе си, д'Енерис?... То дойде от друго място, и то оттам, откъдето Жан никак не предполагаше. По улицата се чуха бързи стъпки и един глас извика: „Арлет! Арлет!“

Този глас идваше от някого, който се притичват на помощ и вдъхваше надежда, предвещавайки скорошното освобождение. Вратата се заклати. Тъй като този, който идваше, не можа да отвори, той започна да я рита и удря с юмуци. Една дъска се откърти и една ръка се провря през отвора близо до бравата. Като видя тази ръка, д'Енерис извика:

– Безполезно е! Блъскайте! Бравата не е здрава. Побързайте!

И действително бравата се откърти. Вратата бе разрушена наполовина. Някой влезе в стаята. Този някой беше Антон Фажерол.

На часа той видя опасността, скочи към тенекиите и ритна с крак фитила точно в момента, когато пламъкът бе обхванал горния му край. Стъпка го и го угаси, а след това размести натрупаните в средата тенекии бензин.

Жан д'Енерис удвои усилията си, за да се освободи. Той не искаше да дължи освобождението си на Фажерол и не би търпял той да се наведе към него и да отреже въжето. При все това, когато Фажерол дойде и промълви „Ах, вие ли сте?“, Жан, който бе успял да се развърже, не можа да се стърпи да не каже:

– Благодаря! Още няколко секунди и всичко щеше да свърши.

– Арлет? – запита Фажерол.

– Горе!

– Жива?

– Да!

И двамата изтичаха по външната стълба.

– Арлет! Арлет! Ето ме – викна Фажерол. – Вече няма нищо опасно.

Вратата не устоя повече от другата, на гаража, и те влязоха в тясна таванска стая, където Арлет бе вързана и хвърлена със запушена уста на едно походно легло.

Те на часа я отвързаха. Тя изгледа и двамата с блуждаещ поглед и Фажерол обясни:

– Предупредиха ни и двамата един след друг и ние се срещнахме тук... Но твърде късно, за да заловим престъпниците. Сториха ли ви нещо лошо? Не се ли изплашихте много?

Така той премълча ужасния опит за убийство и спасителната постъпка, която бе извършил.

Арлет не отговори. Тя затвори очи. Ръцете ѝ се разтрепериха.

След малко я чуха да шепне:

– Дали съм се уплашила... Втори път нападение... Кой ли пък ме мрази толкова?

– Подмамили са ви с този гараж?

– Една жена... видях само една жена. Накара ме да се кача тук и ме събори.

И тя добави с ужас, който въпреки присъствието на двамата мъже продължаваше да я измъчва:

– Същата жена, както и първия път... О, в това съм сигурна, същата жена... Познах ѝ начина на действие, нейното стискане, нейния глас... Това бе жената от автомобила... Жената... Жената...

Тя внезапно млъкна, изтощена и нуждаеща се от почивка. Двамата мъже я оставиха за момент и излязоха на малката площадка в края на стълбата пред самата таванска стая.

Жан никога не бе мразил своя съперник, колкото го мразеше сега. Мисълта, че Фажерол ги е спасил и двамата, него и Арлет, го влудяваше. Чувстваше най-силното унижение. Антон Фажерол бе господар на положението и всички факти бяха в негова полза.

– Тя е по-спокойна, отколкото предполагах – каза тихо Фажерол. – Не съзнава каква опасност е избягнала и не трябва никога да я узнае.

Той приказвате така, като че те бяха в интимни връзки с д'Енерис и като че приема, щото всеки от тях да знае онова, което знае другият. Не подчертават заслугата си и бе запазил обичайното си спокойствие, а лицето му бе полуусмихнато и симпатично. Нищо в него не

подказваше, че са съперници и че помежду им се води борба.

Но Жан с мъка съдържаше яда си и веднага започна двубоя така, както би го направил с отявлени противник. Силно го стисна за рамото и каза:

– Искате ли да поговорим, тъй като сега ни се отдава случай?

– Да, но тихо. Шумът от една кавга ще бъде паубен за нея, а доколкото схващам, и топа ме учудва, вие търсите именно кавга.

– Не, никаква кавга – заяви д'Енерис, чието поведение отричаше думите му. – Аз търся, аз искам едно обяснение.

– Относно какво?

– Относно вашето поведение.

– Моето поведение е ясно. Нямам нищо за криене и ако се съгласявам да ви отговарям, то е, защото моята любов към Арлет ми напомня за нашето приятелство към нея. Питайте!

– Добре. Най-напред ми кажете какво правехте във вехтошарската будка „Трианон“, когато ви срещнах?

– Вие го знаете.

– Зная ли го? Откъде?

– От мене.

– От вас ли? Че аз за първи път ви приказвам.

– Вие не за първи път ме слушате да приказвам.

– А къде друг път?

– В хотел „Меламар“, вечерта, когато ме проследихте с Бешу. През време на признанията на Жилбер дьо Меламар и моите обяснения вие и двамата стояхте зад завесата. Тя се заклати, когато влязохте в съседната стая.

д'Енерис се сепна. Значи на този тип нищо не му убягваше? Той продължи с още по-предизвикателен глас:

– Значи вие претендирате, че двамата преследваме една и съща цел?

– Фактите го доказват. Както вие, така и аз се мъча да открия хората, откраднали диамантите, които тормозят моите приятели Меламар и които преследват Арлет Масол.

– Значи с тях е и онази вехтошарка?

– Да.

– Но защо си разменихте с нея онова смигване, което я предупреди за мене?

– Вие го схващате като предупреждение, когато всъщност аз я наблюдавах.

– Може и така да е. Но тя затвори будката и изчезна.

– Защото се е уплашила от всички ни.

– И според вас тя съучастница ли е?

– Да.

– Като съучастница, не вярвам да е чужда на убийството на общинския съветник Лекурсьо?

Антон Фажерол подскочи. Човек би казал, че той нищо не знае за това убийство.

– Какво казвате! Господин Лекурсьо убит?

– Преди около три часа.

– Три часа? Господин Лекурсьо умрял? Но това е ужасно.

– Вие го познавате добре, нали?

– Само по име. Но аз знаех, че нашите неприятели трябва да отидат при него, че искаха да го подкупят и никак не бях спокоен за намеренията им.

– Сигурен ли сте, че именно те са действали в случая?

– Сигурен.

– Те в такъв случай трябва да имат много пари, щом могат да предлагат петдесет хилядарки.

– Как да нямат! От продажбата само на един диамант!

– Имената им?

– Не ги знам.

– Ще ви осведомя поне частично – каза д'Енерис, наблюдавайки го. – Сестрата на продавачката, на име Лоранс Мартин, която е наела будката. И един твърде стар куц човек.

– Точно така! Точно така! – каза живо Антон Фажерол. – Навярно и тук са били същите трима и са ви вързали?

– Да.

Фажерол се намръщи. Прошепна:

– Какво нещастие! Предупредиха ме много късно, иначе щях да ги заловя.

– Правосъдието ще се заеме с това. Сега полицаят Бешу ги познава и тримата. Не ще могат да му убягнат.

– Толкова по-добре! – каза Фажерол. – Това са опасни разбойници, и ако не ги заловят, рано или късно ще успеят да премахнат Арлет.

Всичко, което казваше, изглеждаше да е самата истина. Той никога не се колебаеше в отговорите си, а между събитията и начините, по които той ги тълкуваше, нямаше никакво противоречие.

„Колко е лукав!“ – помисли д'Енерис, продължавайки да го

обвинява, но бе смутен от многото логика и многото откровеност.

Всъщност той предполагаше, че цялото това ново приключение на Арлет е било разработено от Антон Фажерол и неговите трима съучастници, за да може Фажерол да изпъкне като спасител в очите на момичето. Но в такъв случай защо бе този начин на действие? Защо тя не бе станала изплашен свидетел на всичко това? И защо най-сетне Фажерол не се представяше пред нея горд от своята намеса? Той внезапно го запита:

– Обичате ли я?

– Безкрайно – отговори унесено другият.

– А Арлет обича ли ви?

– Вярвам.

– Кое ви кара да вярвате?

Фажерол се усмихна непринудено и отговори:

– Тя ми даде най-доброто доказателство за своята любов.

– Кое?

– Ние се сгодихме.

– Какво? Сгодихте ли се?

д'Енерис трябваше да направи неимоверно усилие, за да говори с привидно спокойствие. Раната му бе дълбока. Той стисна юмруци.

– Да. – потвърди Фажерол. – Снощи.

– Аз се видях преди малко с госпожа Масол, но тя нищо не ми каза.

– Тя още не знае. Арлет не иска да й съобщи.

– Но това е новина, която не ще й бъде неприятна.

– Да, но Арлет иска най-напред да я подготви.

– Значи всичко е станало без нейно знание?

– Да.

д'Енерис започна нервно да се смее.

– А госпожа Масол вярваше, че дъщеря ѝ още не умее да определи среща на мъж. Какво разочарование!

Антон Фажерол произнесе сериозно:

– Нашите срещи стават на едно място и пред хора, които госпожа Масол би почитала, ако ги познаваше.

– Аха! А кои са те?

– В хотел „Меламар“, в присъствието на Жилбер и нейния брат.

д'Енерис не можеше да се опомни. Граф Дьо Меламар покровителстваше любовта на господин Фажерол и Арлет – незаконороденото момиче, манекенка и сестра на двете манекенки, тръгнаха по лошия път. На какво се дължеше тази неуместна снизходителност?

– Значи те знаят? – запита Жан.

– Да.

– И одобряват?

– Напълно.

– Моите поздравления. Подобна подкрепа е във ваша полза. Освен това графът ви е много задължен и вие от дълго време сте приятел на семейството му.

– Има и една друга причина, която поднови нашето приятелство – каза Фажерол.

– Мога ли да я знам?

– Разбира се. Господин и госпожа Меламар с ужас си спомнят драмата, която щете да ги погуби. Проклятието, което от един век тежи над тяхното семейство, вероятно ги постига само защото живеят в този хотел. Това ги накара да вземат безвъзвратно решение.

– Кое? Да не би да се отказват да живеят повече там?

– Даже не искат да запазят хотел „Меламар“. Той привлича нещастията върху тях. И го продават.

– Това възможно ли е?

– Почти свършено е.

– Намериха ли купувачи?

– Да.

– Кой?

– Аз.

– Вие?

– Да. Арлет и аз имаме намерение да живеем в него.

Глава девета ГОДЕНИКЪТ НА АРЛЕТ

Писано бе Антон Фажерол да бъде за Жан извор на постоянни изненади. Неговите отношения с Арлет, неочакваната им женитба, симпатиите на граф и графиня Дьо Меламар, покупката на хотела – всички тези невероятни неща бяха съобщени като най-обикновени ежедневни събития.

Явно бе, че през дните, когато д'Енерис бе стоял доброволно настрана, за да обмисли положението, което и без това не мислеше за толкова сериозно, неприятелят отлично бе използвал даденото му време, за да разшири своето бойно поле. Но бе ли това действително неприятел и тяхното любовно съперничество налагаше ли непременно битка? д'Енерис бе принуден да признае, че не притежава никакво сигурно доказателство и че се ръководи само от внушението си.

– За кога определихте подписването на продавателния договор? – каза той подигравателно. – И за кога сватбата?

– След три или четири седмици.

На д'Енерис му идваше да хване за гушата този натрапник, който си подреждаше живота както си искаше и противно на неговата воля – волята на д'Енерис. Но забеляза, че Арлет е станала и приближава към тях, разтреперана, ала все пак бодра.

– Да си вървим – каза тя. – Не искам повече да стоя тук. Също не искам да зная какво се е случило и не искам майка ми да го узнае. Ще ми разкажете по-късно.

– Да, по-късно – каза д'Енерис. – Но сега ще трябва да ви защитаваме от нападенията по-добре, отколкото го правехме преди. А за да сторим това, няма друг начин, освен да действваме заедно, господин Фажерол и аз. Съгласни ли сте, господине? Ако се разберем, Арлет ще бъде вън от опасност.

– Разбира се – извика Фажерол, – и за себе си мога да кажа, че не съм далече от истината.

– Дватама ще я открием по-сигурно. Аз ще ви кажа всичко, което знам, а вие, вярвам, не ще скриете нищо от онова, дето знаете.

– Нищо.

д'Енерис му подаде ръка съвсем непринудено, а той я стисна твърде сърдечно.

– Съдех ви зле, господине – каза д'Енерис. – Човекът, когото Арлет си е избрала, не може да не бъде достоен за нея.

Съюзът бе сключен. Никога д'Енерис не бе отдавал ръката си с толкова неуталожена омраза и такова желание за мъст, както сега, и никога противник не бе приемал неговите предложения с толкова сърдечност и такава искреност.

Слязоха пред гарата. Арлет бе твърде изморена, за да ходи, и помоли Фажерол да потърси автомобил. Като се възползва от това, че остана сама с д'Енерис, тя му каза:

– Гризе ме съвестта заради вас, приятелю. Извърших много неща, без да ви предупредя. И то неща, които трябва да са ви били неприятни.

– Защо пък неприятни, Арлет? Вие помогнахте да бъдат спасени господин Дьо Меламар и сестра му. Това не бе ли и мое намерение? От друга страна, господин Фажерол ви е ухажвал и вие сте приели да се сгодите за него. Това е ваше право.

Тя млъкна. Стъмваше се и д'Енерис едва виждаше нейното хубаво лице. Той запита:

– Щастлива ли сте?

Арлет потвърди:

– Ще бъда напълно щастлива, ако вие ми запазите приятелството си.

– Аз не чувствам само приятелство към вас, Арлет.

Понеже тя не възрази, той добави:

– Разбираш ли какво искам да ти кажа?

– Разбирам – каза тя. – Но не вярвам.

И понеже д'Енерис се приближи до нея, тя живо добави:

– Не, не, да не приказваме повече за това.

– Колко сте загадъчна! Казах ви още първите дни. И когато съм при вас, продължавам да изпитвам впечатлението за нещо скрито, за някаква тайна. Тайна, която се смесва с всички онези, дето правят загадъчна тази афера.

– Нямам никаква тайна – отвърна тя.

– Да, да. И аз ще ви освободя от нея, както и ще ви отърва от вашите неприятности. Познавам ги вече всички, знам техните дела, наблюдавам ги... Най-вече един от тях, най-опасния и най-вероломния...

Той бе готов да обвини Фажерол и в мрака чувствате, че тя очаква думите му. Но той не стори топа, защото му липсваха доказателства.

– Развързката приближава – каза. – Но аз не трябва да я ускорявам. Следвайте пътя си, Арлет. Искам от вас само едно, а то е да се виждаме,

когато това е нужно, и да направите да бъде приет от господин и госпожа Меламар, както ви приемат вас.

– Обещавам ви. Фажерол се завърна.

– Още една дума – добави Жан. – Продължавате ли да бъдете моя приятелка?

– Да, от все сърце.

– Тогава до скоро виждане, Арлет.

Една кола чакаше в края на уличката. Фажерол и д'Енерис се сбогуваха и момичето си замина с годеника си.

– Върви, приятелю – си каза Жан, когато те се отдалечиха, – върви. Справял съм се с много по-сериозни противници от тебе и се кълна в Бога, че ти не ще се ожениш за това момиче, което обичам, не ще живееш в хотел „Меламар“ и ще върнеш диамантения пояс.

Десет минути след това Бешу завари д'Енерис на същото място, замислен. Полицаят пристигаше задъхан, заедно с двама свои колеги.

– Имам една следа. От улица „Лафайет“. Лоранс Мартин е дошла по тези места, където преди известно време е наела един вид гараж.

– Ти си чудноват, Бешу – каза д'Енерис.

– Защо?

– Защото винаги успяваш да стигнеш до целта. Малко късничко, вярно е... но все пак стигаш.

– Какво искаш да кажеш?

– Нищо. Освен това, че трябва неспирно да следиш тези хора, Бешу. Само те ще ни дадат сведения за своя главатар.

– Нима имат главатар?

– Да, Бешу. И той притежава едно страшно оръжие.

– Какво?

– Физиономия на честен човек.

– Антон Фажерол ли? Значи ти продължаваш да се съмняваш в този човек?

– Имам към него нещо повече от съмнение.

– Аз пък, полицаят Бешу, тук присъстващ, ти заявявам, че се машиш. Никога не се лъжа относно физиономията на хората.

– Даже и относно моята? – изкикоти се д'Енерис и го напусна...

Убийството на общинския съветник Лекурсо и обстоятелствата, при които то бе извършено, раздвижиха общественото мнение. Когато от съобщенията на Бешу се узна, че тази афера е свързана с другата, за пояса, че бюджетът на вехтошарката, която диреха, е наета на името на госпожица Лоранс Мартин и че именно тази Лоранс Мартин бе същата,

която господин Лекурсьо е трябвало да приеме, заспалото за известно време любопитство наново се пробуди.

Приказваше се вече само за Лоранс Мартин и за куция старец, съучастник и убиец. Причините за убийството останаха неизяснени поради това, че не можаха да открият кой рапорт Лоранс Мартин е искала да измени с подкуп. Но всичко това изглеждаше така добре скроено от хора, изпитани в престъпленията, щото никой не се усъмни, че те бяха същите онези, които са организирали аферата с диамантения пояс и които са устроили тайнствения заговор против господин Дьо Меламар и сестра му. Лоранс, старецът и вехтошарката станаха популярни само за няколко седмици. Освен това тяхното арестуване изглеждаше неизбежно.

В хотел „Меламар“ д'Енерис се срещаше всеки ден с Арлет. Жилбер не бе забравила с каква смелост Жан ѝ бе помогнал да избяга и каква роля бе играл. Ето защо по препоръка на девойката той получи от нея, както и от графа, най-добър прием.

Братът и сестрата наново бяха започнали да гледат с надежда към живота, въпреки че решението им да напуснат Париж и да продадат хотела бе окончателно. Те продължаваха да чувстват същата нужда от заминаване и смятаха за свой дълг да пожертват старото семейно жилище на неумолимата съдба.

Но всичкото им безпокойство изчезваше, когато бяха наедно с младото момиче и със своя приятел Фажерол. Арлет внасяше в този почти изоставен от близо един век дом своята грация, своята младост, блясъка на своите руси коси, своята спокойна природа и своето въодушевление. Без да иска, напълно естествено бе накарала Жилбер и графа да я обикнат и д'Енерис разбра: бяха приели, че вършат добро със своя съвет към нея да приеме предложението на Фажерол, когото те смятаха за свой доброжелател.

Винаги весел, винаги добре настроен, общителен и безгрижен, Фажерол упражняваше над тях голямо влияние, което, изглежда, Арлет също възприемаше. Той бе същински тип на човек, който няма задни мисли и който се впуска в живота с пълна надежда и сигурност.

д'Енерис наблюдаваше младото момиче с неспокойно внимание. Въпреки техния любезен разговор пред гаража Лавалоа между него и нея съществуваше известно стеснение, което Жан не се опитваше да премахне. Той смяташе, че Арлет запазва това стеснение даже и когато той не е с нея и че то ѝ пречи да бъде напълно щастлива като жена, която обича и чиято венчавка е близка.

Не можеше да се каже, че тя схваща бъдещето така и че хотел

„Меламар“, където щеше да живее, ще бъде нейният брачен дом. Когато приказваше за това с Фажерол – а това бе единствената им тема за разговор, – те като че приготвяха седалището на едно човеколюбиво дело. В действителност, според проекта на Арлет, хотел „Меламар“ трябваше да стане централата на „Касата за зестри“. Тук щеше да се събира управителният съвет. Тук протежетата на Арлет щяха да си имат своя читалня. Мечтата на манекенката се осъществяваше. Но те никога не приказваха за мечтите ѝ като младо момиче.

Фажерол бе първият, който се смееше на всичко това.

– Аз се женя за обществено дело – казваше той. – Не съм съпруг, а командитор.

Командитор! Тази дума изпъкваше в ума на д'Енерис винаги, когато се замислеше за Антон Фажерол. Такива обширни проекти, купуване на хотел, командитство, обзавеждане, предполагаше големи богатства. Откъде идваха тези богатства? От събраните от полица Я Бешу сведения в консулството и аржентинската легация бе явно, че действително преди двайсетина години едно семейство Фажерол се бе заселило в Буенос Айрес и че бащата и майката бяха умрели в разстояние на десетина години. Тези хора не притежавали нищо и синът им Антон, твърде млад по това време, е трябвало да бъде отведен в отечеството си по етапен ред. Как този Антон, когото семейство Меламар бе познало после като доста беден, е могъл така внезапно да стане богат? Как... ако не чрез скорошната кражба на диамантите на Ван Хубен?

След обяд и вечер двамата мъже почти не се разделяха. Те всеки ден бяха заедно на чай у Меламар. Пъргави, живи и общителни, непрестанно си изказваха един на друг своето приятелство и своите симпатии, говореха си на ти и постоянно си отправяха похвали. Но с какъв внимателен поглед д'Енерис следеше своя съперник! И как понякога чувстваше, че острият поглед на Фажерол се забива до дъното на сърнето му!

Помежду си никога не приказваха за аферата. Нито дума не споменаваха за онова сътрудничество; което д'Енерис бе поискал и което той щеше да отхвърли, ако другият му го предложеше. В действителност това бе смъртен двубой с невидими нападения, прикрита отбрана и еднакво съдържана ярост.

Една сутрин на площад „Лаборд“ д'Енерис съгледа Ван Хубен и Фажерол, които се водеха под ръка като стари приятели. Тръгнаха по улица „Лаборд“ и спряха пред един затворен дюкян. Ван Хубен показа с пръст фирмата „Агенция Барлет и Сие“ и продължиха, разговаряйки оживено.

– Я гледай ти! – си каза Жан. – И двамата еднакви по своето вероломство типове са се съюзили. Ван Хубен ме издава и разказва, че д'Енерис и бившият Барлет са едно и също лице. А пък човек със силата на Фажерол не може да не установи, и то в скоро време, че Барлет и Арсен Люпен също са едно и също лице. В такъв случай ще ме предаде. Кой ще надвие – Люпен или Фажерол?

През това време Жилбер се готвеше за заминаването. На 28 април, четвъртък, Меламар щяха да подпишат продавателния договор, а Антон щеше да издаде чек. Арлет щеше да предупреди майка си, съобщенията щяха да бъдат направени и венчавката щеше да се извърши към средата на май.

Минаха още няколко дни. Д'Енерис и Фажерол изпитваха един към друг такава омраза, щото тяхното лицемерно приятелство не винаги устояваше. Двамата мъже, против волята си, на моменти се показваха като противници. Фажерол се осмели да заведе Ван Хубен на чай у Меламар и той се показва много недружелюбен към Жан. Заприказва за диамантите си и заяви, че Фажерол е по следите на крадеца. Така заканително каза това, че д'Енерис се запита дали Фажерол няма намерение да обвини него – д'Енерис.

Боят не можеше да се отлага много. Д'Енерис, събрал вече неопровержими доказателства, бе вече определил деня и часа. Но дали нямаше да го изпреварят? Стана нещастен случай, който му се видя зловещ.

Той бе подкупил портиера на „Мондиал Палас“, където живееше Фажерол, и от него, както и от Бешу, който непрекъснато наблюдаваше, научи, че Фажерол не получава никакви писма и не приема никакви посещения. При все това една сутрин му обадиха, че противникът е имал кратък телефонен разговор с някаква жена. Бяха си определили среща за същата вечер в единайсет и половина часа в градината „Шан дьо Марс“ и „на същото място, както последния път“.

Още от единайсет Жан д'Енерис се заразхожда около Айфеловата кула и в градините. Нощта бе тъмна, нямаше нито луна, нито звезди. Той дълго търси, но не срещна Фажерол. Към полунощ съзря някаква фигура на една пейка. Стори му се, че е жена, присвита одве и с почти облегнатата на коленете глава.

– Хей там – извика Жан, – спи ли се сега на открито... Ето че почва да вали.

Жената не се помръдна. Той запали джобното си електрическо фенерче и видя глава без шапка, посивели коси и хвърлено на пясъка палто. Той повдигна главата, която веднага клюмна. Все пак има време да

познае вехтошарката, сестрата на Лоранс Мартин, твърде бледа, даже смъртнобледа.

Мястото бе отдалечено от централните алеи, сред дървета, но наблизо до военното училище. По улицата минаха двама полицаи на велосипеди, които той повика на помощ.

– Това, дето правя е глупаво – си каза. – Има ли смисъл да се захващам с тази работа?

Веднага, щом се приближиха полицаите, той им каза за своето откритие. Разкопчаха дрехата на жената и видяха дръжката на кама, забита малко под рамото. Ръцете бяха изстинали. Смъртта бе настъпила преди трийсет или четирийсет минути. Наоколо пясъкът бе отъпкан, като че жертвата се бе опитала да се защитава. Но дъждът, който заваля силно, заличи следите.

– Трябва да вземем автомобил и да я закараме в поста – каза единият от полицаите.

Жан си предложи услугите.

– Отнесете тялото до изхода. Аз ще отида за кола: плацата е наблизо.

Той затича. Но като стигна, вместо да се качи в автомобила, предупреди шофьора и го изпрати към полицаите. Самият той бързо се отдалечи към противоположната страна.

– Няма смисъл да се престарavam – си каза. – Ще ми вземат името. Ще ме викат на разпит. Колко неприятности за един мирен гражданин! Но кой ли пък е убил вехтошарката? Антон Фажерол ли, с когото тя имаше среща? Лоранс Мартин ли, която е поискала да се отърве от сестра си? Само едно е явно, а то е, че съучастниците са се скарали. С това предположение всичко се обясняваше: поведението на Фажерол, неговите планове, всичко...

На другия ден обедните вестници съобщиха с няколко реда за убийството на една стара жена в градините на Шан дьо Марс. Но вечерта – двойна сензация! Жертвата не бе друга, а вехтошарката от улица „Сен Дени“, т.е. съучастница на Лоранс Мартин и на баща й... В един от джобовете ѝ бе намерен къс хартия, на който с груб и явно подигравателен почерк бе написано името „Арс. Люпен“. Освен това, полицаите разказваха, че до тялото на убитата намерили мъж, който предпазливо бе изчезнал. Без съмнение: Арсен Люпен е замесен в аферата с диамантения пояс!

Това бе невероятно и обществото реагира. Арсен Люпен никога не убиваше и името му бе написано навярно от някой обикновен мерзавец.

Но какво предупреждение за Жан д'Енерис! Какво значение имаше фактът, че се споменаваше Люпен! Заканата бе отправена директно: „Откажи се от тази работа. Остави ме на мира, ако не, ще те издам, защото имам всички доказателства, че д'Енерис, Барлет и Арсен Люпен са едно и също лице.“

Освен това, достатъчно бе само да се предупреди полицаия Бешу, винаги неспокойния Бешу, търпеливо понасящ господството на д'Енерис, който лакомо ще се захване със случая, за да се реваншира.

Така и стана. Под предлог, че продължава издирванията около диамантите, Антон Фажерол въведе Бешу в хотел „Меламар“, както бе въвел и Ван Хубен. Неумелото, двусмислено държание на полицаия спрямо д'Енерис не оставяше място и за най-малкото съмнение: за него д'Енерис внезапно бе станал Люпен. Единствен Люпен бе в състояние да извърши подвизите на Барлет и само той можеше така да заблуди Бешу. Значи трябваше незабавно, със съгласието на своите началници, да подготви арестуването на Жан д'Енерис.

Така положението ставаше от ден на ден все по-сериозно. Фажерол, който след авантюрата в „Шан дьо Марс“ бе станал позагрижен и разсеян, наново придобиваше своето обичайно настроение и съзнателно или не, имаше спрямо д'Енерис държание, нахалството в което трудно се прикриваше. Изглеждаше като победител, като човек, комуто е достатъчно само да вдигне пръст, за да срази противника си.

В съботата, предшествуваша подписването на продавателния протокол, той застигна д'Енерис в един ъгъл и му каза:

- Вие какво мислите за всичко това?
- За кое?
- За това намесване на Люпен?
- По-скоро съм недоверчив.
- При все това има доказателства против него, изглежда, непрекъснато го следят и арестуването му е само въпрос на часове.
- Кой знае! Тази личност е твърде хитра.
- Колкото и да е хитра, не зная как ще се справи с това положение.
- Признавам ви, че никак не се безпокоя за него.
- Аз също, както виждате. Говоря като безпристрастен зрител. Но на негово място...
- На негово място?...
- Щях да избягам в странство.
- Това никак не отива на Арсен Люпен.
- Тогава бих приел една спогодба.

д'Енерис се учуди.

– С кого? И за какво?

– С притежателя на диамантите.

– Бога ми – каза д'Енерис със смях, – като се вземе предвид всичко, дето се знае за Люпен, мисля, че клаузите на спогодбата са лесни за определяне.

– А тези клаузи?

– Всичко за мене. Нищо за тебе.

Вярвайки, че намекът е отправен лично към него, Фажерол подскочи:

– Я? Какво искате да кажете?

– Придавам на Люпен една съобразна с навичите му формула за отговор. Всичко за Люпен. Нищо за другите!

На свой ред Фажерол се изсмя от сърце. Физиономията му имаше такова открито изражение, щото д'Енерис се ядоса. Нищо не му бе неприятно от впечатлението „добро момче“, което Антон правеше и което му привличаше симпатиите на всички. Различието този път особено много изпъкваше, тъй като Фажерол се чувстваше достатъчно силен, за да действа като провокатор. Д'Енерис сметна за по-добре да подхване веднага двубоя и като остави шеговития тон, предизвикателно произнесе:

– Думи не са нужни между нас. Да се обясним с няколко фрази. Три или четири са достатъчни. Обичам Арлет. Вие също. Ако настоявате да се ожените за нея, ще ви унищожа.

Антон изглеждаше поразен от тези думи. Въпреки това, отговори спокойно:

– Обичам Арлет и ще се ожена за нея.

– Значи отказ?

– Отказ. Никаква причина не ще ме застави да изпълнявам онова, дето вие нямате право да ми заповядате.

– Добре. Да изберем деня на срещата. Договорът за продажбата ще се подпише идната сряда, нали?

– Да. Следобед в тест часа и половина.

– Ще дойда.

– С каква цел?

– Господин Дьо Меламар и сестра му заминават на другия ден. Ще дойда, за да се сбогувам с тях.

– Сигурно ще бъдете добре дошъл.

– Значи в сряда.

– В сряда.

След този разговор д'Енерис не хитрува. Оставаха четири дни. За нищо на света не искате да се излага дори на най-малкия риск дотогава. Вече никъде не го видяха. Като че потъна в мрака. Двама полицейски инспектори следяха пред партера, в който живееше. Едни пред дома на Арлет и други пред Режин Обри и в улицата, минаваща край градината на „Меламар“. Никаква следа от д'Енерис.

Скрит в някое от своите добри скривалища, които притежаваше в Париж, или пък преоблечен, както само той знаеше да го прави, трескаво се занимаваше с финалния двубой, като цялото си внимание съсредоточаваше върху още неизяснените точки и после действаше съобразно резултата от своите размисли. Никога не бе чувствал толкова силно нуждата да бъде готов и задължението да предвиди най-неочакваните възможности на един противник.

Две нощи разузнавания му позволиха да се добере до сведенията, дето му липсваха. Пред него се изясниха почти напълно всички факти и пялата психология на аферата. Знаеше, че тъй наречената тайна на семейство Меламар е тайна, от която те познаваха само една страна. Той знаеше необяснимата причина, даваща такава сила на неприятелите на графа и сестра му. Ясно виждаше играната от Антон Фажерол роля.

– Готово! – викна, събуждайки се в сряда. – Но аз трябва да знам също, че и той си казва „готово!“ и че мога да се изправя пред опасността, дори непредполагани. Да става каквото ще.

Обядва рано и излезе на разходка. Продължаваше да мисли. След като мина Сена, купи вестник, разгъна го машинално и тутакси вниманието му бе привлечено от едно сензационно заглавие. Спря и зачете:

„Кръгът около Арсен Люпен се стеснява и от последните събития. Аферата взема нов обрат. Знае се, че млад господин, елегантно облечен, е разпитвал преди няколко седмици за някаква вехтошарка, мъчел се е да я намери. Тази жена, чийто адрес узнал, не била друга, а вехтошарката от улица «Сен Дени». Освен това описанието на господина е подобно на описанието на човека, когото полицаите намерили при трупа в «Шан дьо Марс» и който избягал и се укрил. В Префектурата са убедени, че се касае за Арсен Люпен. (Виж на трета страница.)“

И на трета страница в колоната „Последен час“ бе вмъкнато следното антрефиле, подписано „*Един ревностен читател*“.

„Еlegantният господин, който се търси от полицията, се казва според някои събрани сведения д'Енерис. Не е ли това виконт Жан д'Енерис, онзи мореплавател, който, както говорят, извършил околосветско пътешествие с моторна лодка и чието пристигане отпразнуваха миналата година? Освен това, вярва се, че прочутият Джим Барлет от Агенция «Барлет и С-ие» не е никой друг, а Арсен Люпен. Ако е така, можем да се надяваме, че тройката Люпен – Барлет – д'Енерис ще бъде скоро издирена и ще бъдем отървани от този непоносим тип. Да се надяваме на полиция Бешу.“

д'Енерис ядовито сгъна вестника. Той не се съмняваше, че заключенията на „ревностния читател“ произхождат от Антон Фажерол, държащ всички нишки на тази афера и направляващ Бешу.

– Нехранимайко! – процеди д'Енерис през зъби. – Ще ми платиш за това... и то скъпо!

Той се чувстваше неловко, възпрян и даже вече като преследван. Дали не трябваше да избяга, както го бе посъветвал Фажерол?

Поколеба се, мислейки за трите начина на бягство, които винаги имаше на разположение: самолет, автомобил и твърде близо, на Сена, един стар катер.

– Не, глупаво е – каза си. – Човек като мен не се огъва, когато действа. Най-много ме тревожи, че ще трябва да сменя красивото име д'Енерис. Жалко! То бе весело и много френско. Освен това вече съм загубен като „благородник-мореплавател“!

Несъзнателно и по навик огледа улицата, съседна на градината. Никой. Никакъв полицаи. Обиколи хотела и на улица „Юрфе“ не забеляза нищо съмнително. Помисли, че Бешу и Фажерол са сметнали, че не ще се осмели да се изпречи пред опасността – и това бе тайното желание на Фажерол – или пък бяха взели мерки вътре в хотела.

Мисълта за това го възбуди. Не искаше да го победят с подлост. Опипа си джобовете, за да види дали несъзнателно не е оставил някой револвер или нож, предмети, които окачествяваше като злокобни. После тръгна към задния вход.

Едно последно колебание: мрачната и неприветлива фасада приличаше на стена на затвор. Ала през ума му мина усмихнатото, миловидно и малко тъжно видение на Арлет. Щеше ли той да изостави младото момиче без защита?

Пошегува се със себе си:

– Не, Люпен, не опитвай да се самозалъгваш. За да защитиш Арлет, не е нужно да влизаш в капана и да рискуват да загубиш свободата си. Не. Трябва само да изпратиш на графа малко писъмце, с което да му съобщиш тайната на семейство Меламар и ролята на Антон Фажерол в нея. Четири реда са достатъчни. Нито един повече. Но всъщност нищо не ще те възпре да позвъниш на тази врата по простата причина, че това ти доставя удоволствие. Ти обичаш опасностите. Ти дириш борбата. Искаш да премериш сили с Антон Фажерол. Може би ще бъдеш сломен, защото те са се приготвили да те посрещнат, мерзавците! Но преди всичко, удоволствие ти прави да се впускаш в хубави приключения, да се изпречваш пред неприятеля в неговото бойно поле, без оръжие, сам и с усмивка...

Той позвъни.

Глава десета ЮМРУЧНИЯТ УДАР

– Добър ден, Франсоа – каза той, като влезе в двора с лека походка.

– Добър ден, господине – отговори старият слуга. – Господинът ни бе напуснал в последно време...

– Боже мой, да – каза Жан, който често се шегувате с Франсоа и си мислеше, че той не е насъскай против него. – Бога ми, да! Семейни разправи. Наследство от един вуйчо от провинцията. Един хубав милион.

– Монте поздравления, господине.

– Чакай де! Аз още не съм решил да го приема.

– Възможно ли е, господине?

– Бога ми, да, това е един милион задължение.

Жан се зарадва на невинната си шега, защото тя показвате, че умът му е напълно спокоен. В този момент тюленото перде на един от прозорците ѝа хотела внезапно се спусна. Той все пак можа да забележи лицето на полицаия Бешу, който наблюдаваше от помещение, служещо за чакалня и намиращо се в партера.

– Виждам – каза Жан, – че полицаят Бешу е на поста си. Той продължава ли издирванията си за диамантите?

– Продължава, господине. Дочух, че скоро щяло да има нещо ново. Полицаят е довел трима души.

д'Енерис се зарадва. Три чакала, избрани между най-здравите... Цяла охрана... Какво щастие! Тези мерки го улесняваха. Без представителни на закона планът му щеше да рухне.

Изкачи се на площадката, след това извървя стълбата. В салона бяха графът, сестра му, Арлет, Фажерол и Ван Хубен, който също бе дошъл да се сбогува. Имаха вид на хора, които добре се разбират, та д'Енерис отново се разколеба, като си помисли, че са му нужни само две-три минути, за да всее смут в това разбирателство.

Жилбер дьо Меламар го посрещна любезно. Графът му подаде весело ръка. Арлет, която приказваше настрани, изтича към него, зарадва на, че го вижда. Безспорно никой от тримата не знаеше последните новини, не бе прочел вечерния вестник, който той държеше в джоба си, и нищо не знаеше за отправеното към него обвинение, нито пък за подготвения двубой.

Напротив, Ван Хубен студено му стисна ръка. Явно бе, че той

знаеше. Фажерол пък не се и помръдна. Продължи, седнал между двата прозореца, да прелиства един албум. В държанието му имаше такава престореност и такава предизвикателство, щото Жан д'Енерис ускори развръзката, като извика:

– Господин Фажерол е унесен в своето щастие и не ме вижда. Или не иска да ме види...

Онзи направи едно движение, с което показва нежелание за двубой тъкмо сега. Но Жан не се съобрази с това – нищо не можете да го спрете нито да произнесе думите, грижливо обмислени преди, нито да извърши необходимото. Като всички добри пълководци, той смятате, че винаги трябва да се действа изненадващо, за да бъдат предотвратени планове на противника. Офанзивата е половин победа.

Веднага след като обясни причините за своето отсъствие и се осведоми за заминаването на графа и сестра му, хвана двете ръце на Арлет и каза:

– А ти, моя малка Арлет, щастлива ли си? Но напълно щастлива, щастлива без скрити тревоги и без съжаление? Както ти заслужаваш да бъдеш щастлива?

Необичайната за този момент интимност направи потресавашо впечатление. Всички разбраха, че д'Енерис действа целенасочено и със съсем не миролюбиво намерение.

Фажерол побледня и стана. Всичко бе наредил тъй, щото да може самият той да нападне пръв, а се виждаше нападнат внезапно и изненадващо.

Възмутени, графът и Жилбер вдигнаха рамене. Ван Хубен изрече проклетие. И тримата очакваха да видят какво ще направи Арлет, преди те да се намесят. Но младото момиче никак не изглеждаше оскърбено. Тя бе вдигнала усмихнати очи към Жан и го гледаше, както се гледа приятел, комуто са предоставени особени права.

– Щастлива съм – каза тя. – Всичките ми проекти ще станат реалност и много от моите приятелки ще се омъжат по любов.

Ала д'Енерис не бе започнал двубоя, за да получи този спокоен отговор. Затова наблегна:

– Не става дума за твоите приятелки, а за тебе, малка Арлет, за твое личното право да се омъжиш според желанието си. Тъй ли е?

Тя се изчерви и не отговори. Графът извика:

– Изненадан съм от този въпрос! Това са неща, засягащи единствено Антон и неговата годеница.

– Непонятно е... – започна Ван Хубен.

– Още по-непонятно е – тихо го прекъсна д'Енерис, – че нашата скъпа Арлет се жертва за мечтите си и се омъжва без любов. Такова е положението и вие трябва навреме да го узнаете. Господин Дьо Меламар, Арлет не обича Антон Фажерол. Тя изпитва към него само слаба симпатия, нали, Арлет?

Арлет наведе глава и не отговори. Скръстил ръце, графът се задушаваше от възмущение. Как можеше винаги сдържаният и коректен д'Енерис да се показва такъв грубиян?

Антон Фажерол приближи, по необясними причини изгубил своя мил и безгрижен израз. Под влиянието на яда и на някакъв неопределен страх внезапно бе станал жесток.

– А вие защо се бъркате?

– Защото това ме интересува.

– Интересуват ли ви чувствата на Арлет към мен?

– Разбира се. Защото се касае за нейното щастие.

– Според вас тя не ме обича, нали?

– Убеден съм.

– И какво е намерението ви?

– Да попреча на тази женитба.

Антон подскочи.

– Вие си позволявате... Щом е тъй, аз ще се защитя. Безпощадно.

Ще видите...

Той решително извади вестника, който се подаваше от джоба на д'Енерис, разгъна го пред очите на графа и възкликна:

– Скъпи приятелю, прочетете това и ще узнаете кой е господинът.

Вижте статията на трета страница... Обвинението е съвсем ясно.

Завладян от ярост, необичайна за безгрижния му характер, сам, на един дъх прочете написаното от „ревностния читател“.

Графът и сестра му слушаха замаяни. Арлет уплашено гледаше Жан д'Енерис.

А той си остана непоклонимо спокоен. Само подхвърли между две изречения:

– Няма защо да четеш. По-добре да разказваш мислено: нали ти самият си написал тези превъзходни редове?

Фажерол довърши с патос и с насочен към него показалец: „...предполага се, че прочутият Джим Барлет от агенция «Барлет и Сие» не е никой друг, освен Арсен Люпен. Ако е тъй, можем да се надяваме, че тройката Люпен – Барлет – д'Енерис не ще убегне на властите и те скоро ще ни отърват от този непоносим тип. Да се надяваме на полиция

Бешу.“

Последва мълчание. Обвинението ужаси графа и сестра му, ала Жан се усмихваше.

– Повикай го де! Повикай твоя полицай Бешу. Трябва да знаете, господин Дьо Меламар, че той заради мен е поканил тук Бешу и колегите му. Казах, че ще дойда, а те знаят: аз винаги устоявам на думата си. Влез, мой стар приятелю Бешу! Зная, че си там, зад завесата, заедно с Полониус. Излез, това е недостойно за полицай като тебе.

Завесата се отдръпна. Бешу влезе решително, ала с израза на човек, който ще започне да действа едва тогава, когато той намери за добре.

Задъхан от нетърпение, Ван Хубен изтича към него.

– Отговорете на предизвикателството, Бешу! Арестувайте го. Той е крадецът на диамантите, той трябва да ги върне. Най-сетне вие сте господарят тук!

Господин Дьо Меламар се намеси:

– Един момент. Искам всичко да стане спокойно и в пълен ред.

И се обърна към д'Енерис:

– Кой сте вие, господине? Не искам да опровергавате твърденията в статията, а да ми кажете доблестно трябва ли и в бъдеще да ви смятам за виконт Жан д'Енерис...

– Или за крадеца Арсен Люпен? – прекъсна го д'Енерис със смях.

Обърна се към момичето и каза:

– Седни, моя малка Арлет. Ти си развълнувана. А не трябва. Седни. Каквото и да стане, бъди сигурна, че ще свърши добре, защото аз работя за тебе. – И като се обърна пак към графа, добави: – Няма да ви отговоря, господин Дьо Меламар. Не е важно кой съм аз, а кой е Антон Фажерол.

Графът задържа Фажерол, който понечи отново да се нахвърли, на кара Ван Хубен, който продължаваше да бърби за диамантите си, да млъкне и Жан настави:

– Ако дойдох тук, без някой да ме принуждава, с този вестник в джоба си, и като знаех, че насъсканият от Фажерол Бешу ме очаква със заповед за арестуване, то е защото сметнах, че опасността, на която се излагам, е по-малка от другата, застрашаващата скъпата ни Арлет. Вас също. И госпожа Дьо Меламар. Кой съм аз, засяга само мен и Бешу и ние ще се разберем. По-важен е въпросът кой е Антон Фажерол и той трябва веднага да се разреши.

Този път графът не можа да задържи Фажерол и той ревна запъхтян:

– Кой съм? Отговори де! Посмей да отговориш!... Кой съм според тебе!

Жан произнесе, сякаш започваше да брои на пръсти:

– Ти си крадецът на пояса...

– Лъжеш! – прекъсна го Антон. – Не съм аз крадецът.

Жан флегматично продължи:

– Ти си човекът, който отвлече Режин Обри и Арлет Масол.

– Лъжеш!

– Съучастникът на убитата в градината „Шан дьо Марс“ вехтошарка.

– Лъжеш!

– Най-сетне, ти си наследникът на онзи неумолим род, който тормози семейство Меламар от близо три четвърти век.

Антон трепереше от злоба. На всяко обвинение повишаваше глас.

– Лъжеш, лъжеш, лъжеш!

И когато д'Енерис млъкна, той отиде съвсем близо до него и викна заплашително:

– Лъжеш!... Говориш невероятни неща, понеже обичаш Арлет и умираш от ревност... Твоята омраза се дължи на ревността, а още и на това, че отгатнах твоите намерения от самото начало. Страх те е, страх те е, защото аз имам доказателства... всевъзможни доказателства – той се тупаше по джоба с портфейла си, – всички доказателства, че Барлет и д'Енерис са едно и също лице с Арсен Люпен!

Извън себе си и сякаш раздразнен от това име, викаше все по-силно и стискаше с ръка рамото на д'Енерис. Той не отстъпи нито крачка и любезно му каза:

– Ще ми пукнеш тъпанчетата, Антон! Не може така.

Почака, тъй като Фажерол продължаваше да вика.

– Толкова по-зле за тебе – продължи Жан. – За последен път те предупреждавам: говори по-тихо! Иначе ще ти се случи нещо много неприятно. Продължаваш ли? Сам си го търсиш. И те моля да разбереш, че имах достатъчно търпение. Внимавай!...

Бяха толкова близо един до друг, щото гърдите им почти се допираха. Юмрукът на д'Енерис мина помежду им като мълния и удари Фажерол под брадата.

Фажерол залитна, краката му се подгънаха като на ранено животно и той се простря на пода.

В суматохата, сред неодобрителните викове, графът и Ван Хубен се опитаха да хванат Жан, а Жилбер и Арлет се втурнаха да помогнат на

Антон. Д'Енерис отблъсна и четиримата и като ги накара да стоят настрана, настойчиво каза на полицаия:

– Помогни ми, Бешу! Хайде, мой стар боен другар, помогни ми. Виждал си ме често на работа и много добре знаеш, че никога не действам сляпо и че трябва да имам сериозни причини, за да се намеся някъде насила. Моята цел е и твоя в тази афера. Помогни ми, Бешу!

Невъзмутим, полицаят бе присъствал на тази сцена като рефер, преценяващ ударите и вземащ решения като стар познавач. Събитията вървяха тъй, щото щеше да извлече само полза както от едната, така и от другата страна и че започващият смъртен двубой ще му предаде и двамата противници с вързани ръце и крака. Ето защо повикът към стария боен другар го остави напълно равнодушен. Бешу бе твърдо решен да се държи, както му повелява службата.

Той каза на д'Енерис:

– Знаеш ли, че долу имам трима колеги?

– Знам и разчитам на тебе, за да ги използваме срещу цялата банда от злосторници.

– А може би и против тебе? – изкикоти се Бешу.

– Както намериш за добре. Днес имаш в ръка всички козове. Играй си играта безпощадно. Това е твое право и твой дълг.

Бешу, сякаш се подчиняваше на собствените си мисли, но всъщност изпълняваше волята на д'Енерис, заяви:

– Господин граф Дьо Меламар, в интерес на следствието ви моля да имате търпение. Ако хвърлените против Антон Фажерол обвинения са погрешни, ние скоро ще узнаем това. Във всеки случай аз вземам цялата отговорност за всичко, което ще стане.

Това даде на д'Енерис пълна свобода на действие. Той извади от джоба си шишенце с кафява течност, изсипа половината от съдържанието му върху предварително приготвено парче памук и наоколо се разнесе миризма на хлороформ. Сложи памука на лицето на Фажерол и го завърза.

Всичко бе толкова чудновато, толкова противоположно на онова, дето графът би позволил, щото бе нужна нова намеса па Бешу, за да се успокоят и господин Дьо Меламар, и сестра му. Арлет стоеше объркана, с насълзени очи и не знаеше какво да мисли, а Ван Хубен нервничеше.

Бешу, който не можеше вече да отстъпи назад, настоя:

– Господин графе, познавам този човек. Уверявам ви, трябва да почакаме.

Жан се изправи и отиде до господин Дьо Меламар.

– Най-искрено се извинявам, господине! Моля ви да вярвате, че в случая не проявявам нито прищявка, нито жестокост. Но често истината се открива по особен начин. При това тя не е нищо друго освен тайните машинации, причинили толкова злини на семейството ви и на самия вас... Чувате ли, господине?... Тайната на семейство Меламар... Аз я зная. Само от вас зависи и вие да я научите и да премахнете злото. Няма ли да ми окажете доверие само още за двадесетина минути? Нужни са ми двадесет, не повече.

д'Енерис не дочака отговора – предложението му бе от онези, които не се отблъскват. Той сухо се обърна към Бешу:

– Твой ред е! Това е твоята част от пляквата. Предавам ти най-напред истината, онази истина, дето хората от Префектурата напразно дирят и дето ти ще им предадеш съвсем топла. Поднасям ти и Фажерол, но ако не каже истината, ще ти го предам като труп. Предлагам ти най-сетне двамата съучастници: Лоранс и баща ѝ. Сега е четири часът. Точно в шест ще ги имаш. Съгласен ли си?

– Да.

– Значи единодушни сме. Само че...

– Какво?

– Върви с мене докрай. Ако довечера в седем не съм изпълнил всичките си обещания, тоест ако не съм ти открил тайната на семейство Меламар, не съм изяснил цялата афера и не съм предал престъпниците, заклевам ти се, сам ще си сложа ръцете в белзниците и ще ти помогна да узнаеш кой съм: д'Енерис, Джим Барлет или Арсен Люпен. Засега съм човекът, който има възможност да различи трагичното положение, в което всички се тревожат. Няма ли наблизко полицейска кола?

– Има. Съвсем наблизко.

– Пратете да я докарат... Ван Хубен, твоята кола тук ли е?

– Казах на шофьора да пристигне в четири.

– Колко места има в нея?

– Пет.

– Шофьорът не ни трябва. Ти сам ще ни караш.

Наново отиде при Антон Фажерол, огледа го, премери му пулса. Сърцето биеше добре. Дишането бе редовно и видът на лицето – естествен. Повторно закрепил памука и заключил:

– След десетина минути ще се събуди. Точно толкова време ни е нужно.

– За какво? – запитал Бешу.

– За да отидем там, където трябва.

– Къде?

– Ще видиш. Да вървим.

Никой не възрази. Д'Енерис бе наложил авторитета си. Може би те чувстваха въздействието на Арсен Люпен. Приказното минало на авантюриста и неговите чудновати подвизи усилваха влиянието, което д'Енерис упражняваше. Въплътени един в друг, те представляваха сила, способна да извърши чудо.

Арлет гледаше странния човек с широко отворени очи.

Графът и сестра му бяха препълнени от луда радост.

– Скъпи д'Енерис – каза внезапно омекналият Ван Хубен, – аз никога не съм си променял мнението, че единствено вие можете да ми върнете онова, дето ми откраднаха.

В двора влезе кола. Настаниха в нея Фажерол. Тримата агенти седнаха край него и Бешу тихо им каза:

– Отваряйте си очите!... Не толкова за този, колкото за д'Енерис, когато дойде моментът. В ръцете ни е и няма да го изпуснем, нали?

После отиде при д'Енерис. Господин Дьо Меламар си сложи палтото и шапката. Те се качиха заедно с Арлет в автомобила на Ван Хубен.

– Мини Сена в края на Тюйлери – заповяда Жан. – И тръгни по улица „Риволи“.

Всички мълчаха. С какво нетърпение очакваха събитията Жилбер и Адриен дьо Меламар! Защо бе това автомобилно пътуване? Къде отиваха?

д'Енерис прошепна глухо, сякаш си приказвате сам:

– Тайната на семейство Меламар! Колко дълго мислих за тази тайна! Още от самото начало, при отвличането на Режин и Арлет ми хрумна, че сме пред едип от онези случаи, когато настоящето може да се обясни само с миналото... Толкова пъти са ни увличали подобни проблеми. И толкова пъти съм ги разрешавал! Най-много ме занимаваше въпросът: Господин и госпожа Дьо Меламар не може да са виновни, тогава трябва ли да вярваме, че други използват техния хотел за свои цели? Такава бе и тезата на Антон Фажерол, но той имаше интерес следствието да се насочи в грешно направление. От друга страна, можеше ли да се предположи, че Арлет и Режин са доведени в този салон, без това да привлече вниманието на господин и госпожа Дьо Меламар, на Франсоа и жена му?

Той млъкна. Наведен над него, с набръчкано лице, Адриен дьо Меламар прошепна:

– Говорете!... Говорете!... Моля ви.

д'Енерис отвърна бавно:

– Не... Не с думи трябва да научите истината... Не ме насилвайте!

И продължи:

– При това е толкова просто. Недоумявам как не са се сетили онези, които търсеха, както се търси бягаша сянка. За мене искрата просветна от противоречието на фактите, дето напомних. Да прибавим, ако щете, и загадъчните кражби, на които станяхте жертва. Онова изчезване на малките, незначителни предмети, изглеждащо необяснимо. Защото, за да се откраднат предмети без особена стойност, означава, че те имат висока цена за крадците.

Той наново млъкна. Графът стана неспокоен. В момента, когато щеше всичко да научи, го заизмъчва неудържимо желание това да стане веднага. Измъчваше се и Жилбер. Д'Енерис им каза:

– Моля ви... Родът Меламар е чакал повече от век. Почакайте още няколко минути! Нищо на света вече не може да ни попречи да стигнем до истината.

Шеговито се обърна към полицая:

– Мисля, че почваш да разбираш, нали, мой стар Бешу? Или най-малко съзираш малка светлинка? Не, ти още не се досещаш. Жалко... Това е твърде хубава тайна, оригинална, приятна и неразгадаема. Нали знаеш, най-хубавите тайни са като яйцето на Христофор Колумб... Искат мислене. Завий надясно, Ван Хубен! Наближаваме.

Завиха по тесни, неправилни и заплетени улици. Това бе стар квартал със своята търговия и своите малки индустриални предприятия, складове и ателиета, поместени в стари постройки. На някои места се виждаха железни балкони, високи прозорци, а през отворените врати – широки дъбови стълби.

– По-бавно, Ван Хубен! Добре... Спри край десния тротоар. Още няколко метра. Пристигнахме.

Той слезе и подаде ръка на Жилбер и Арлет. Полицейската кола спря зад автомобила на Ван Хубен.

– Още да не слизат! – каза Жан на Бешу. – Виждали Антон продължава да спи. Ще наредиш да го доведат след малко.

Бяха навлезли в улица, идваща от запад към изток, на лявата страна на която се издигаха няколко постройки, използвани за складове на консервни фабрики. Отдясно имаше четири съвсем еднакви малки къщи, твърде бедни, чиито прозорци без пердета и с мръсни стъкла създаваха впечатление за изоставеност. Нисък вход се открояваше в едно от крилата на коларска врата, боядисана в зелено, ала сега безцветна, и на

която висяха късове от предизборни афиши.

Графът и Жилбер гледаха нерешително и замислено. Какво щяха да правят тук? Кого търсеха? Как да повярват, че ключът на тайната може да бъде именно тук, зад тази врата, през която, изглежда, никой никога не минава?

д'Енерис извади от джоба си дълъг, тънък и лъскав ключ и го пхна в отвор, направен на височината на бравата. Усмехнато загледа своите спътници. И четиримата бяха бледи, стаени. Човек би казал, че животът им зависи от най-малките движения на човека, който ги водеше. Очакваха нещо невероятно, не можеха да повярват, че то ще се случи, но се подчиняваха. А Арсен Люпен държеше завесата, криеща от тях непознатия пейзаж.

Той завъртя ключа и като се отмести, ги накара да влязат.

Жилбер извика от изненада и се облегна на брат си, а той залитна.

Жан д'Енерис се видя принуден да ги подкрепи.

Глава единадесета ВАЛПЕРИ, ЛЕКАТА ЖЕНА

Необяснимо чудо! Десет минути след като бяха напуснали предния двор на хотел „Меламар“, пак се намираха в предния двор на хотел „Меламар“. При това бяха минали Сена, и то само веднъж! Не бяха правили и никакъв завой, за да се върнат на мястото, откъдето бяха тръгнали. След като бяха изминали три километра от улица „Юрфе“ (това бе почти дължината на тогавашния Париж, между инвалидния дом и площад „Дьо Вож“), отново се намираха в предния двор на хотел „Меламар“.

Да, това бе истинско чудо! Нужно бе голямо усилие, за да можеш да разделиш тези две видения и умът ти да схване, че местата са различни. На пръв поглед мисълта се подвеждаше. Тук пълна прилика съществуваше не само на линиите и цветовете, на двете хотелски фасади, издигащи се в два еднакви предни двора, но най-вече в онова, което времето бе създало – една и съща атмосфера, един и същ дух, който витаеше между стените на строго определен правоъгълник, изпълнен с влажния въздух на ближната река.

Това безспорно бяха същите дялани камъни, докарани от една и съща кариера и с една и съща форма, на които годините бяха сложили един и същ знак. Върху плочите в двора времето бе оставило еднакви отпечатъци, а на покривите – еднакъв зеленикав цвят.

Жилбер, съвсем отпаднала, прошепна:

– Боже мой! Възможно ли е това?

Пред очите на Адриен дьо Меламар излизаше историята на неговото нещастно семейство.

д'Енерис ги отведе към терасата.

– Моя малка Арлет – каза Жан, – спомни си каква тревога изживя, когато ви отведох в двора на хотел „Меламар“. Вие веднага познахте, Режин също, шестте стъпала, които ви бяха накарали да преминете. Ето това е истинският двор и истинската тераса.

– Същата е – каза Арлет.

Безспорно, терасата към която вървяха бе досущ еднаква с онази от улица „Юрфе“. И когато влязоха в тайнствения дом, видяха същия вестибул, постлан с еднакви и еднакво наредени плочки.

– Дори шумът от стъпките е същият – забеляза графът, чийто глас отекна и тук, както отекваше и там, когато той се прибираще вкъщи.

Поиска да влезе в останалите стаи на партера, но д'Енерис бързаше и не му позволи; той ги накара да се изкачат по двайсет и петте стъпала на стълбата, постлана и оградена с парапет от ковано желязо. Като стигнаха на площадката над стълбата, видяха пред себе си три врати, както беше и там...

Толкова се смутиха, колкото и в предния двор. Влязоха в салона. Всички предмети бяха съвършено еднакви, тапициериите – в същия цвят и еднакво изтъркани; еднакъв паркетът, полилеят, свещниците и половинката от въже за звънец.

– Нали тук се опитвах да те затворя, Арлет? – каза Жан.

– Как можеше да не се излъжеш?

– Тук, както и там – отговори тя.

– Не, тук е, Арлет. Ето камината, на която си се качила и библиотеката, където си лежала. Ела да видиш прозореца, през който си избягала.

От прозореца ѝ показва градината с ниски дървета, оградени с високи стени, прикриващи я от съседите. На единия ѝ край се издигаше изоставеният павилион и по-ниската стена с малката задна вратичка, която Арлет бе отворила.

– Бешу – заповяда д'Енерис, – доведи Фажерол. За предпочитане е автомобилът да дойде до терасата и агентите да чакат там. После ще имаме нужда от тях.

Бешу побърза да изпълни нареждането. При отваряне вратата издаде същия шум, както онази на улица „Юрфе“. И шумът на автомобила отекна по същия начин.

Като се изкачваше, Бешу каза на единия от хората си:

– Ще оставиш двамата си другари долу във вестибюла, а ти ще изтичаш до Префектурата и от мое име ще поискаш трима помощник-агенти. Това трябва да стане веднага. Ще ги доведеш и ще ги накараш да седнат на първите стъпала на стълбата, водеща към мазето. Може би няма да имаме нужда от тях, но предпазна мярка е нужна. И никакви обяснения в Префектурата. Нека да запазим за нас цялата слава от тази акция. Разбрано, нали? Сложиха Фажерол върху едно канапе и д'Енерис затвори вратата. Поисканият срок от двайсет минути не бе превишен с много. И действително, Антон взе да шава. Д'Енерис развърза памука от лицето му и го хвърли през прозореца. После, като се обърна към Жилбер, каза:

– Бъдете така добра, госпожо, да свалите шапката и палтото си. Трябва да давате вид, че сте у дома си, в хотела на улица „Юрфе“. Антон Фажерол не трябва да разбере, че сме напуснали улица „Юрфе“. Ето

защо, категорично настоявам никой да не изрича нито дума, която да противоречи на онова, дето ще приказвам. Повече от мен сте заинтересовани преследваната цел да бъде постигната.

Антон залита по-дълбоко, хвана си челото, сякаш да прогони натрапчивия сън, който го унасяше. Д'Енерис не го изпускаше от очи. Графът нетърпеливо произнесе:

– Значи този човек е потомък на онзи род?

– Да – каза д'Енерис, – на онзи род, чието съществуване вие винаги сте предчувствали. Бяхте убедени, че от едната страна стоят Меламар, а от другата техните невидими и непознати душители. Това убеждение е правилно, но е непълно. Загадката и нейното обяснение стават пълни само като се открият. Не само изпълнението на драмата, но и декорацията, сред която се разиграва това изпълнение. Частите на мебелите, от които е съставена тази декорация. Трябвате да се досетите, че Арлет и Режин действително са видели предметите във вашия салон, само че не там, а тук.

Той млъкна и загледа край себе си, за да види дали всичко е така, както би искал да бъде. Антон Фажерол постепенно се пробуждаше от своята унесеност под изпитателните погледи на събраните хора. Съвзе се бързо и напълно, по-скоро дотолкова, колкото бе нужно, за да размисли за случилото се. Той си спомни за получения юмручен удар, но нищо друго не можа да си спомни. Дори приспиването.

Унесено каза:

– Какво става? Струва ми се, че съм пребит и че е изминало много време...

– Не – отвърна д'Енерис през смях. – Изминали са не повече от десетина минути. Но ние взехме да недоумяваме. Ти как оценяваш това, че един боксов шампион остава зашеметен цели десет минути само от един удар? Извини ме! Ударих те по-силно, отколкото исках.

Антон яростно го изглежда.

– Спомням си – каза той, – че ти се ядоса, защото в тебе открих Люпен.

д'Енерис се престори на съкрушен.

– Ти още за това ли мислиш! Сънят ти беше кратък, но събитията се развиха твърде бързо. Люпен, Барлет, колко старо е това! Тук никой вече не се интересува от подобни глупости.

– А от какво се интересуват? – запита Антон, докато изучаваше спокойните лица на онези, дето бяха негови приятели, а сега погледите им го отбягваха.

– Какво ги интересува ли? – попита в отговор Жан. – Твоята история! Единствено твоята история и историята на Меламар, тъй като са едно и също.

– Едно и също?

– Разбира се! И ти, като я изслушаш, може би ще извлечеш полза, тъй като не я знаеш.

Докато двамата разговаряха, другите запазиха пълно мълчание. Никой от тях не даваше да се разбере, че са напуснали хотела на улица „Юрфе“. Ако Антон Фажерол се усъмнеше и най-малко, достатъчно му бе да погледне Жилбер и брат й, за да се увери, че е в техния дом.

– Хайде – каза той, – разказвай! Ще ми бъде приятно да чуя своята история, както ти ще я разкажеш. После ще е мой ред.

– Да разкажеш моята ли?

– Да.

– Според документите в джоба ти?

– Да.

– Не са вече там.

Антон потърси портфейла си и изръмжа.

– Казах ти вече, нямаме време да се занимаваме с мене. Само с тебе. А сега мълчи.

Антон млъкна, скръстил ръце и обърна глава така, че да не вижда Арлет, и си придаде разсеян вид. От този момент сякаш не съществувате за д'Енерис, който се обърна към Жилбер и брат й. Бе настъпил часът тайната за Меламар да бъде разкрита изцяло, с пълни подробности. Той направи това без излишни думи, с точни изрази, както се разказва история, подкрепена с неопровержими доказателства.

– Извинявам се, задето съм принуден да започна разказа от твърде далечно време. Но началото на злото е по-далечно, отколкото мислехте и когато бяхте измъчвани от спомена за фаталните дати, свързани със смъртта на вашите невинни прадеди, вие не знаехте, че те са били предопределени от малко любовно приключение, станало към края на осемнадесети век, по времето, когато вашият хотел е бил вече построен.

– Да – потвърди графът. – На един от камъните на фасадата е написано: „1750 г.“

– В 1772 година вашият працядо Франсоа дьо Меламар, баща на генерала и дипломата и дядо на този, който умря в килията си, го премебелирал. Направил го такъв, какъвто е днес.

– Всички сметки за извършените поправки са запазени и до днес.

– Франсоа дьо Меламар се оженил за дъщерята на богат финансист,

за красивата Анриет, с която лудо се обичали, и решил да ѝ създаде среда, достойна за нея. Направил големи разноси, използвал най-добрите майстори. Франсоа и нежната Анриет, както я наричал той, заживели щастливо. За младия съпруг никоя жена не изглеждала по-красива. Нищо не му се виждало по-съвършено и по-мило от картините и мебелите, украсяващи дома му. Всичкото си време прекарвал да ги подрежда и описва.

Впоследствие този спокоен и тих живот не се променил за графинята, заета с отглеждането на децата си, но се променил за Франсоа дьо Меламар. Злата съдба поискала той да се влюби в съвсем млада, красива, духовита, не особено талантлива, но с големи амбиции актриса – госпожица Валпери. Привидно не последвала никаква промяна. Франсоа дьо Меламар запазил към жена си същото любезно и почитателно отношение и както сам казвал, седемте осми от своето съществуване. Но всяка сутрин, от десет до един часа, под предлог, че отива да се разхожда или да посети ателието на прочут художник, той излизал, за да обядва със своята метреса. Вземал такива предпазни мерки, че нежната Анриет никога не научила за изневяратата му.

Само едно нещо помрачавало щастието на неверния съпруг бил принуден да излиза от обичния си хотел на улица „Юрфе“, построен сред квартала Сен Жермен, и да напуска своите любими дреболии, за да отива в една проста къща, където не намирал нищо, годно да задоволи естетическия му вкус. Той повече страдал от това, че изневерява на къщата си, отколкото на жена си. Затова на другия край на тогавашния Париж, в един наскоро пресушен от блатата квартал, в който богати граждани и големи благородници строели вили, той издигнал хотел, напълно идентичен с онзи на улица „Юрфе“, и го мебелиран напълно еднакво. Външността се различавала, за да не могат да открият каприза на благородника. Но след като влизал в предния двор на Фоли-Валпери, така той нарекъл новия си дом, Франсоа можел да вярва, че животът му наново вече е в средата, която си е създал.

Вратата се затваряла със същия шум. Дворът бил послан със същия калдъръм, терасата имала същите стъпала, вестибюлт – същите плочки, стаите – същите мебели и същите предмети. Вече нищо не дразнело неговия вкус и навиците му. Чувствал се като у дома си. И тук продължавал своите класици, каталози и инвентаризации – манията му толкова се изострила, че не търпял да липсва или да не бъде на мястото си дори най-малката дреболия и тук, и там.

Деликатната изтънченост и наслада, която, уви, щеше да направи

трагична съдбата на неговия род за дълги години. От уста на уста, мълата за двойствения живот на графа се разнесе из салоните и по улиците. Дългите езици започнали да сплетничат. Мармортен, абат Гамияни и актьорът Фльори намекуват за това в своите мемоари. Госпожица Валпери, на която Франсоа не бил казал дотогава за реализиране на прищевките си, се научила.

Засегната и вярвайки, че има неограничена власт над своя любовник, тя го принудила да пожертва не нея или жена си, а един хотел. Франсоа не се поколебал. Избрал за свой хотела на улица „Юрфе“ и написал на метресата си следната бележка, която Грим ни предава:

„Хубава Флоринда, преживях десет години в повече, вие също. А това прави двайсет години приятелство. След двайсет години не е ли за предпочитане да се разделим.“

Той напуснал госпожица Валпери, като ѝ дал хотела на улица „Вией дьо Паре“. Не съжалявал, задето изоставил предметите, намиращи се в него, защото в дома си имал същите, и безвъзвратно се отдал на своята Анриет.

Госпожица Валпери много се ядосала. Един ден отишла на улица „Юрфе“, когато, за щастие, Анриет не била там, и вдигнала такъв шум, щото Франсоа не се поколебал: настоял да я затворят в Бастилията, където престояла две години.

След излизането си не мислила за нищо друго освен за отмъщение. Шест месеца по-късно избухнала революцията. Погрозняла, но доста богата, тя се отличила по време на нея, омъжила се за някой си господин Мартин, приятел на Фукие-Тайнвил, наклеветила граф Дьо Меламар, който не се решавал да се изсели, и няколко дни преди Термидора станала причина да го качат на ешафода заедно с нежната Анриет...

д'Енерис млъкна. Всички бяха слушали този разказ с голямо внимание, само Фажерол изглеждаше, че го приема с безразличие. Граф Дьо Меламар заговори:

– Разказът за личния живот на прадядо ни не е достигнал до нас. Но от устно предание ние действително знаем, че някоя си госпожа Валпери, долнопробна актриса, го е предала заедно с нашата прабаба. Всичко останало от семейния архив се е изгубило през време на революцията и са останали единствено сметководни и инвентарни книги.

– Но тайната – продължи д'Енерис, – се е запечатала в паметта на госпожица Валпери. Останала вдовица (тъй като приятелят на Фукие-

Тайнвил на свой ред бил гилотиниран също, тя, заедно с един син, който имала от женитбата си и на който вдъхнала силна омраза против името Меламар, се настанила в бившата Фоли-Валпери, където живяла доста затворен живот. Смъртта на Франсоа и жена му не я задоволили и славата, която Жюл дьо Меламар спечелил във войната през Наполеоново време и по-късно в заеманите по време на реставрацията разни дипломатически постове, била за нея една постоянно подновявана причина за завист и омраза. Преследвайки погубването му, тя го дебнала през целия си живот и когато, покрит със слава, наново се завърнал в хотела си на улица „Юрфе“, организираща онзи тъмен заговор, който го вкарал в затвора.

Жюл дьо Меламар загинал от събраните против него странни доказателства. Бил обвинен в престъпление, което не бил извършил и което станало в салон, който признали за негов, сред мебели, приличащи на неговите, и пред тапицерия като неговата.

Госпожа Валпери повторно си отмъстила.

Двайсет и две години по-късно тя починала на почти стогодишна възраст. Синът ѝ я предварил в гроба. Но тя оставила петнадесетгодишен внук, Доминик-Мартин, когото приучила на омраза и престъпление и който знаел от нея какво може да се направи с тайната на двойния хотел „Меламар“. Внукът доказал това, като на свой ред устроил с голяма вещина машинацията, причинила самоубийството на Алфонс дьо Меламар, ординарец на Наполеон III, обвинен в убийство на две жени в салон, който не можело да бъде друг освен салонът на улица „Юрфе“. Този Доминик-Мартин е диреният от полицията престъпен старец, бащата на Лоранс Мартин. Истинската драма започва оттук...

Както каза д'Енерис, истинската драма сега започваше. Всичко казано дотук бе само предисловие, подготовка. Ето че излязоха от онези далечни времена, където всеки разказ изглеждаше като легенда, и навлязоха в съвременността. Действащите лица бяха още живи и злото, което правеха, се чувстваше.

д'Енерис продължи:

– Само две същества свързват последната четвъртинка от осемнайсети век с първите години на двайсетия. След цял век метресата на Франсоа дьо Меламар направлявала ръката на убиеца на общинския съветник Лекурсьо. Подпомага го. Вдъхва му своята омраза. Делото получава нов импулс... Омразата е същата. Но тази наследствена, инстинктивна омраза на Доминик-Мартин е подсилена и от една друга причина, която досега не бе играла никаква роля: нуждата от пари. Извършеното

против Алфонс дьо Меламар покушение бе придружено с обир. Доминик-Мартин скоро прахосва заграбеното в този обир и наследството от баба си и продължава да живее с измами и кражби. Но понеже не може да използва за делата си възможността, която му дава хотелът на улица „Юрфе“, тъй като е затворен поради изселване на семейство Меламар в провинцията, той не извършва крупни афери и не е в състояние да вреди на своите наследствени врагове.

Не мога да кажа точно какви са били по това време средствата за живот на Доминик и да опита подробно безплодните обира, извършени от няколкото приятели под неговото ръководство. Още от рано се оженил за много честна жена, която изглежда умряла от тъга и му оставила три момичета: Виктори, Лоранс и Фелисит, израсли, както могли, в хотел „Валпери“. Още от малки Виктори и Лоранс му помагали в неговите дела. Фелисит, наследила от майка си честен характер, избягвала и вместо да му помага, се омъжила за добър момък на име Фажерол, с когото се изселила в Америка.

Изминали петнайсет години. Работите им не вървели добре. За нищо на света Доминик, и двете му дъщери не искали да продават стария хотел, едничка останка от наследството. Нито го давали под наем, нито го ипотекирали. Искали да останат свободни, в свой дом, и да могат да се възползват в първия удобен случай. И защо да не се надяват? Хотелът на улица „Юрфе“ наново е отворен. Граф Адриен дьо Меламар и сестра му Жилбер, забравяйки страшната поука от миналото, вече са се настанили в Париж. Не може ли да се използва тяхното присъствие, за да се поднови и против тях онова, което успели да извършат против Жюл и Алфонс дьо Меламар?

В този момент съдбата им се притичва на помощ. Фелисит, онази дъщеря на Доминик и мъжът ѝ, които се изселили в Америка, умрели в Буенос Айрес. От техния брак се родил син. Той е на седемнайсет години. Той е беден. Какво ще прави? Желает да види Париж. Един ден, без предварително обаждане, позвънил на вратата на своя дядо и своите лели. На полуотворената врата попитали: „Какво искате? Кой сте вие?“

– Антон Фажерол...

При произнасяне на името му, Антон Фажерол, който и без това с мъка прикривате нарастващото си любопитство към разказа за тъмната история на неговото семейство, леко обърна глава, повдигна рамене и каза подигравателно:

– Каква е тази бърливост? Къде си събрал целия куп клевети? Валпери? Хотел на улица „Виеш дьо Марс“? Две къщи?... Никога не съм

слушал да се приказва за всичките тези глупости... Вижда се, че си много изобретателен.

д'Енерис не му обърна никакво внимание. Той продължи спокойно:

– Антон Фажерол пристигнал във Франция, знаейки за миналото на своя род само онова, дето са могли или дето са искали да му разкажат. Не много нещо. Бил добър и умен младеж, който обожавал майка си и искал да живее според принципите, които тя му внушила. Дядото и лелите разбрали: не ще могат изведнъж да го оплетат. Те схванали – младият човек, макар да е много умен, е безволев, мързелив и склонен към прахосничество. Вместо да го възпират, те го подтиквали към това. „Забавлявай се, малкият ми! Върви в обществото. Създай си полезни връзки. Харчи. Когато свършат парите, ще намерим други.“ Антон харчил, играл, заборчлял и постепенно, без да иска, взел да прави компромиси до деня, когато лелите му съобщили, че са разорени и че трябва да се работи. По-старата, Виктори, не работи ли? Не държи ли вехтошарска будка на улица „Сен Дени“?

Антон не се помирил с новото положение. Да работи ли? Няма ли нещо друго, по-хубаво за правене, когато човек е на двайсет и четири години, когато е опитен, симпатичен и красив като него, а животът го е отърсил от ненужни предрасъдъци. В това време двете сестри му разказали миналото, историята на Франсоа дьо Меламар и на госпожица Валпери, открили му тайната на двата еднакви хотела. Без да му намекират за убийствата, посочили му възможността да извърши крупна афера. Два месеца по-късно Антон действал така добре, че се представил на графиня Дьо Меламар и на брат ѝ Адриен при благоприятни за него условия, и е приет в хотела на улица „Юрфе“. От този момент той смята, че аферата е намерена. Графиня Жилбер се е развела. Тя е красива и богата, той ще се ожени за нея.

В този момент Фажерол яростно възрази:

– Не противореча на твоите глупави клевети. Това би ме унизило. Но има нещо, което аз не приемам и то е: да изопачаваш чувствата, които хранех към Жилбер дьо Меламар.

– Не казвам не – съгласи се Жан, без да му отговори направо. – Младият Фажерол бил малко влюбен и искрен в този случай. Но преди всичко това било за него възможна афера. И понеже трябвало да се представи за богат, с винаги пълен портфейл, накарал лелите си да продадат част от мебелите на актрисата Валпери, а това силно ядосало стария Доминик. Цяла година ухаждал графинята. Безполезно. По това време граф Дьо Меламар не хранел никакво доверие към него. Един ден,

когато се показал по-настойчив, госпожа Дьо Меламар повикала слугата и го изпъдила.

Всичките му блянове рухнали, трябвало да се започне отново, и то при какви условия! Как да излезе от мизерията? Унижението и омразата унищожили у него онова, дете останало от майчиното влияние, и на негово място нахълтали лошите наследствени инстинкти на Валпери. Заклел се да се реваншира. Временно крадял наляво и надясно, пътувал, изнудвал, фалшифицирал, а когато минавал през Париж с празен портфейл, продавал мебели, въпреки ужасните караници с дядо си. За продажбата на тези мебели, подписани от Шануй и изпращането им в странство, с Бешу намерихме доказателства при един антиквар.

Хотелът постепенно се изпраждал, но това нямало значение. Същественото било да запазят и да не пипат салона, стълбите, вестибюла и двора. За тях сестрите Мартин били непоколебими. Приликата между двата салона трябвало да бъде пълна, иначе, ако някога се устрои клопка, може всичко да бъде открито. Те притежават един екземпляр от каталозите и инвентарните книги на Франсоа дьо Меламар и държат, щото всички предмети да останат по местата си.

Лоранс Мартин е най-придирчива. От баща си и от госпожица Валпери е получила ключовете на улица „Юрфе“, т.е. ключовете на хотел „Меламар“. На няколко пъти нощно време тя влиза в него. И така, един ден господин Дьо Меламар забелязва, че някои незначителни вещи са изчезнали. Лоранс е идвала. Тя е отрязала въжето на звънеца, защото у тях половината от същото въже се е изгубила; тя е откраднала една част от свещника и една ключалка от шкафа, защото и тези предмети са изчезнали от тях. И така нататък. Плячка без стойност, ще кажете? Действително, но не забравяйте голямата сестра, Виктори. Тя е вехтошарка и за нея всичко има стойност. Тя препродава част от откраднатите предмети във вехтошарския пазар, където аз случайно отидох, а другите оставя в своята будка, където ме заведоха моите издирвания и където видях Фажерол.

По това време всичко тръгнало на зло. Нямали никакви пари, даже почнали да не се хранят достатъчно. Вече не оставало нищо друго за продаване, а онова, дете все пак го имало, дядото го пазел ревностно. Какво ще стане с тях? По това време в Операта устроили празненство с благотворителна цел. В изобретателния ум на Лоранс Мартин се породила идеята за посмел обир: защо да не откраднат диамантения пояс?

Чудесно! Антон Фажерол се запалва. За двайсет и четири часа приготвя всичко. Вечерта влиза зад завесите, подпалва донесените от него

букети изкуствени цветя, отвлича Режин Обри и я хвърля в един откраднат автомобил. Майсторски удар, който можеше да няма други последици освен кражбата на пояса, ако тя бе извършена в автомобила. Но Лоранс Мартин иска да направи нещо повече. Правнучката на госпожица Валпери нищо не е забравила. За да придаде на тази афера цялото ѝ страшно значение, тя пожелава кражбата да бъде извършена в салона на улица „Вией дьо Маре“ – в този салон, който е еднакъв с онзи, на хотел „Меламар“. По такъв начин не се ли отдава случай, ако бъдат разкрити, да отпратят диренето към улица „Юрфе“ и да подновят против сегашния граф онова, което е успяло против Жюл и Алфонс дьо Меламар?

Кражбата се извършила в салона на Валпери! Лоранс носела пръстен с три бисера, разположени в триъгълник, какъвто пръстен носи и графинята. Тя също носела рокля от тъмен плат, гарнирана с черно кадифе, каквато носи графинята. Фажерол пък, подобно на графа, бил със светли гетри. Два часа след това Лоранс отишла в хотел „Меламар“ и скрила сребърната туника в една от книгите на библиотеката, където я намери няколко седмици по-късно доведеният от мене полицай Бешу. Това доказателство бе неопровержимо. Арестуваха графа. Сестра му избяга. За трети път Меламар са обезчестени. Това значеше скандал, затвор и скоро след това – самоубийство, а за потомците на Валпери – безнаказаност.

Никой не прекъсна обясненията на Жан. Той ги даваше със сух глас, като придружаваше думите си с ръкомахане и караше всеки да преживее тъмната история, чиито етапи най-сетне се изясняваха.

– Това е твърде забавно. Всичко е добре скроено. Истински сензационен роман. Моите поздравления, д'Енерис! За нещастие, аз не знам нищо за този втори хотел, който съществува само в твоята плодородна фантазия. За нещастие, моята роля е коренно различна от тази, която ти ми приписваш. Както вие, така и приятелите ми Меламар, така също и Арлет, и Бешу сте видели в делата ми само честност, безкористие, услужливост и приятелство.

До известна степен това възражение бе правилно и то направи впечатление на графа и сестра му – Фажерол винаги се е държал безупречно. А освен това, той действително можеше да не знае за съществуването на втория хотел. Д'Енерис отговори все тъй направо:

– Има физиономии, които лъжат, и поведения, които могат да ви заблудят. Колкото за мене, аз никога не съм се заблуждавал от честния вид на господин Фажерол. Още когато го видях за първи път в будката на леля му Виктори, се усъмних, че той е нашият противник, и вечерта,

когато заедно с Бешу стоях скрит зад завесата, моето съчинение се превърна в убеденост. Убедих се, че господин Фажерол играе някаква роля. Само че, признавам, от деня, в който го видях, неговото поведение му учуди. Ето че този противник внезапно ми се видя, че противодейства на самия себе си и планове, които аз му приписвах. Вместо да напада Меламар, той ги защищаваше. А защо бе всичко това? О!... Много просто. Арлет, нашата красива и мила Арлет се бе вмъкнала в живота му.

Антон повдигна рамене и се изсмя.

– Все по-забавно. Кажете, д'Енерис, Арлет можеше ли да промени природата ми? И можех ли да бъда съучастник на мерзавците, които преследвах още преди тебе?

д'Енерис отговори:

– Мисля, че разбирате, господин графе, каква цел е преследвал с тази нова роля и как я е изиграл. Той спечелва едновременно симпатиите на Арлет, която е щастлива, че ще може да поправи грешката си и с която той заработва, а от друга – признателността на сестра ви, склонена от него да се предаде на правосъдието, начертава й план за защита и я спасява заедно с вас. Докато аз бях отчаян и си губех времето в размишления, той се чувстваше във вашия салон като у дома си. Вие го чествахте като добър гений. Той предлагаше милиони (какво му костваха те?) за осъществяването на благородните мечти на Арлет и използвайки помощта на онези, които е спасил от пропастта, получи обещание от нея да му стане жена.

Глава дванадесета АРСЕН ЛЮПЕН

Антон се приближи. Цялото му поведение бе разкрито така грубо и всички негови дела бяха изкарани от мрака така внезапно, щото той започна да губи своя подигравателен и безразличен вид. Трябваше да се вземе под внимание, че хлороформът бе го омаломошил, бе разклатил нервната му система, а най-вече – че се бореше с противник, чиято сила и доказателства не подозираше. Застанал пред Жан, трепереше от ярост, която не можеше да излее, и принуден от сила, по-голяма от неговата, да слуша докрай; ядовито мъкнаше:

– Лъжеш! Ти си негодник. Ревността те настройва против мене.

– Може би – викна д'Енерис, обръщайки се внезапно към него и по такъв начин най-сетне прие прекия двубой, отбягван до този момент. – Може би, защото аз също обичам Арлет. Но аз не съм единственият ти неприятел. Истинските ти неприятели днес са твоите бивши съучастници. Това са твоят дядо и твоите лели, които остават непоколебимо верни на миналото, на което ти искаше да изневериш.

– Аз не ги познавам тези съучастници – възрази Антон Фажерол – или, което е по-вярно, познавах ги като противници и се борех, за да ги отстраня.

– Ти се бореше, защото те ти пречат, защото те е страх да не те компрометират и защото искаше да ги обезвредиш. Но подобни на тях злосторници, или по-скоро манияци, нищо не е в състояние да обезоръжи. Прави се проект от Общината за разширението на някои улици, между които и улица „Вией дьо Маре“. Ако този проект се изпълни, новата улица ще мине през хотел „Валпери“. А нито Доминик, нито дъщерите му могат да се съгласят с това. Старото жилище е за тях неприкосновено. Всичко, освен разтурянето, което им изглежда равно на светотатство. Лоранс Мартин започва преговори с общинския съветник, който се ползва с лошо име. Хваната в клопка, тя побягва, а старият Доминик убива господин Лекурсьо с един револверен изстрел.

– Какво знаех аз за това? – възрази Антон. – Ти самият ми съобщи.

– Да предположим, че е така. Но убиецът бе твоят дядо и Лоранс Мартин – негова съучастница. Същия ден те нападат момичето, което ти обичаш и което те са осъдили. Защото, ако ти не бе се запознал с Арлет и не искаше да се ожениш за нея, нямаше да изоставиш своята семейна

кауза. Толкова по-зле за Арлет: когато някой ви пречи, вие го премахвате. Подмамена в един усамотен гараж, тя щеше да изгори жива в огъня, подпален от тях, ако ти не бе пристигнал навреме.

– Значи, като приятел на Арлет! – каза Фажерол. – И като смъртен враг на тези мерзавци.

– Да, но мерзавците са членове на твоето семейство.

– Лъжа!

– Да, на твоето семейство. Въпреки че вечерта, при едно скарване с тях, ти порицаваш престъпността им и ревеш, че не искаш да убиваш, въпреки че им заповядваш да не се докосват нито до един косъм на Арлет, все пак си солидарен със своя дядо и твоите лели.

– Не можех да бъда солидарен с разбойници! – възрази Фажерол, който при всяко нападение все повече отстъпваше.

– Да, понеже си бил техен съучастник и си крадял заедно с тях!

– Не съм крал.

– Откраднал си диамантите и си ги запазил за себе си, укрил си ги. Те ти поискали своята част от плячката, но не са я получили. Това именно ви настройва един против друг. Между вас започва безпощадна борба. Преследване от полицията, изплашени, вярващи, че ти си способен да ги издадеш, те напускат хотела и се укриват в една своя полска къща. Но те не те оставят на мира. Искат диамантите. И искат да спасят родовото си жилище. Питат ти и ти телефонират. Две нощи подред се срещате в градините „Шан дьо Марс“. Не се спогаждате. Ти не се съгласяваш да делиш, а също и да се откажеш от женитбата си. Тогава те прилагат своя краен довод: опитват се да те убият. Започва безпощадна борба в мрака. По-млад и по-силен от тях, побеждаваш. И тъй като Виктори Мартин те притиска съвсем отблизо, отгърваш се от нея с един удар с нож.

Антон залитна и посиня. Напомнянето на страшната минута го разстрои. Челото му се изпоти.

– От този момент мислиш, че няма от какво да се страхуваш. Симпатичен на всички, доверено лице на господин и госпожа Дьо Меламар, приятел на Ван Хубен, съветник на Бешу, вече си господар на положението. Целта ти е да се отгървеш от миналото, като оставиш да се отчужди и разруши хотел „Валпери“. Да скъсаш окончателно със семейство „Мартин“, което ще обезпечиш в даден момент. Да станеш наново честен. Да се ожениш за Арлет. Да купиш хотела на улица „Юрфе“. По такъв начин да слееш в себе си двата враждуващи рода и да се ползваш без угризение на съвестта и без тревога от този дом, от тези мебели,

чиито „двойници“ не ще бъдат вече причина за кражби и престъпления. Ето това е била целта ти.

Антон Фажерол загледа около себе си, за да потърси подкрепа или поне съчувствие. Но графът и сестра му, а даже и Ван Хубен го наблюдаваха с неприязън. Арлет сякаш не бе тук, а Бешу имаше вид на полицай, който държи престъпника в ръцете си.

Изтръпна, но при все това се изправи, опита се да продължи защитата си.

– Имаш ли доказателства?

– Двадесет. От осем дни непрекъснато следя семейство Мартин, което успях да открия. Имам писма от Лоранс до тебе и от тебе до Лоранс. Намерих записките на вехтошарката Виктори Мартин. В тях тя описва историята на Валпери и вашата история.

– Защо още не си предал всичко това на полицията?

– Защото първо исках да те изоблича за вероломството и безчестие то ти, а сетне да ти дам възможност за спасение.

– Каква?

– Върни диамантите!

– Но те не са в мене – яростно извика Фажерол.

– В тебе са. Лоранс Мартин това твърди. Ти си ги скрил.

– Къде?

– В хотел „Валпери“.

Антон побесня:

– Значи ти знаеш къде е този несъществуващ хотел? Знаеш къде е този тайнствен и въображаем дом?

– Ние сме в него – заяви спокойно д'Енерис.

– Какво казваш?

– Казвам, че бе достатъчно да те приспя с малко хлороформ, за да те доведе тук заедно с господин и госпожа Дьо Меламар.

– Къде тук?

– В хотел „Валпери“.

– Но ние не сме в него. Ние сме на улица „Юрфе“.

– Ние сме в хотела, в който ограби Режин и в който доведе Арлет.

– Не е вярно... Не е вярно... – шепнеше слисан Антон.

– Виждаш ли – изсмя се д'Енерис – колко голяма е приликата, даже самият ти, правнукът на Валпери и внук на Доминик Мартин, се измами.

– Не е вярно. Ти лъжеш. Това е невъзможно! – продължаваше да вика Фажерол, мъчейки се да открие някаква разлика между едните и

другите предмети, ала нямаше.

Неумолим, Жан продължи:

– Да, тука! Ти тука си живял със семейство Мартин. Почти целият хотел е празен. Само в тази стая са запазени всички мебели. Дворът и стълбата също са запазили своя вековен вид. Това е хотел „Валпери“.

– Лъжеш! Лъжеш! – шепнесе измъченият Антон.

– Съвсем не. Хотелът е обсаден. Бешу дойде заедно с нас оттам. Неговите агенти са в двора и мазето. Не те лъжа, Антон Фажерол! Тук измъчените от тъга по старото жилище Доминик и Лоранс Мартин се връщат от време на време. Искаш ли да ги видиш? А? Искаш ли да присъстваш на арестуването им?

– Да ги видя ли?

– Разбира се. И като ги видиш, ще се убедиш, мисля, че си идват у дома и че ние сме на улица „Висей дьо Маре“, а не на улица „Юрфе“.

– Ще ги арестуват ли?

– Няма да ги арестуват само ако господин Бешу се противопостави на това – пошегува се д'Енерис.

Часовникът на камината зазвъня. Д'Енерис каза:

– Шест часът! Нали знаеш колко са точни. Чух миналата вечер да си казват, че ще дойдат в шест. Погледни през прозореца, Антон! Те винаги влизат откъм дъното на градината. Погледни!

Антон се приближи до прозореца и против волята си гледаше през тюлената завеса. Останалите също се бяха навели на столовете си, с неподвижни погледи.

При изоставения павилион малката вратичка, през която бе избягала Арлет, бавно се отвори. Пръв влезе Доминик, после Лоранс.

– Ах... Това е ужасно... – прошепна Антон. – Какъв кошмар!...

– Никакъв кошмар – изкикоти се д'Енерис. – Това е самата действителност. Господин и госпожица Мартин идват да си видят къщата. Бешу, ако искаш, вкарай твоите хора в помещението под нас. Нали знаеш? В стаята със старите саксии за цветя. Внимавай да не се вдига шум. При най-малката тревога ще изчезнат като сенки. Предупреждавам те, че хотелът е преустроен и че под градината има скрит тунел, отиващ към безлюдна улица и излизащ в съседен обор. Ще трябва да чакате, докато дойдат на десетина крачки от прозорците. Чак тогава ще ги заловите, ще ги вържете и ще ги отведете в стаята.

Бешу бързо излезе. Откъм избата се чу шум. После всичко утихна.

Последва мълчание. Застанала на колене, Жилбер се молеше. Адриен дьо Меламар почувства, че надгробният камък е отместен и че най-

сетне той можеше да диша свободно. Д'Енерис се наведе над Антон Фажерол и го хвана за рамото.

– Сега е твой ред, Фажерол. Ти си последният потомък от онзи проклет род и както другите двама, ти ще трябва да заплатиш вековния дълг.

Не бе останала и следа от щастливия и безгрижен вид на Фажерол. В няколко часа само лицето му придоби нещастен и отчаян вид. Той трепереше от страх.

Арлет се доближи до д'Енерис и му каза:

– Спасете го, моля ви!

– Но той не иска, Арлет. Трябва да произнесе само една дума, но отказва.

С последни усилия Антон стана.

– Какво трябва да направя?

– Къде са диамантите?

И понеже той се колебаеше, излезлият извън себе си Ван Хубен грубо каза:

– Диамантите, веднага!... Ако ли не, аз самият ще ви унищожа.

– Не губи време, Антон! – заповяда д'Енерис. – Повтарям ти го, хотелът е обсаден. Бешу току-що подреди хората си, а те са по-многобройни, отколкото мислиш. Ако искаш да те изтръгна от ноктите му, говори. Диамантите?

Той го държеше за едната ръка, а Ван Хубен за другата. Антон запита:

– Ще получа ли свободата си?

– Заклевам ти се.

– Какво ще стане с мене?

– Ще отидеш в Америка. Ван Хубен ще ти изпрати в Буенос Айрес сто хиляди франка.

– Сто хиляди!... Двеста хиляди! – извика Ван Хубен, който бе готов да обещае всичко, тъй като нямаше намерение нищо да изпълни... – Триста хиляди!...

Антон се колебаеше.

– Да повикам ли? – запита Жан.

– Не... не. Чакай... ето... Е, добре... Съгласен съм.

– Говори. Антон каза ниско:

– В съседната стая... в будоара.

– Не се шегувай! – каза Жан. – Тази стая е празна. Всички мебели са били продадени.

– С изключение на полилея. Старият Мартин държеше най-много на него.

– И ти си скрил диамантите в полилея!

– Не. Аз заместих част от най-малките кристали на долната корона... Един диамант след всеки два кристала. Завързах ги с тел, за да изглеждат нанизани като другите украшения.

– А, гледай! Но тава е твърде духовито! – възкликни д'Енерис. – Издига те в очите ми.

С помощта на Ван Хубен той отмести завесата и отвори вратата. Будоарът бе действително празен; само от тавана висеше полилей, стил осемнайсети век, направен от нанизани кристали.

– Е, какво? – каза учудено д'Енерис. – Къде са?

И тримата затърсиха с обърнати нагоре очи. После Ван Хубен прошепна със задавен глас:

– Нищо не виждам... Висулките на долната корона са непълни. Това е всичко.

– Но тогава? – запита Жан.

Ван Хубен взе стол, постави го под полилея и се качи на него. Олюля се и залитна да падне, като мърмореше:

– Откъснати!... Те са били повторно откъснати.

Антон Фажерол изглеждаше като гръмнат.

– Но... вижте... това е невъзможно. Дали Лоранс не ги е намерила?

– Изглежда, че е така! – проплака Ван Хубен едва чуто... – Вие бяхте поставили по един диамант през всеки две висулки, нали?

– Да... кълна се.

– Слушайте, те са взели всичко. Погледнете, топчетата са откъсвани едно по едно с клещи... Катастрофа!... Невиждано... – В момента, когато можехме да повярваме...

Той се съвзе и внезапно изтича към вестибюла, като рече:

– Крадец! Крадец! Внимавай, Бешу, те са взели диамантите ми. Заставете ги да приказват, мерзавци. Това е лесно, достатъчно е само да им извият китките и да им смажат палците с клещи.

д'Енерис се върна в салона, спусна завесата и каза на Антон, гледайки го в очите:

– Вярно ли е, че си оставил диамантите на това място?

– Да. Още същата нощ. И бяха тук при последното ми идване преди седмица: един ден, когато знаех, че другите са излезли.

– Интересно... Нищо не може да се разбере. След като диамантите са у тях, защо идват тук?... Къде ли са ги скрили наново?...

Ала този инцидент не можеше повече да задържа вниманието му и понеже граф Дьо Меламар и сестра му подкрепяха Арлет в полза на Антон, той неочаквано промени лице и им каза с усмивка:

– Добре! Виждам, че въпреки всичко господин Фажерол продължава да ви е симпатичен. При това никак не е бляскав. Я се поизправи малко, стари приятелю! Имаш вид на осъден на смърт. Бешу ли те изплаши? Бедният Бешу! Искаш ли да ти покажа как можеш да се измъкнеш през бримките на мрежата и как вместо в затвора можеш да направиш така, че да отидеш да спиш в Белгия?

Той потри ръце.

– Да, в Белгия, и то още тази нощ!... Това харесвали ти? Тогава ще чукна три пъти.

Три пъти тупна с крак по пода. При третия удар вратата се отвори и Бешу влетя в стаята.

– Никой да не мърда! – викна той.

Ако и д'Енерис да се шегуваше, а нахълтването на Бешу да му изглеждаше твърде смешно, то другите не го възприеха така и останаха объркани.

Бешу затвори вратата и трагичен и тържествен, както винаги в подобни моменти, каза:

– Заповедта ми се отнася за всички. Никой не ще излезе от хотела без мое позволение.

д'Енерис започна да се смее:

– Бедни ми Бешу, ти си смешен. Защо смяташ случката за драматична, когато с присъствието си я правиш съвсем комична. Всичко е уредено между Фажерол и мен. Затова няма никаква нужда да играеш на голям полицай и да се перчиш.

– Какво ми пееш ти там? Какво е уредено?

– Всичко. Фажерол няма възможност да ни предаде диамантите. Но тъй като старият Мартин и дъщеря му са на разположение на правосъдието, можем да бъдем сигурни, че ще ги открием.

Бешу заяви безцеремонно:

– Диамантите малко ме интересуват.

– Колко си груб! Може ли пред дами да се говорят нелепости! В края на краищата всички сме единомдушни: диамантите не ни интересуват и по настояване на граф Дьо Меламар, на графинята и на Арлет, аз реших да бъда снизходителен спрямо Фажерол.

– След онова, което ни каза за него ли? – изкикоти се Бешу. – Като го изложи и съсипа по такъв начин?

– Какво искаш? Един ден той ми спаси живота. А това не се забравя току-така. После, той не е лошо момче.

– Разбойник!

– О!... Най-малкото полуразбойник: опитен, без гордост, изобретателен като гений, но иска да се поправи. Накъсо – един кандидат за честен човек. Да му помогнем, Бешу. Ван Хубен му дава сто хиляди франка, а аз му предлагам място за касиер в една американска банка.

Бешу сви рамене:

– Глупости! Отвеждам ония в затвора, а в колата ми има още две места.

– Толкова по-добре. Ще ти бъде по-удобно.

– Фажерол...

– Няма да го пипнеш. Това би значило да избухне скандал около Арлет. Аз не искам това. Остави ни на спокойствие.

– Това не! – извика Бешу, който постепенно все повече се ядосваше. – Не разбра ли какво ти казах? Извън местата на семейство Мартин имам още две, които трябва да се заемат, за да ми бъде пълна колекцията.

– И искаш да отведеш Фажерол ли?

– Да.

– И кой друг?

– Тебе.

– Мене!... Да не би да си решил да ме арестуващ? д'Енерис се престори на учуден.

– Той е луд! Трябва да го затворят. Как така!... Разнищвам цялата афера, работих като каторжник. Обсипвам те със своите добрини, предавам ти Доминик Мартин, Лоранс Мартин, тайната Меламар; подарявам ти голяма слава; позволявам ти да разказват, че сам си открил всичко; давам ти възможност да получиш по-голям пост и да станеш нещо като супержандармерийски подофицер. А ето по какъв начин ми се отплащаш.

Господин Дьо Меламар и сестра му слушаха мълчаливо. Докъде искаше да стигне този дяволски човек? Защото, ако се шегува, това не показва ли, че си има свои причини? Антон вече не изглеждаше толкова неспокоен. Биха помислили, че Арлет иска да се изсмее въпреки тревогата си. Бешу каза с тържествен глас:

– Двамата Мартин ли? Те са под наблюдението на един агент и на Ван Хубен, който не ги изпуска от очи. Във вестибула има трима от хората ми, най-здравите. В двора други, също така здрави. Ела виж лицата

им и ще разбереш, че това не са бозайници. На всички съм заповядал да те пребият като куче, ако се опиташ да избягаш. Тази заповед е безрезервна. Само при едно мое изсвирване, всички ще дойдат и ще ти говорят с револвери в ръка...

д'Енерис заклати глава, продължавайки да се преструва на учуден, и повтаряше:

– Искаш да ме арестуваш ли? Ти искаш да арестуваш този благородник на име д'Енерис, този прочут мореплавател...

– Не, не д'Енерис.

– А кого тогава? Джим Барлет ли?

– Съвсем не.

– В такъв случай?

– Арсен Люпен.

д'Енерис прихна да се смее:

– Искаш да арестуваш Арсен Люпен? Ах!... Това е комично. Но знаеш ли, че Арсен Люпен не е човек, когото могат да арестуват. Ако се касаеше за д'Енерис или пряко сила за Джим Барлет, може би. Но Люпен!... Я ми кажи, нали не си помислял какво значи Люпен?

– Това значи човек като останалите – викна Бешу, – който ще бъде третиран, както заслужава.

– Това значи – възрази д'Енерис – човек, който никога не е позволил да му пречат другите, а най-малко – такива кратуни като тебе; значи човек, който слуша само себе си, който се забавлява и който живее, както му е изгодно; който е съгласен да помага на правосъдието, но по свой начин, който е добър. Пръждосвай се!

Бешу се изчерви. Той трепереше от ярост.

– Стига дрънка. Елате с мене и двамата.

– Невъзможно!

– Да повикам ли хората си?

– Те няма да влязат.

– Ще видим.

– Спомни си, че този дом бе скривалище на разбойници и че е прустройвай, подготвен е за това. Искаш ли да ти докажа?

Той завъртя розетката на една вратичка.

– Достатъчно е да се завърти тази розетка и всички ключалки се затварят. Твоята парола е „Никой да не излиза“, моята пък „Никой да не влиза“.

– Те ще счупят вратата. Ще счупят всичко – викна Бешу извън себе си.

– Повикай ги!

Бешу извади от джоба си полицейска свирка.

– Свирката ти не действа – каза д'Енерис.

Бешу задуха с всички сили. Никакъв звук. Само шумът на излизащия през цепнатината на свирката въздух. Веселостта на д'Енерис се удвои.

– Боже! Колко смешно! И ти искаш да се бориш. Но помисли, стари приятелю, ако аз действително съм Люпен, смяташ ли, че ще дойда тук при цяла рота полицаи, без да взема мерки? Допускаш ли, че не съм предвидил твоето издайничество и неблагодарността ти? Но къщата, повтарям, е съоръжена с инсталации и аз познавам всички механизми.

Вече съвсем близо до Бешу, той извика в лицето му:

– Идиот! Хвърляш се като луд в това приключение. Въобразяваш си, че можеш да ме хванеш, събирайки хора около себе си. А тайният изход, за който ти приказвах преди малко? Изходът на Валпери и на Мартин, за съществуването на който никой не знаеше, дори самият Фажерол, и който аз открих? Свободен съм да изляза, когато поискам, Фажерол също. Нищо не може да се направи против това.

Докато се разправяше с полицаия, той избута Фажерол до стената, между камината и единия от прозорците.

– Влез в бившия килер, Антон, и потърси вдясно!... Има един капак със стара гравюра... Целият се отмества... Намери ли го?

д'Енерис внимателно наблюдаваше Бешу, който понечи да си послужи с револвера, но д'Енерис му изви ръката.

– Никаква драма! Смей се! Толкова е смешно! Ти нищо не предвиди. Нито съществуването на тайния изход, нито че ще ти открадна полицейската свирка и ще я сменя с друга. Дръж, ето ти своята. Вече можеш да си послужиш с нея.

Той се обърна и изчезна. Бешу се блъсна в стената. На юмручния му удар отговори смях. После чуха, че нещо се отвори и затвори с шум.

Въпреки че бе толкова ядосан, Бешу не се колеба дълго. Той не си губи времето да удря с юмрук. Като си взе свирката, хукна към прозореца, отвори го и скочи.

Веднага щом стигна в градината, хората му го обкръжиха, той започна да свири и тичайки към изоставения павилион, към безлюдната улица, в която вярваше, че излиза тайният изход, продължаваше да цепи въздуха със свирката.

Наведени от прозореца, господин и госпожа Дьо Меламар гледаха и чакаха. Арлет въздъхна:

– Не ще ги хванат, нали? Това би било ужасно.

– Но не – отговори Жилбер, която едва прикриваше вълнението си.

– Не, не, започвала се стъмва. Невъзможно е да ги хванат.

– Невъзможно! – каза весело някой зад нея. – Още по-малко ще могат да ги заловят, защото ги търсят на изхода на един канал, който никога не е съществувал.

Бившият килер наново се бе отворил. Д'Енерис излезе от него заедно с Фажерол. Продължи да се смее от все сърце.

– Никакъв таен изход. Никакъв подвижен капак. Никакви заключени ключалки. Никоя друга стара къща не би била по-просто направена от тази. Само че аз докарах Бешу до такава нервна възбуда и до такава болезнена доверчивост, щото той не можеше да разсъждава.

И като се обърна към Антон, каза съвсем спокойно:

– Виждаш ли, Фажерол, това е като театрално представление, трябва добра подготовка. Когато сцената е добре подготвена, необходими са само някои невероятни твърдения. Така навитият подобно на пружина Бешу се хвърли като мълния към посоченото направление и цялата полиция тича към съседния обор. Вратата ще му изкъртят. Гледай ги как тичат през градината. Ела, Фажерол, нямаме време за губене.

д'Енерис изглеждаше толкова спокоен и приказваше с такава увереност, щото всички около него се успокоиха. Не бе останала вече никаква опасност. Виждаха мислено как Бешу и неговите агенти ходят из съседните улици и чупят врати.

Графът подаде ръка на д'Енерис и го запита:

– Нямате ли нужда от мене, господине?

– Не, господине. Пътят ще бъде свободен за една или две минути.

Той се поклонил на Жилбер, която също му подаде ръка.

– Никога не ще мога достатъчно да ви благодаря за онова, което направихте за нас, господине – каза тя.

– И за честта на нашето име и на нашето семейство – добави графът. – Аз ви благодаря от все сърце.

– До скоро виждане, моя малка Арлет – изрече д'Енерис. – Кажете й сбогом, Фажерол. Тя ще ти пише: „Антон Фажерол, касиер в Буенос Айрес.“

От едно от чекмеджетата на масата той извади малка картонена кутийка, затворена с гумен капак, но нищо не каза за нея, после поздрави още веднъж и поведе Фажерол. Господин и госпожа Меламар и младото момиче ги последваха отдалече.

Във вестибула нямаше никой. В двора, сред растящата тъмнина, се

виждаха двата автомобила. В единия от тях – на Префектурата, бяха хвърлени вързаните – старият Мартин и дъщеря му. Ван Хубен ги пазеше с револвер в ръка, подпомаган от шофьор.

– Победа! – викна д'Енерис, когато дойде до Ван Хубен. – В единия от шкафовете бе скрит друг съучастник. Той е откраднал диамантите. Бешу го преследва заедно с хората си.

– А диамантите? – извика Ван Хубен, без да се усъмни.

– Фажерол ги намери.

– Взе ли ги?

– Да – отговори д'Енерис, показвайки взетата от чекмеджето картонена кутия и полуотвори капака ѝ.

– Боже мой! Моите диаманти!... Дай!

– Най-напред да спасим Антон. Това е условието. Заведи ни до автомобила.

След като се намериха диамантите му, Ван Хубен можеше да участва в каквато и да е комбинация. И тримата излязоха от двора и скочиха в автомобила. Ван Хубен веднага подкара. – Къде отиваме? – попита той.

– В Белгия. Сто километра в час!

– Добре – каза Ван Хубен, изтръгвайки кутията от ръцете на д'Енерис и я сложи в джоба си.

– Както искаш – каза Жан. – Но ако не успеем да минем границата, преди да са телеграфирали от Префектурата, ще ги взема обратно. Предупреждавам те.

Мисълта, че имаше диамантите в джоба си, страхът, че може отново да ги изгуби, неудържимото влияние, което д'Енерис упражняваше върху него, всичко това зашеметяваше Ван Хубен до такава степен, щото той не мислеше за друго освен да поддържа най-висока скорост, никога да не я намалява, даже при преминаване през селата, и навреме да отиде до границата. Стигнаха малко преди полунощ.

– Спрете тук! – каза Жан, когато наближиха на двеста метра пред митницата. Ще заведе Фажерол, за да не му създадат никакви спънки, и ще си дойде след час. Ще ме върнете в Париж.

Ван Хубен чака час, чака два. Чак тогава го прободе съмнение. През време на цялото пътуване той бе обмислял положението. Бе се питал защо д'Енерис действа така и бе мислил как той самият, Ван Хубен, щеше да се защитава, ако поискаха да му вземат наново диамантите. Но нито за миг не се бе усъмнил, че в кутията може да има нещо друго, не диаманти.

С трепереща ръка разгледа съдържанието на кутията при

светлината на фара. В нея имаше само късове обработено стъкло, които без съмнение бяха снети от повредения полилей...

Ван Хубен се върна направо в Париж със същата скорост. Изигран от д'Енерис и Фажерол, разбирайки, че им е послужил само за да ги заведе във Франция, не му оставаше друга надежда да намери диамантите си освен признанията на стария Мартин и дъщеря му Лоранс.

Но като пристигна в Париж, прочете във вестниците, че още предишната вечер Мартин се бе удушил, а дъщеря му Лоранс се бе отровила.

Епилог АРЛЕТИЖАН

Всеки си спомня грамадното впечатление, произведено от това двойно самоубийство, което завърши един ден, препълнен с трагични събития, по-голямата част от които обществото узна, а останалите отгатна или се мъчеше да отгатне, докато подбуждаха любопитството му. Самоубийството на стареца и дъщерята слагаше край на една афера, която бе възбуждала общественото мнение дълги седмици наред; край на една загадка, която няколко пъти се бе появявала при смущаващи обстоятелства през последния век. То също слагаше край на дългото мълчание, наложено от съдбата върху семейство Меламар.

Ала най-новото, което измисли обществото, отивайки по такъв начин по-далече от печата и от полицията, бе, че изчезването на диамантите се дължи на Арсен Люпен. Тъй като Люпен бе подготвил и успял да извърши всичко, изглеждаше неоспоримо твърдението, че той ги е прибрал в джоба си. Онова, дето нито Бешу, нито Ван Хубен, нито Меламар предвидиха, тълпата на часа го прие като верую. Не само защото бе правдоподобно, но и защото нищо друго не слагаше край на цялата афера по по-забавен начин от това ограбване в последния момент.

Болният и отпаднал Ван Хубен, принуден да пази леглото, измърмори:

– Загубени значи? Няма смисъл да ги дирите.

Бешу призна своето отчаяние и с благодарност смирено каза:

– Трябва да се примирим. Не мислете повече за тях. Никога не ще ги видите.

– Да се откажа от диамантите си! Никога да не ги видя!... Но това е отвратително. Я ми кажи, полицията не продължава ли своите търсения?

– Без желание.

– А вие?

– Вече не се меся.

– Съдия-следовател?

– Ще приключи аферата.

– Това е ужасно. С какво право?

– Семейство Мартин починаха, а срещу Фажерол няма никакво положително доказателство.

– Да преследват Люпен.

– Защо?

– За да го намерят.

– Люпен не може да се намери.

– Но ако потърсят при Арлет? Той хранеше известна любов към нея. Сигурно се навърта около къщата ѝ.

– Направиха това. Агенти наблюдават.

– Само че?...

– Арлет избягала. Предполагат, че е при Люпен, някъде извън Франция.

– По дяволите, нямам никакво щастие! – извика Ван Хубен.

Арлет не бе избягала. Не бе отишла при Люпен. Но уморена от толкова вълнения и безсилна още да се върне в шивашкото ателие, тя почиваше далече от Париж в един заобиколен от дървета павилион, чиято градина, разположена на цъфнали тераси, слизаше до брега на Сена.

Един ден тя отиде при Режин Обри, за да се извини за лошото си настроение през онази вечер. Режин бе станала вече популярна и се готвеше да играе главната роля в голям спектакъл. Двете млади жени се прегърнаха и понеже Режин намери, че Арлет е бледа и замислена, без много да я разпитва, ѝ предложи да се оттегли в този павилион, който бе неин. Арлет веднага прие и предупреди майка си.

Две седмици изминаха в мир и безделие. Арлет се подмлади в това спокойствие и тази самотност. Под блестящото меко слънце лицето ѝ придоби свеж оттенък. Обслужвана от доверени прислужници, тя никога не излизаше от градината и мечтаеше край брега на Сена върху една засенчена от цъфналите липи пейка.

От време на време двойка влюбени минаваше с лодка по реката. Почти всеки ден един стар селянин идваше да лови риба в една лодка, вързана за близкия бряг, сред покрити с тиня скали. Тя приказваше с него, като следеше с очи пяната, танцуваща върху слабите вълни, или пък се забавляваше, наблюдавайки лицето на този човек, неговия крив нос и острата му като слама брада, които се подаваха изпод голяма сламена шапка, прилична на камбана.

Един следобед, когато отиде при него, той ѝ направи знак да не приказва и тя тихо седна. На края на дългия прът тапата ту потъваше, ту изплуваше от водата с резки движения. Изглежда, някоя риба искаше да захапне въдицата, но се уплаши и тапата отново стана неподвижна. Арлет каза весело:

– Не ти върви днес, нали? Няма щастие?

– Напротив, много сполучлив риболов – прошепна той.

– А какво уловихте?

– Една малка красива Арлет.

Първоначално тя не схвана смисъла на казаното и помисли, че той погрешно произнесе Арлет, вместо „аблет“, но ако е така, това значеше, че знае името ѝ.

Заблудението не трая дълго. Той наново подхвана:

– Една красива малка Арлет, която захапа въдицата...

Девојката внезапно разбра. Това бе Жан д'Енерис!... Сигурно се бе споразумял със стария селянин да му отстъпи мястото си за един ден.

Тя се изплаши и измънка:

– Вие!... Вие!... Идете си! О! Моля ви, идете си!

Той свали голямата сламена шапка, която покриваше главата му и каза със смях:

– Защо искаш да си отида, Арлет?

– Страх ме е... Моля ви.

– Страх, от какво?

– От хората, които ви търсят!... От хората, които обикалят около къщата ми в Париж.

– Ти затова ли изчезна?

– Затова... Толкова ме е страх! Не искам заради мене да попаднете в клопката, идете си!

Тя бе изплашена. Хвана му ръцете и очите ѝ се просълзиха. Тогава той нежно ѝ каза:

– Успокой се! Толкова малко се надяват да ме намерят, та не ме и търсят.

– Но при мене, да!

– Защо пък биха ме търсили при тебе?

– Защото знаят...

Арлет се изчерви. А той добави:

– Защото знаят, че те обичам и че не мога да живея, без да те виждам, нали?

Този път тя без страх се отмести на пейката, повлияна от спокойствието на Жан.

– Млъкнете... Не казвайте тези неща... Ако ли не, ще си отида.

Загледаха се в очите. Тя се чудеше, че го вижда толкова млад, по-млад от по-рано. Облечен в рубашката на стария селянин, с оголен врат, той изглеждаше на нейните години. Д'Енерис се поколеба за момент, засрамен от тези сериозни очи, които толкова го разглеждаха. За какво

мислеше тя?

– Какво ти е, моя малка Арлет? Човек би помислил, че не се радваш.

Тя не отговори и той продължи:

– Обясни ми. Между нас има нещо, което ни притеснява. Ни най-малко не очаквах това.

Със сериозен глас, който сякаш не бе неин, а на по-зряла жена, каза:

– Защо дойдохте?

– За да те видя.

– Сигурна съм, че има и други причини.

– Е, добре, да, Арлет. Има и други... Ето. Ще разбереш... Като изобличих Фажерол, аз унищожих всичките ти планове, красивите ти проекти на смела жена, която иска да прави добро. Аз помислих, че е мой дълг да ти дам средства да продължиш своите усилия...

Тя слушаше разсеяно. Онова, което той говореше, не се покриваше с това, което очакваше. Накрая запита:

– Диамантите у вас ли са? Той процеди през зъби:

– Ах!... Това ли те безпокои, Арлет? Защо не ми каза? Той се смееше с малко иронична усмивка, издаваща характера му.

– У мен са, наистина. Бях ги откраднал още предишната нощ от полиция. Предпочетох хората да не знаят това и обвинението да се насочи към семейство Мартин. Така моята роля щеше да бъде по-ясна. Не вярвах обществото да отгатне истината... Тази истина, която ти е приятна, нали, Арлет? Момичето продължи:

– Но тези диаманти вие ще ги върнете, нали?

– На кого?

– На Ван Хубен.

– На Ван Хубен ли? За нищо на света!

– Те са негови.

– Не.

– При все това...

– Ван Хубен ги е откраднал от един стар евреин в Цариград при пътуването си преди няколко години. Имам доказателства за това.

– Значи те принадлежат на този евреин?

– Да. И той умря от отчаяние.

– В такъв случай на неговото семейство?

– Нямахте семейство. Не знаеха даже нито името, нито месторождението му.

– Така че вие всъщност ги пазите, нали? д'Енерис поиска да ѝ отговори със смях:

– Разбира се! Нямам ли известни права върху тях? После заяви:

– В цялата тази работа, Арлет, аз търсех само истината, освобождаването на семейство Дьо Меламар и погубването на Антон, когото исках да отдалеча от тебе. Колкото за диамантите, те ще послужат за твоите цели и въобще за всичко, което ти ще ми посочиш.

Тя поклати глава:

– Не искам... Не искам нищо... Жан приближи до нея.

– Ти може би отказваш, Арлет, и не искаш тези пари, защото ме порицаваш?... Ти имаш право... Един честен характер като твоя не може да не се възмути от онова, което приказват за мене... и което аз не съм опровергал.

Тя извика живо:

– Не го опровергавайте, моля ви! Аз не зная нищо и не искам нищо да зная.

– Не искаш ли да знаеш кой съм?

– Зная, че вие сте Жан.

– Кой съм?

– Вие сте мъжът, който ме отведе една вечер къщи и целува лицето ми... така нежно, че аз не мога никога да забравя това.

– Какво говориш, Арлет? – каза развълнувано д'Енерис. Тя отново силно се изчерви. Но не наведе очи и добави:

– Казвам онова, което не мога да скрия. Казвам онова, което заема целия ми живот и което признавам без срам, защото е вярно. Ето какво сте вие за мене. Останалото не е важно. Вие сте Жан.

Той прошепна:

– Обичат ли ме, Арлет?

– Да – каза тя.

– Ти ме обичаш... Обичаш ме... – повтори той, сякаш това признание го озадачаваше и сякаш не разбираше смисъла на думите. – Ти ме обичаш... Това може би е твоята тайна?

– Боже мой, да – каза тя с усмивка. – Имаше на първо място голямата тайна на семейство Меламар... И после тайната на тази, която вие наричате Арлет, а това бе чисто и просто една любовна тайна.

Вълнението на Жан растеше от тези признания, изречени така мило и нежно.

– Мой ред е да се страхувам, Арлет.

– От какво, Жан?

– От моето щастие... Плаши ме и това, че ти може би няма да бъдеш щастлива.

– Защо да не бъда щастлива?

– Затова, че аз не мога да ти предложа нищо, което да бъде достойно за тебе, моя малка Арлет.

Той добави съвсем тихо:

– д'Енерис не се жени... Нито Барлет... Нито...

Тя сложи ръка на устата му. Не искате да чуе името Арсен Люпен. Името Барлет я притесняваше, а може би и д'Енерис. За нея той се наричаше Жан и нищо повече.

– И Арлет Масол не се жени. Той възрази:

– Не, не!... Ти си най-любимото създание. И аз нямам право да ти погубя живота.

– Вие няма да погубите живота ми, Жан. Какво ще стане с мен след това, не ме интересува. Не. Да не говорим за бъдещето! Да не гледаме по-далече от известно време... и от известен кръг, който можем да наречем около нас и около нашето приятелство.

– Искаш да кажеш около нашата любов? Тя настоя:

– Да не приказваме вече и за любовта ни!

– Тогава за какво да приказваме? – попита той с тревожна усмивка, защото и най-незначителните думи на Арлет го измъчваха и го очароваха. – За какво ще приказваме? И какво искаш от мен?

Тя прошепна:

– Най-напред, Жан, не ми говорете на „ти“.

– Смешно е!

– Да!... Общуването на „ти“ показва интимност... а аз бих желала...

– Да не искаш да се отдалечим, Арлет? – каза Жан с присвито сърце.

– Напротив. Трябва да се приближаваме, Жан... Но като приятели, които не си говорят на „ти“, които нямат право, които никога не ще имат право...

Той въздъхна:

– Колко трудни неща искате от мен! Не си ли вече... не сте ли вече моята малка Арлет?... Най-после... ще се опитам. И какво искате още?

– Нещо много нескромно.

– Кажете.

– Няколко седмици от вашето съществуване, Жан... Два месеца... Три месеца чист въздух и свобода... Невъзможно ли е това?... Двама

приятели, които пътуват заедно в красиви страни? Когато ми свърши отпускът, отново ще се върна на работа. Но аз имам нужда от този отпуск... И от това щастие...

– Моя малка Арлет!...

– Не се ли смеете, Жан? Страх ме бе... Това, което ви искам, е толкова нескромно, толкова неуместно! Нали? Вие няма да си губите времето да прекарвате в пълни и чисти приятелски връзки лунните изгреви и слънчевите залежи?

д'Енерис пребледня. Той наблюдаваше сочните устни на младото момиче, нейните червени бузи, закръглените ѝ рамене и гъвкавата ѝ талия. Трябваше ли да се откаже от надеждата? На дъното на очите на Арлет се виждаше красивата мечта за това толкова мъчно осъществимо чисто приятелство между двама влюбени. Но той също чувстваше, че тя не иска нито много да мисли, нито много да знае с какво се наема. И останата толкова искрена и толкова простодушна в това свое искане, че и той се опита да открие тайнствената завеса на това толкова близко бъдеще.

– За какво мислите, Жан? – попита тя.

– За две неща. Първо, за тези диаманти. Неприятно ли ще ви е да ги запазя?

– Много.

– Ще ги изпратя на Бешу, за да може той да получи цялата слава от откриването им. Дължа му това възмездие.

Тя му благодари и отново попита:

– А друго какво ви занимава, Жан?

Той каза сериозно:

– Една твърде страшна задача, Арлет.

– Каква? Това ме тревожи. Някаква пречка ли?

– Не точно. Едно мъчно осъществимо желание.

– Във връзка с пътуването ни?

– Във връзка с какво?

– Да не би това пътуване да е невъзможно?

– Не. Но...

– О, говорете, моля ви!

– Е, добре. Ето какво, Арлет... Как ще се облечем? Аз съм с фланелена риза, син панталон и сламена шапка... Вие пък – с басмена плисирана рокля.

Тя прихна да се смее.

– Ах!... Ето какво обичам у вас, Жан... Вашата веселост. Понякога

ви наблюдавам и си мисля: „Колко е прикрит и загадъчен!...“ И тогава се страхувам от вас. А после смехът ви разпръсва всичко. В този непригуден смях влагате цялата си душа.

Навеждайки се към нея, той почтително целуна крайчеца на пръстите ѝ и каза:

– Знаете ли, малка приятелко Арлет, че пътуването вече започна.

Тя остана смаяна, когато видя, че дърветата край реката бягаха от двете им страни. Без тя да забележи, Жан бе отвързал въжето и лодката бе тръгнала по течението.

– О, къде отиваме? – попита тя.

– Далече. Много далече.

– Но това е невъзможно. Какво ще кажат, когато видят, че не се прибирам? А Режин? И тази лодка, която не ви принадлежи?...

– За нищо не се безпокойте. Оставете на мен. Самата Режин ми посочи вашето скривалище. Аз купих лодката, блузата и сламената шапка. Всичко ще се нареди. След като искате отпуск, защо ще се бавите?

Тя не отговори. Легна с отправени към небето очи. Един час покъсно стигнаха до катер, на който ги посрещна стара дама, която Жан представи:

– Виктори, моята стара дойка.

Катерът бе разделен на две отделения, светли и приветливи кабинни.

– Тук сте у дома си, Арлет.

Седнаха да вечерят. После Жан заповяда да вдигнат котва. Моторът заработи с глух шум. Тръгнаха по реки и канали към старите градове и красивите пейзажи на Франция.

Арлет остана излегната на палубата до късно през нощта. На звездите и на изгряващата луна тя мълчаливо, с поглед съобщи своите съкровени мисли и своите мечти, изпълнени със сериозна и чиста радост.

КРАЙ

© 1991 П. Георгиев, превод от френски

Maurice Leblanc

Сканиране, разпознаване и редакция: Woman, 2007

Публикация:

Морис Льоблан
Загадъчният дом
Роман

Превод от френски П. Георгиев
Редактор Методи Бежански
Художник-редактор Лили Басарсва
Коректор-стилист Янка Енчева
Графично оформление Стефан Узунов
Цена 10,98 лв.
Отпечата се през 1991 година
„Трнев & Трнев“ С-ие, София, България
с/о Jusautor, Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4281>]